

GIẢN TƯ HẢI

Buôn người

TIỂU THUYẾT TRINH THAM

Truyện ngắn, tiểu thuyết, tản văn, thơ, văn xuôi

Table of Contents

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Mục lục

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chương 25</u>
<u>Chương 26</u>
<u>Chương 27</u>
<u>Chương 28</u>
<u>Chương 29</u>
<u>Chương 30</u>
<u>Chương 31</u>
<u>Chương 32</u>
<u>Chương 33</u>
<u>Chương 34</u>
<u>Chương 35</u>
<u>Chương 36</u>
<u>Chương 37</u>
<u>Chương 38</u>

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Ồ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Hắn đã tận mắt chứng kiến rất nhiều vụ tai nạn giao thông, nhưng chưa có vụ nào thuộc “hàng khủng” đại loại như hai đoàn tàu đâm nhau hay một chiếc ô tô lao từ vách núi xuống vực. Cái cảnh tượng kinh hoàng dường như chỉ trên màn ảnh Holiwood kia đêm nay lại diễn ra ngay trước mắt hắn. Choáng váng hơn, trong chiếc BMW X5 nặng gần 3 tấn ấy hắn biết chắc có hai người quen. Đó là cô gái hắn đang yêu thầm trộm nhớ và người tình giàu có của cô ta. Trong nháy mắt, tất cả đã tan tành ngay trước mặt.

Hắn sững sờ nhìn xuống dốc đèo tối đen. Bỏ chiếc mô-tô 67 cà tàng của mình lại ven đường, hắn quáng quàng bò xuống vực một cách vô thức. Bên cạnh chiếc xe là kẻ tình địch của hắn. Vị đại gia bất động sản đã bất động bên vách đá. Lão đã tắt thở. Lão ta chết đi thì...cũng được, chẳng phải hắn đã từng mơ điều ấy xảy ra đó sao. Còn nàng đang ở đâu? Hắn sợ hãi một cảnh thương tâm nữa lại hiện ra. Trong chiếc xe dúm dó trống không, xung quanh là đám cây bụi lẫn những tảng đá nhọn hoắt hoang vắng. Hắn thất thần nhìn xuống dòng sông cuộn cuộn đen ngòm trước mặt. Nàng đã bị nước cuốn trôi rồi ư? Nàng chết rồi sao? Hắn sẽ sống ra sao đây. Hắn đau đớn gọi tên nàng nhưng âm thanh nghe man dại ấy như dội vào hư không. Đang phân vân có nên cởi quần áo rồi lao xuống sông tìm nàng hay không thì phía sau lưng, trên sườn đèo, ngay con đường định mệnh ấy bất thần vang lên tiếng động cơ rền rã của chiếc 67 xoáy tròn. Hắn giật mình nhìn lên. Một người qua đường? Một tên trộm?

Chúng đang tâm nằng chiếc xe chưa kịp khóa cốp của hắn sao? Hắn chỉ nghĩ được như vậy. Hắn không thấy ai, không biết gì hơn. Vì không biết nên hắn thoát chết. Sự không biết đã cứu sống hắn.

HÀ NỘI NGÀY 16-9.

Trong căn nhà riêng ẩn sâu trên phố Thái Thịnh, thiếu úy Long đang ngủ li bì sau chuyến công cán dài ngày chợt có chuông điện thoại xé tan căn phòng yên tĩnh. Long dựng nửa người ngơ ngác, mất vài giây để định hình lại mình đang nằm ở đâu. Khỉ thật! trời còn chưa sáng hẳn. Anh lồm bồm nhìn chiếc đồng hồ quả lắc Liên Xô cũ treo trên tường. 5 giờ 25 rạng sáng, anh vớ lấy chiếc ống nghe. Đầu dây bên kia vang lên giọng sếp anh, đại úy Trần Phách.

- Đến ngay đèo Hốc, km 47 Hà Nội - Lạng Sơn. Một vụ tai nạn đáng ngờ xảy ra. Sau 30 phút nữa tôi cũng sẽ có mặt tại hiện trường!

- Vâng! nhưng phải là cảnh sát giao thông chứ, sao lại ... - Anh nhận ra đầu dây bên kia đã cúp máy tự lúc nào. Trần Phách là vậy, vội vàng và nóng nảy. Những tình huống nguy cấp thủ trưởng anh không bao giờ dài dòng. Ông chỉ có duy nhất một thứ. Mệnh lệnh.

Mình chỉ có năm phút chuẩn bị, Long thầm ra lệnh. Bằng động tác khó khăn, anh tung chăn bật dậy. Chiếc giường đôi trống trải, hóa ra vợ anh, Thu Hương đã đến cơ quan sớm hơn mọi ngày để chuẩn bị cho chuyến đi Campuchia. Long đến cửa sổ kéo rèm, những lớp lá bàng già vàng vọt sau một đêm đã phủ kín mặt sân. Bầu trời xám xịt trĩu xuống trong những cơn mưa phùn báo hiệu một mùa thu Hà Nội đang đến. Một ngày đen tối.

Long khoác vội chiếc áo jac-ket đen, lật đứng chiếc cổ áo dày ôm kín chiếc cổ bành to đầy đặn mãi mãi. Người trinh sát trẻ rảo bước ra bãi đỗ xe. Chưa đầy 5 phút sau, anh đã có mặt ở ga ra.

Chiếc xe 125 phân khối 'Rebel' phun khói vào màn sương mù trong ban mai thưa vắng nhằm hướng Lạng Sơn. Sau nửa giờ, quang cảnh đèo Hốc hiện ra trước mắt. Đây là một đoạn đèo trên quốc lộ 1A cũ đoạn giáp sông Hồng. Trên đèo sương mù đậm đặc hơn. Gió lạnh thốc lên từng hồi, chiếc

áo khoác bị thổi dính sát người để lộ nguyên tấm thân vạm vỡ. Xa xa, lố nhố mấy bóng cảnh sát giao thông đang lúi húi đo vẽ và hai ba phóng viên vác camera bận rộn chạy tới chạy lui. Dưới vực đèo độ hơn chục mét lộ lên những bụi cây dại mọc ơ hờ trên mép đá lởm chởm. Sát mép sông, một nhóm người đang xúm vào một chiếc xe BMW màu đen to kèn đang chống bốn vó trên trời. Hai cánh cửa sau mở tung. Khúc đầu xe chìm hẳn trong nước, tư thế hệt một con vịt bầu vênh mông vực cổ xuống nước tìm mồi. Cách đó một đoạn theo dòng chảy vài mét, một người đàn ông nằm sóng soài bên bãi đá. Nạn nhân duy nhất được xác định là đã chết sau cú lật xe thảm khốc. Qua giấy tờ tùy thân mang theo, cảnh sát nhanh chóng xác định đó là Vũ Tất Tà, doanh nhân bất động sản Hà Nội. Long xem xét kỹ hiện trường, anh hiểu rằng nếu vụ tai nạn đơn thuần người ta sẽ không bao giờ phiền đến cơ quan chống tội phạm đặc biệt của anh. Nó phải là vụ án hóc búa và bí hiểm vượt qua khả năng của các cơ quan điều tra khác. Anh thận trọng đi một vòng khá rộng vòng quanh vị trí xảy ra tai nạn và bất ngờ phát hiện một vật màu hồng treo lơ lửng sau bụi sim sát mép sông, cách chiếc xe hơn chục mét theo chiều xuôi dòng nước. Viên thiếu úy thận trọng tiếp cận và thở phào khi nhận ra đó là một thứ đồ lót phụ nữ. Những vụ án thảm khốc thường không thoát bóng mờ nhân. Từ những vụ hãm hiếp, buôn người, thanh toán nhau vì tình bao giờ phụ nữ cũng là nhân vật trung tâm, thậm chí đua xe hay đấu súng đều thấp thoáng bóng dáng đàn bà trong đó. Hôm nay, cái dải lụa hồng phất phơ trước mặt anh là tang vật của cái gì

nữa đây.

Long khéo léo dùng que khều mảnh vải mềm đã ngấm đầy sương xuống. Một chiếc váy ngắn. Mắt Long sáng lên. Loại vải tơ tằm đắt tiền có dính vài hạt cườm nhỏ lấp lánh. Chủ nhân nó là ai? và ai đã cởi nó ra trong cái đêm rét mướt thế này. Và không chỉ mỗi chiếc váy, chắc hẳn những tang vật khác vẫn rơi vãi quanh đây. Long quay về chiếc xe. Lúc này Trần Phách cũng vừa đến, ông ta khoác một bộ ni-lông xanh sẫm đứng giữa tâm đám đông mặc sắc phục cạnh chiếc xe. Long gọi to:

- Có thêm tang vật. Cho mở rộng hiện trường ngay!

Dứt lời, đám đông đổ dồn mắt về phía anh.

Trước mặt các cảnh sát, giám định viên hiện trường bắt đầu khám xét chiếc váy. Không có gì to tát. Hai túi con hai bên khá nông và hẹp, lại một túi nhỏ phía trước có một tờ giấy nhỏ. Sau thi thực hiện lấy mẫu phẩm và dấu vân tay, giám định viên trao cho Long mảnh giấy. Anh lấy lên đọc hàng chữ đánh máy: ' Phan thị Hà Vi. Tuổi 19. Trú tại L23 Thái Hà'.

Trần Phách xấn đến giành mẫu giấy trong tay Long. Đôi mắt vàng xám của ông sầm soi hai mặt của tờ giấy rồi dơ lên trước ánh bình minh vẻ khó hiểu. Tên tuổi cô gái mất tích là đây ư? Cô ta tiên định trước cái chết nên cố tình để lại căn cước sao? Hay kẻ nào đã nhét vào túi cô ta để đánh lạc hướng?

- Anh em ơi, đây nữa nè! - Một giọng vang lên cạnh vách đá sau chiếc xe. Toán sĩ quan áo vàng đồng loạt ngoái đầu về phía tiếng kêu. Ai đó lại nhặt lên được một chiếc áo trắng phụ nữ rơi sau phiến đá. Chiếc áo thun mỏng ướt đầm thoang thoang mùi nước hoa đắt tiền đã bị đứt một chiếc cúc trước ngực, bên cạnh có lô-gô thêu nổi ' Chanel' . Long nhanh nhẹn đón lấy và trở tài móc túi, nhưng chả có gì cả. Anh mở sổ tốc kí mấy dòng gì đó rồi ghép chiếc áo lên chiếc váy hồng. Lập tức, dáng dấp một bộ đồng phục hoàn hảo hiện ra.

Ổ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Trụ sở Đồn 35 nằm một góc khuất cuối đường Điện Biên Phủ. Một địa chỉ ít được chú ý từ khi được thành lập năm 1997 bởi sự ra đời của nó cũng hoàn toàn lặng lẽ. Đây một cơ quan điều tra độc lập được tách ra từ sở cảnh sát Thăng Long, nơi tập trung những thám tử chuyên nghiệp và những trinh sát trẻ đầy tiềm năng. Những thành viên ưu tú trên được tuyển từ các sở cảnh sát các nơi về nhằm đối phó với những loại tội phạm mới như bắt cóc, khủng bố và ám sát đang có xu hướng bùng nổ trên toàn quốc trong những năm qua.

Thủ lĩnh đồn 35 là cựu chiến binh Trung Đoàn Đặc Công 429 từng đóng tại Battambang, đại úy đặc nhiệm Trần Phách. Tuy đã sang tuổi 43 nhưng nhanh nhẹn và bền bỉ như một vận động viên điền kinh. Một con người nóng nảy nhưng có bộ óc sắc bén ẩn dưới mái đầu hoa râm và cặp mắt cáo vàng xám tinh quái. Một con người nổi tiếng trong lực lượng trinh sát đặc nhiệm của quân tình nguyện từng tham gia truy lùng thủ lĩnh pôn-pốt tại Anlong Veng. Khi qua tuổi sung sức nhất của cơ bắp và tích lũy khá nhiều kinh nghiệm, ông được ra quân và về mở văn phòng thám tử tư. Tuy nhiên, những vụ án nhỏ lẻ và đơn đặt hàng nghèo nàn của khách hàng không phải là đất dụng võ. Đôi khi bên lực lượng cảnh sát 'san sẻ' những vụ án quá hóc búa hoặc quá tải và cần sự hỗ trợ của ông, viên đại úy lại sung mãn lao vào cuộc bằng cả nguồn năng lượng dồi dào nhất. Sau vài chiến công chớp nhoáng, ông lại được điều vào biên chế ngành công an. Để cho ông tự do phát huy tính sáng tạo và hành động nhằm đánh nhanh, đánh mạnh các nhóm tội phạm nên Tổng Cục Cảnh Sát đã lập ra Đồn 35 và tôn ông làm thủ lĩnh. Trong tình huống khẩn cấp, ông có mọi quyền hành động trước khi báo cáo cấp trên. Chính sự ưu ái của cấp trên và thói quen "tiền trạm hậu tẩu" của mình đôi lúc đã đẩy ông đi quá xa một vài giới hạn cho phép. Cái

chuỗi hành động khẩn trương không khoan nhượng TÌMBẮTDIỆT được ông truyền vào máu nhân viên như một thứ khẩu hiệu sống, tuy nhiên về thứ ba là điều không ai muốn.

Khi một nhóm tội phạm hay một tên đầu sỏ nào bị ông thọc mắt vào, cuộc sống của chúng chỉ có cách đếm lùi. Chỉ mới nổi lên sau vụ giải thoát con tin tại Bách Hóa Tràng Tiền, cái tên Trần Phách hay ' Đồn 35' đã trở thành khắc tinh và gieo rắc bao nỗi hoang mang khiếp đảm cho giới giang hồ và cả ... sắp sửa giang hồ. Tại số 45 Điện Biên Phủ, một cuộc họp khẩn cấp được triệu tập. Hàng chục cặp mắt chăm chăm nhìn vị chủ soái có cặp mày rậm như lưỡi mác mọc xé trên cặp mắt màu vàng ệch sát khí của ông. Giọng Trần Phách vang lên làm căn phòng 150m2 như rung chuyển:

- Thật không thể tin nổi! Lái xe qua đèo Hốc mà cả gan sàm sỡ phụ nữ! Bằng kinh nghiệm nghề nghiệp, tôi cho đây là vụ giết người trá danh. Chắc chắn trên xe trước lúc xảy ra vụ tai nạn không chỉ một mình anh ta, ít nhất một phụ nữ đã hiển hiện trong màn kịch đó. Sau thăm kịch cô ta biến mất một cách bí hiểm. Vậy cô ta là ai? Cái tên ' Phan thị Hà Vi' chúng ta sẽ phải làm rõ ngay. Trước khi đưa ra những phương án điều tra tối ưu nhất, tôi muốn nghe lần lượt ý kiến của các đồng chí. Nào, anh Long! xin mời anh. - Trần Phách chìa bàn tay gân gố về viên thiếu úy vẻ như đang nôn nao bài phát biểu sở trường.

Trần Phách chưa kịp đặt mông xuống thì người thanh niên trẻ trạc 25, mình cao lớn, trán rộng, có ánh mắt quen nhìn thẳng không né tránh đã đứng dậy tự lúc nào. Hai tay anh chống xuống bàn người hơi nhô về phía trước đầy nhiệt huyết. Tất cả những cặp mắt dồn về anh ta chờ đợi.

- Báo cáo sếp! Hiện tại tôi chưa có gì để báo cáo đâu. - Có tiếng phì cười đầu đó.

- Nhưng tôi tin rằng vài giờ nữa thôi chúng ta sẽ có thêm thông tin và tôi sẽ nói ý kiến của tôi. Tôi phải đi tìm nhân chứng ngay bây giờ. - Anh ta vội

vã chạy ra ngoài một cách khó hiểu trong ánh mắt ngỡ ngàng của Phách và các trinh sát.

- Đứng lại! Đang họp! - Phách gầm lên nhìn theo viên trinh sát chỉ đáng tuổi em út đã lên ra đến hành lang.

- Sẽ kỉ luật! Bây giờ đến lượt đồng chí Lương cho ý kiến! - Ông quay sang người thanh niên vẽ thư sinh, tóc tai cắt ngắn nhuộm hoe vàng, cặp mắt như muốn riu lại sau một đêm không ngủ. Nhưng anh này xin khất ý kiến của mình. 4

Sau một vòng lấy ý kiến từng người, thực ra là cuộc thử IQ cho bọn trinh sát mới vào nghề. Rốt cuộc phương án ' tối ưu' của ông đã được chuẩn bị sẵn trong chiếc cặp da cá sấu hiệu samsonite đen nhánh. Ông trang trọng đặt chiếc cặp lên bàn rồi nhìn toàn thể anh em lần nữa để chắc rằng đây là thời gian của ông. Sau khi trình bày và thảo luận ngắn, nhóm trinh sát được tung theo những mũi hướng khác nhau.

- Long! Có nhật nhanh được thêm gì nữa không? - Đại úy Phách chủ động làm lạnh khi Long chân ướt chân ráo từ ngoài bước vào. Ông nhận ngay ra anh ta vừa trở về từ đèo Hốc qua đám cỏ may găm xiên xẹo đầy hai ống quần kaki.

- Báo cáo anh. Em vừa lần theo địa chỉ L23 Thái Hà. Khổ thế ! đó là cái nhà

giữ trẻ. Chả có cô Hà Vi Hà Veo nào sất. Sau đó em tạt qua thăm anh em thu dọn hiện trường mang về để giám định thêm. Các anh bên đội thợ lặn đã được điều đến để mò xác, nhưng đến 13 giờ hôm nay vẫn chưa mò được gì dưới cái lòng sông sâu đến 35m chết tiệt kia.

- Hãy tìm cách liên hệ ngay với công an Hưng Yên và Thái bình hỗ trợ đi. Nếu có, cái xác ấy sắp trôi ra cửa biển rồi còn gì!

- Chắc thế! ... Nhưng nếu cô ta không chết trôi thì sao nào?

- Khổ quá! Chúng ta đang đi theo hướng cô ta đã bị trôi sông, mà rơi từ vực cao như vậy đến cả tôi ... À mà nếu cô ta chưa chết thì càng hay ho đấy. Một là cô ta gây ra hoặc trù tính được vụ tai nạn. Hai là cô ta nhanh chân nhảy ra ngoài và ... bỏ trốn. Lạ đấy, nhưng hai trường hợp này đều nói lên đây là một đối tượng khôn lường và tôi đã phái một đội biệt kích để ' đón' cô ta về. Riêng việc của cậu cứ như tôi đã giao không gì thay đổi. Hiện bộ trang phục kia đã xác minh là của hãng mỹ phẩm Chanel trang bị cho nhân viên. Như vậy người phụ nữ mất tích kia chắc là nhân viên của hãng?

Long nhìn trân trân viên cựu đội trưởng đội đặc nhiệm. Quả ông ta tính xa hơn suy nghĩ của anh một nước. Nhưng không sao. Anh ngầm biết điểm yếu của ông ta là chưa qua một trường đại học nào. Và sở thích dùng vũ lực và sức mạnh đôi khi thừa thãi sẽ dẫn đến nhiều hệ lụy khôn lường. Sẽ có ngày đẹp trời nào đó, cái chức giám đốc Đồn 35 sẽ rơi vào tay mình cho mà xem. Còn bây giờ thì ... Long mau lẹ đáp:

- Vâng thưa thủ trưởng! Tôi đã liên hệ với họ, cụ thể là đại lí trưởng hãng Chanel Việt Nam tại Hà Nội, bà Lorel Stéphanie. Cả nước chỉ có 3 thành phố có đại lí hãng. Hà Nội, TP Hồ Chí Minh và Nha Trang. Riêng ở Hà Nội có tới 7 địa điểm bán hàng ạ.

- Họ xác nhận là ai đã mất tích không?

- Chưa, một số nhân viên của hãng ví dụ như nhân viên tiếp thị thường đi làm theo hợp đồng, thậm chí có khi huy động cả sinh viên làm thêm nữa và mỗi tuần chỉ ba lần đến giao ban tại công ty. Trước mắt, họ chưa liên lạc hết với những người đó.

- Cậu liên tục theo sát cô tung tích cô gái mang tên Hà Vi, và không chỉ có ở Hà Nội. Kể cả một nhân viên tại Bangkok mất tích thì cũng phải soi nó

là ai. Cứ tóm lấy viên tổng đại diện mà truy. Hãy giục họ thống kê lại toàn bộ nhân viên, có ai khả nghi báo ngay. - Phách hất hàm về phía sau:

- Cậu Khất! Chuẩn bị xe đưa tôi xuống bệnh viện Việt Đức để gặp cái xác chết kia ngay!

- Rồi.

Chiếc Land Cruiser 'Made in Vietnam' khạc một cuộn khói đen ngòm rồi lao về phía bệnh viện Việt Đức. Ngả người trên chiếc đệm da dày cộp, Trần Phách bắn khoăn không biết liệu các bác sỹ pháp y ở đó có biết rằng trên chiếc bàn mổ tử thi của họ là một doanh nhân đình đám nhất trên sàn chứng khoán hay không. Cái chết của ông ta đã gây cú sốc cho hơn 7 triệu dân Hà Nội. Sự nổi tiếng của ông ta đã vượt ra khỏi Việt Nam. Nguyên nhân cái chết và lai lịch tên tội phạm sẽ được báo chí và công chúng theo dõi sát sao. Và tất nhiên, họ sẽ đặt câu hỏi liệu có phải đại úy Trần Phách sẽ đích thân phá án vụ này hay không. Liệu có ai xứng đáng hơn ông để nhận trọng trách này? Một áp lực vô hình đã đè lên đôi vai ông, và dù muốn dù không tên tuổi ông lại trở nên nổi tiếng bất chấp ông thành công hay thất bại vụ này. Điều đó không quan trọng, với đà tội phạm đang phát triển hiện nay và tuổi đời đang độ sung sức của ông. Cái tên Trần Phách biết đâu sẽ là một Sherlock holmes của lịch sử Việt Nam đương đại. Và hơn thế, ngoài tài phá án bằng mũi không ai được phép quên rằng ông là một tay bắn tỉa cự phách của lực lượng đặc nhiệm. Sau 20 phút lượn lách trong những khu phố chật ních Hà thành, chiếc xe 7 chỗ màu đen rẽ vào phố Triệu Quốc Đạt rồi nhẹ nhàng đỗ trước cổng phụ bệnh viện, cạnh khu nhà xác. Trần Phách rút chiếc thẻ màu đỏ dơ trước mắt gã bảo vệ rồi phăm phăm tiến thẳng vào sân trong. Trước dãy nhà cấp bốn lợp tôn đỏ, một vị bác sỹ trong bộ áo Blu trắng đang đứng đợi. Nhìn thấy viên sỹ quan đúng như vị giám đốc bệnh viện mô tả cách đó nửa tiếng. Ông ta vội chủ động tiến ra bắt tay.

- Ông đại úy nhiệt tình quá! Tôi là bác sỹ Chương. Trưởng khoa giám định pháp y bệnh viện Việt Đức. Chúng tôi cũng vừa mổ xong khâu cuối,

hiện đang chờ xét nghiệm lại máu khô nữa là xong.

- Bác sỹ vất vả quá! Thế các ông để anh ta ở đâu? - Cặp mắt Phách đảo dác nhìn quanh.

- Sau này, mời ông qua xem.

Viên bác sỹ trạc ngoài 60 có cặp kính cận trễ sát sống mũi và hiếm khi ông phải nhìn qua cặp kính dày của mình. Ông dẫn trần Phách qua hai hành lang vắng rồi dừng lại trước một căn phòng kính, bên trong có ánh nền mờ, lạnh lẽo. Viên đại úy sững lại nhìn quanh, không còn thấy một ai xung quanh ngoài viên bác sỹ khắc khổ bên cạnh. Đồng hồ đeo tay chỉ 5 giờ 30 chiều nhưng dưới tán cây xà cừ rậm rạp không gian tối và lạnh hơn trong chiếc xe Land Cruiser rất nhiều. Phách mở cánh cửa kính bên cạnh viên bác sỹ. Bất chấp một luồng khí lạnh nặng mùi hóa chất ủa ra, ông hăm hờ định lao tới chiếc bàn mổ duy nhất đang phủ một lớp khăn trắng nằm cuối phòng.

- Ấy ấy! Ông đại úy cứ bình tĩnh, khoác chiếc áo Blu này vào, đeo khẩu trang rồi ta vào xem. Trong ấy khá lạnh đấy. - Bác sỹ Chương vội kéo tay ông ta lại hướng sang một dãy tủ cạnh đó.

Vốn là cảnh sát thiên về hành động, ông ghét nhất những gì gọi là quy định và thủ tục. Trần Phách miễn cưỡng khoác vội chiếc áo trắng dài và ngoàng nhanh chiếc khẩu trang vào tai. Vị bác sỹ mỉm cười nhìn viên đại úy đang hừng hực trong bộ đồ trắng phau. Viên chỉ huy cảnh sát giờ đây cũng giống hệt một vị bác sỹ nhân ái, tất nhiên trừ cặp mắt cáo tinh quái đang nhìn chòng chọc vào căn phòng. Viên bác sỹ già quay sang 6 ngăn kéo lấy tập hồ sơ bệnh án thì ông giật mình khi tiếng cạch cửa vang lên. Trần Phách lại luồn vào trong tự lúc nào. Ông bác sỹ hoảng hốt đuổi theo để ngăn lại nhưng đã muộn. Sau vài sải chân, Trần Phách đã tiến sâu vào căn phòng và chỉ cách chiếc giường đúng một bước chân.

- Dừng lại, khoan đã! - Viên bác sỹ hốt hoảng gọi với theo nhưng vô ích. Trần phách lật phắt tấm ga trắng, một khuôn mặt bạc thếp đến kinh hãi hiện ra ngay trước mắt ông. Viên đại úy rùng mình giật lùi vài bước rồi nhìn lại khuôn mặt thi thể. Nó không hề giống khuôn mặt xác chết tại hiện trường mà ông tận mắt nhìn thấy sáng nay.

Ồ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 3

QUẢNG TÂY – TRUNG QUỐC NGÀY 17 THÁNG 9

Thị trấn biên giới PoShan ẩn sâu trong thung lũng Jinli của khu tự trị Quảng Tây được bao bọc xung quanh bằng những dãy đá xanh cao nhọn hoắt. Một con đường độc đạo từ bên ngoài dẫn vào đây rồi kết thúc một cách bí ẩn sau những hẻm đá. Ở đây, ban ngày im lìm trong những lớp mây dày lạnh lẽo. Đêm xuống, nó hiện lên với những vô số ngọn đèn lung linh huyền ảo. Nhà hàng K'Lin hết một bản sao thu nhỏ của thị trấn Poshan. Dưới ánh mặt trời yếu ớt ban ngày nó hiện lên một khuôn mặt nhợt nhạt, rầu rĩ. Khi thị trấn lên đèn, nó ngay lập tức vùng dậy hết một gã nghiện thức giấc để thực thi những sứ mệnh bệnh hoạn của nó. Không nằm sát đường như một nhà

hàng thường thấy, nó ẩn khuất giữa một ngọn núi rậm rạp đã bị xẻ đôi làm hai nửa. Tuy không đồ sộ nhưng nó có thể chứa một lượng khách ngót trăm người. Tầng một là quán Bar có hơn chục bàn nhậu với các loại thổ sản chỉ nằm trong sách đỏ. Tầng hai là những phòng nhỏ cho dân thích sát phạt đỏ đen. Tầng ba là những phòng trọ cao cấp. Một tầng chìm sâu dưới đất mới là cái đáng nói nhất của ngôi nhà này. Lại càng bí hiểm vì không phải ai cũng được chui xuống đó mà không được các bảo kê đầu trâu mặt ngựa cho phép.

Đằng sau hai phiến đá lớn dựa vào nhau tạo một khe hở đủ hai người tránh nhau là cánh cửa lớn có đặt hai lọ gốm cỡ hai người ôm. Xung quanh khung cửa sắt treo hàng chữ 'Hân hạnh chào đón bạn'. Ngay sau cánh cửa khép hờ là một gã bảo kê vận bộ rằn ri có khuôn mặt dữ tợn lăm lăm cây dùi cui đen sì. Bước sâu thêm vài mét trong ánh sáng đủ nhìn rõ mặt người,

một quầy lễ tân nằm trang trọng trong đại sảnh. Phía sau vách ngăn bằng gỗ quý là những dãy bàn nhậu ồn ã. Đã xế chiều, phía góc nhà có hai thanh niên đang ngà ngà bên két bia đã vơi phân nửa. Trông họ không khó để nhận ra là dân đánh hàng từ trung tâm Đại Lục về đây. Sau khi giao cho mấy tay đầu nậu người Việt nằm vùng, toán bốc vác thường lân la vào đây giải sầu.

- Ê! tính tiền! - Một trong hai tên hươ hươ tay về phía quầy có hai cô gái đang ngồi ngủ gật.

Ngay tức khắc, một cô gái nhanh nhẩu cặp cái số lớn xum xoe chạy đến. Bỗng cô ta trở mặt lên khi thấy cái lọ hoa đã vỡ tan trên sàn dưới chân họ.

- Các anh hết 1500 tệ, cộng cái lọ hoa vỡ vị chi là 1600 tệ

- Hà! ...cái ... cái lọ mốc kia đắt những 100 tệ? Bối lảo! - Một tên ngược khuôn mặt đã đỏ rậm rức vẻ kinh ngạc.

- Đúng thế, ai bảo các anh làm vỡ. Có đền không thì bảo? - Cô gái ngoác cặp môi mỏng vô cảm. Cách đó vài thước, gã bảo kê dường như đánh hơi thấy sắp có bạo động. Hẩn lừ dừ liếc mắt.

- Làm ăn kiểu gì thế này hả? bọn tao vào đây nhậu thường xuyên.

Khách quen đây sao mà hỗn vậy. Tính 1500 tệ là quá lắm rồi, lấy không thì bảo?

- Không được, quy định nhà hàng như vậy. Anh biết cái lọ ấy làm bằng chất gì

không hả? Khách nào vào đây thì cũng thế thôi. Này, đàn ông gì mà lắm lời. - Cô gái gần như rướn cả bộ ngực đồ sộ lên phía trước.

Hai gã thừa ra giây lát, tên mặt đỏ trông cặp mắt lơ đãng lướt từ đầu đến chân cô nhân viên váy ngắn và dừng lại một thoáng nơi khoanh đùi trắng hếu. Hắn khẽ nhếch đôi mép bóng nhẫy liếc sang tên đồng bọn cũng đang thao láo nhìn chỗ hắn ưa thích. Tên này vẻ hiêu ý nháy lại tên mặt đỏ một cách tinh quái. Tên mặt đỏ đặc ý nhìn vào cô gái đang cau có chờ đợi:

- Này cô em! nói thật tụi này hết tiền mặt rồi. Lấy tạm cái này nhé. Bọn anh cũng vừa từ bên Lạng Sơn qua chiều nay chưa kịp bán... - Vừa nói hắn vội đẩy ghế lôi dưới gầm bàn lên một chiếc ba lô cáu bẩn từ từ tháo dây buộc rồi banh cái miệng hoác ra.

- Em ạ! cái này cô chủ của em khoái lắm đây. Ít ra cũng vài ngàn tệ của anh đấy!

Cô gái tò mò khom người ra phía trước nhìn vào miệng ba lô làm chiếc nịt ngực lại trễ ra. Bỗng cô ta rú lên vứt sổ chạy thốc về phía cửa. Một tràng cười hô hố vang lên. Cả nhà hàng giật mình đổ dồn về phía họ. Đã xong. Tên bảo kê nặng tới 80 kí bật dậy như một chiếc lò xo, y kích hoạt chiếc dùi cui điện trên tay sải bước về hai gã thanh niên. Chiếc bàn trước mặt hai thanh niên bất thần bị nện một dùi làm cốc chén nảy lên loảng xoảng. Tràng cười câm bật. Hai gã thanh niên sững sờ nhận ra hậu quả của trò đùa tai hại đã đến.

- Chúng mày quyết tiền rồi làm loạn hả! - Chết giọng đặc Tứ Xuyên của gã bảo kê rít lên. - Chiếc dùi cui trở thẳng mặt gã mặt đỏ đang cuống quýt giấu vội chiếc ba lô dưới hai đùi.

- Cái gì kia? đưa đây! - Gã chỉ cái ba lô động đậy dưới chân. - Tên mặt đỏ lăm bấp không nên lời:

- Dạ ... thưa anh, hì hì...không ạ. Em chỉ đùa thôi mà. Tụi này đâu dám quyết hả anh.

- Tên này đưa ánh mắt đỏ lòm run rẩy nhìn tên kia cầu cứu. Nhưng xem ra gã kia còn khiếp vía hơn. Mặt y thì cắt không còn hạt máu, rúm ró như tàu lá úa nhưng kinh nghiệm nhủ hẳn phải làm gì trong tình huống này. Dấu tay phải trong túi quần, y lần mò phím chiếc điện thoại. Nó nằm hàng đầu tiên của thư mục 'Names'. Đây rồi. Mẹ kiếp. Chúng mày sẽ phải trả giá đắt. Mặt méo xệch như sắp khóc đến nơi, hẳn lần tay sang phím 'Cal' nháy hai phát làm mật hiệu.

Ở Mọi lúc, mọi nơi, khi nhận được mật hiệu cấp cứu, đại ca hẳn sẽ xuất hiện chỉ trong vài phút. Vấn đề bây giờ chỉ là ... làm sao cầm cự được đến lúc đó. Nhà hàng đã nhốn nháo và một đám lối nhỏ đã vây quanh họ.

- Đưa đây không tao đập vỡ mặt chúng mày bây giờ! - Gã bảo kê hết kiên nhẫn gầm lên như hổ. Tay phải hẳn vung cao chiếc dùi để chứng minh hẳn không dọa suông 8 ai bao giờ. Gã thanh niên thất kinh lùi ba lô bằng cả hai tay dơ lên nhưng hành động thành khẩn kia dường như đã quá muộn. Một dùi trời dánh bổ xuống đầu y. Theo phản xạ tự nhiên, hẳn né sang bên vung chiếc ba lô đỡ đòn.

- A ... Mày chống tao hả! - Gã bảo kê sôi máu. Chiếc dùi điện 38KV lại bổ xuống đầu gã thanh niên. Hẳn ta liên tiếp mau lẹ tránh đòn. Nhát đầu đập hụt, hẳn điên loạn vụt tới tấp chữa ngượng và một nhát vụt trúng tay phải đang giữ ba lô. Người thanh niên mặt đỏ rú lên đau đớn. Chiếc ba lô rơi bịch xuống sàn sỗ tung. Thành linh, từ miệng ba -lô ba con rắn hổ mang xổ ra. Đám đông thét lên xô nhau lao về phía cửa. Gã rần rí chỉ kịp vụt vội dùi cui, khiếp vía quay đầu chồm về phía sau. Tấm thân hộ pháp của gã đè lên hai ba người. Họ lăn ra trên sàn đè lên ba con rắn vừa xổ chuồng. Nhà hàng lập tức nhốn nháo. Những tiếng hét thất thanh vang lên.

- Bịt cửa tầng hầm lại, đóng ngay lại! - Một lão to béo không biết từ đâu chui ra leo lên quầy trở tay về góc nhà hét to. Phía đó có cánh cửa khuất sau tấm rê-đô. Mấy đám say xỉn ngã lên đồng vỏ chai máu me be bét. Chúng bò lê lết trên sàn nhà. Mấy tay tỉnh táo hơn xô đẩy dẫm lên những 'chiến hữu'

mà chúng vừa cụng li chúc tụng cách đây vài phút. Tất cả mạnh ai nấy chạy về phía cửa thoát thân. Không một ai làm theo lời lão chủ đang bắt lực trên quầy. Đám nhân viên phục vụ từ tầng trên nghe huyền não vội nhào xuống, thấy đàn rắn và người vật nhau loạn xạ trên sàn chúng vội kéo nhau chạy ngược lên và không quên khóa chặt cánh cửa cầu thang. Bỗng một con rắn độc lọt xuống tầng hầm. Bất ngờ phía dưới vang lên những âm thanh hãi hùng. Một dòng người hỗn loạn xô đẩy lên nhau tràn ra cửa. Chỉ trong chốc lát, phía bên ngoài hàng chục con người không giấu nổi sự kinh khiếp làm náo loạn con phố. Bên trong vẫn còn những tiếng kêu gào khi không thể bò ra ngoài. Bỗng dưng từ cánh cửa, một nhóm người nữa trần truồng như nhộng, kẻ kín đáo hơn thì chỉ độc một chiếc quần đùi hay chiếc váy chạy tháo ra. Tất cả đám đông bên ngoài quên hết sợ hãi trở mắt dồn hết về phía họ. Hóa ra đám người từ dưới tầng hầm bị rắn tấn công đã liều mạng tháo chạy ra ngoài. Nhà hàng lập tức bị bao vây bởi đám người hiếu kì ủa đến làm tắc cả đoạn dài. Một cảnh náo loạn chưa từng có tại thị trấn diễn ra. Lúc này không ai còn để ý hai thanh niên lúc này đã biến đi đâu.

Đám người trần truồng đang bối rối vớ lấy bất cứ thứ gì có thể phủ lên người. Không ai dám lại gần cánh cửa mặc dù đang có kẻ cầu cứu bên trong. Bất chợt phía ngoài cổng có tiếng còi xe inh ỏi. Một chiếc xe bán tải có chiếc thùng bịt kín chạy xé qua đám đông và phanh kết ngay trước cánh cửa nhà hàng. Cánh cửa ca-bin mở ra, một người đàn ông dong dong cao với cặp kính đen to bản ung dung bước xuống. Gã đội một chiếc mũ nan rộng vành kiểu cao bồi nam Mỹ. Chiếc áo thô màu cỏ úa phanh ra để lộ chiếc áo phông trắng căng phồng bó lấy khối ngực nở nang với dòng chữ

' Diesel' kiêu hãnh. Phía dưới, chiếc quần bò sờn rách nhét trong đôi ủng đi núi cao gần đầu gối. Gã tay không ung dung bước về cánh cửa. Đám đông lập tức im phăng phắc nhìn theo gã. Đến bậc thềm, gã quay lại nhìn đám người đầy máu me hất một ánh mắt như muốn trấn an họ rồi tiến thẳng vào nhà. Không ai nhìn kĩ được mặt gã.

- Dừng lại ngay, rắn độc, đừng vào! - Tiếng ai đó rất thanh hét lên trong đám đông.

Ồ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Khuôn mặt viên đại úy đặc nhiệm trở nên xám ngoét. Ông quay mặt lại khi tiếng giày viên bác sỹ dừng lại sau lưng:

- Cái thầy ma kia là ai? Các ông đã làm gì với xác chết hả? - Cơ nóng nảy bẩm sinh của ông ta trào lên khi đưa cả hai tay ghì chặt đôi vai xuôi đang rúm ró của vị bác sỹ làm tập hồ sơ trong tay ông ta rơi xuống đất.

- Ấy... ông đại úy, tôi ...tôi đã bảo là phải bình tĩnh. Chính cái xác đó là của ông đấy. Chính cơ quan ông đã gửi công văn sáng nay và xe cứu thương chúng tôi đã lập tức đến hiện trường chở về đây...

- Nhưng tôi hỏi là tại sao, tại sao nó rã ra và bạc như trát phấn ra thế...? - Hai tay vẫn ghì chặt vai ông ta như đang hỏi cung, cặp mắt vàng ệch hoa lên nhìn rát vào viên bác sỹ tội nghiệp. Cặp kính trên mũi ông trĩu xuống như sắp rơi xuống đất. Lúc này Trần Phách gần như không muốn nghe thấy gì. Hình ảnh xác chết như gây ra một xung điện len lõi trong não ông và lan xuống tận gan ruột. Mùi for-mol phả ra từ chiếc giường phía sau nòng nặc làm ông suýt nôn tháo ra phòng. Viên đại úy bỗng rùng mình, ông tự hỏi liệu đây có phải là bệnh viện Việt Đức hay không nữa, hay xác vị đại gia đã bị đưa nhầm sang cơ sở pháp y khác rồi. Nhưng sự hoài nghi của ông bị dập tắt khi viên bác sỹ cúi xuống nhặt lại tập hồ sơ. Máy bản in và những xấp ảnh màu rơi vãi trên sàn nhà đều ghi rõ bệnh án tử thi Vũ Tất Tà và đã được đóng dấu bệnh viện Việt Đức đỏ chói. Viên bác sỹ lật đặt cúi xuống gom tập hồ sơ vào tệp rồi đẩy tấm ga lại trên mặt nạn nhân. Ông hất hàm nhìn viên đại úy đang đứng như trời trồng giữa phòng.

- Thưa ông Phách. Tôi hiểu ông đang nghĩ gì. Lẽ ra tôi phải trình bày trước khi ông vào đây. Thôi được, chúng ta vào văn phòng của tôi làm chén chè cho ấm rồi sẽ thảo luận sau. Không mất nhiều thời gian của ông lắm đâu.

- Xin lỗi bác sỹ. Tôi hiểu ông rất vất vả từ sáng nay. Thôi, có gì ta cứ trao đổi đây luôn cho nhanh. Tôi thực sự không hiểu rằng lí do gì các ông lại biến một khuôn mặt vốn tím tái sang một khuôn mặt như chết trôi cả tháng trời là sao? - Thay vì bước ra cửa theo hướng chỉ tay của vị bác sỹ, Trần Phách đột ngột quay lại hướng vào chiếc giường đựng thi thể.

Viên bác sỹ ập ngay đến trước mặt Trần Phách như sợ ông ta lại hành hung xác chết. Rất thận trọng, vị bác sỹ dùng bàn tay đi găng lật nhẹ tấm ga. Một cơ thể trần truồng bạc phếch lộ ra, tuy đã đoán trước và hết sức bình tĩnh nhưng viên đại úy vẫn không khỏi bàng hoàng khi nhìn tấm thân bệnh hoạn không mảnh vải che thân. Theo bản năng, ông đưa hai tay lên úp miệng bất chấp đã có chiếc khẩu trang dày đảm trách việc sát trùng không khí.

- Thưa ông đại úy. - Giọng viên bác sỹ mạnh mẽ như vừa lấy xong sự tự tin vốn có. - Tôi sẽ nói vắn tắt để ông hiểu căn nguyên vì sao trong vòng nửa ngày xác anh ta chuyển sang trạng thái trắng bạc như thế. Khi ông ta bị hất xuống đèo Hốc và chìm trong dòng nước sông Hồng, do lực nước ven bờ yếu nên ông ta không bị cuốn trôi. Nước lạnh đã làm ông ta tỉnh lại trong vài phút, sau đó ông ta có bò lên bờ được vài sải tay thì tim ngừng đập.

- Rồi ! Điều đó bên tổ khoa học hình sự chúng tôi cũng đã chứng minh được sáng nay đó thôi ! Ý tôi là cái da bạch tạng kia kìa. - Trần Phách rõ ràng không muốn nghe lại điều đã biết.

- Đây, ông cứ nghe tiếp đây. Thế ông có biết dòng nước tại khúc sông đó mang loại vi khuẩn gì không? - Viên bác sỹ đẩy cặp kính lên cao rồi bất ngờ

quay sang hỏi vắn Trần Phách. Vốn không quen bị hỏi, ông ta cau có:

- Cái gì cơ?

- Vi khuẩn Colimoral.

- Viên đại úy nhú cặp lông mày lười mác khó hiểu.

Ông chưa hề nghe đến từ Colimoral bao giờ, thậm chí kể cả khái niệm vi khuẩn là gì thì cũng là một điều khá mơ hồ với ông.

- Ông Phách ạ! Ông không nghe đến colimoral bao giờ cũng là điều dễ hiểu. Ngay cả tôi đã 30 năm nghiên cứu ngành y cũng mới được biết đến chưa lâu. Đó là loại vi khuẩn làm thối rửa xác chết động vật. Xin ông đừng vội buồn cười vì loại vi khuẩn đó thậm chí có mặt khắp nơi và có trước cả loài người. Nhưng cái tên Colimoral lại hoàn toàn khác, chúng chỉ khoái ăn những lớp tế bào sắc tố ngoài da và khi chúng chết đi để lại xác chính nó màu trắng bạc. Trên xác chết, hàng ngàn tỉ vi khuẩn này sinh ra trong vài giờ đồng hồ và chúng cũng chết đi một lượng tương đương và để lại những lớp hữu cơ màu trắng hôi thối đóng dày trên da nạn nhân. Viên đại úy từ từ lùi xa xác chết rồi giật mình nhìn lên bàn tay của mình. Ông chưa đi găng tay và đã động vào tấm ga cách đó vài phút. Vị bác sỹ bỗng cười ha hả khi nhìn thấy người lính đặc nhiệm đã từng vào sinh ra tử đã biết sợ. Hóa ra những con vi khuẩn chỉ nhìn được dưới kính hiển vi điện tử lại có sức đe dọa hơn cả bom đạn và lưỡi lê.

- Ông yên tâm! - Vị bác sỹ tươi cười nhìn Phách trên gọng kính rồi vỗ nhẹ lên bờ vai rắn chắc của ông. - Ông không phải lo! Loại vi khuẩn này chỉ tấn công các xác chết thôi. Một cơ thể sống như ông chúng chỉ có 1 phần 10 triệu cơ may mà thôi. Giá như chúng may mắn xâm nhập vào cơ thể ông qua vết thương nào đó, chúng lập tức bị các sư đoàn bạch cầu trong máu ông tấn công phủ đầu ngay từ giây phút đầu tiên. Mặc dù vi khuẩn Colimoral cũng là loài thiện chiến và sức phân chia tế bào đáng sợ nhưng

chúng sẽ bị tiêu diệt trong vòng vài ngày trừ khi... Trần Phách ngừng lên nhìn thẳng vào mắt viên bác sỹ đang dừng lại lấy hơi và sửa lại cặp kính. Hiếu ý viên cảnh sát đang nôn nóng, ông ta tiếp:

- Đúng, trừ khi cơ thể vật chủ đó đang mắc hội chứng suy giảm miễn dịch mà ta được biết đến với cái tên HIV đấy.

Trần Phách sững lại và quay hẳn tấm thân vạm vỡ sang nhìn vị bác sỹ nhỏ con.

- Sao cơ? HIV? Ý ông muốn tới bệnh Sida?

- Chính xác!

Trần Phách rung mình lôi tuột cổ áo lên quá bả vai và thất kinh nhìn xuống cánh tay bắp cày của mình.

May sao, mọi thứ vẫn ổn. Những thớ cơ cuộn lên dưới lớp da rám nắng của ông vẫn vô sự. Viên bác sỹ giấu một nụ cười thầm rồi ôn tồn trấn an viên đại úy.

- Tôi phải khẳng định với ông một điều để ông bình tâm. Giả dụ như ông có ngâm mình trong một chiếc bồn tắm chứa đầy vi khuẩn colimoral thì sau một trăm năm nữa nước da của ông cũng không hề suy chuyển với điều kiện ông vẫn còn sống. Trần Phách khẽ thở dài, ông không muốn thời gian làm việc ít ỏi chiều nay lại chuyển thành buổi phụ đạo y học đau đầu vô bổ, nhưng thú thực vi khuẩn colimoral lại quá ám ảnh ông. Lưỡng lự giây lát rồi ông quyết định khơi lại cảm hứng nghề nghiệp viên bác sỹ bằng một câu hỏi đang làm ông lo lắng:

- Vậy nếu như gặp một cơ thể kém sức đề kháng, lớp da sẽ bạch ra trong bao lâu và có dẫn đến tử vong hay không?

- Hay! Câu hỏi này hay lắm! Câu hỏi quá xuất sắc với một người ngoại đạo. - Vị bác sỹ hào hứng kéo Phách lại gần xác chết rồi chỉ tay lên lớp da đã sùi sần sùi như lớp vảy cá bạc.

- Ông đại úy thấy chưa! Chỉ trong 13 giờ đồng hồ mà ông ta đã khoác một lớp vảy cá thế kia, chưa nói chúng tôi đã nhúng qua dung dịch khử trùng khử mùi cách đây mấy tiếng. Quay lại câu hỏi của ông, nếu cơ thể yếu đề kháng làm sao chống đỡ được lũ vi khuẩn chết người này. Tuy nhiên bạch cầu vẫn đóng vai trò then chốt và cơ thể vật chủ vẫn liên tục sản sinh các tế bào sắc tố đã bị vi khuẩn colimoral phá hủy. Nhưng cuộc chiến không cân sức đó sẽ ngã ngũ một sớm một chiều mà thôi. Chúng tôi chưa chứng kiến cái chết nào nhưng dự tính không quá 1 tuần. Liếc thấy sự căng thẳng gia tăng trên khuôn mặt vốn chai lì của viên đại úy. Người bác sỹ quyết lái sang vấn đề khác.

- Loại vi khuẩn này lần đầu được biết là vào tháng 2 năm ngoái khi một nhóm bác sỹ quân y người Nga đang tham gia cứu trợ nhân đạo đã tình cờ phát hiện ra vi khuẩn này tại nước cộng hòa Trung Phi. Họ sửng sốt khi nhận ra một nhóm người bản địa bạch tạng đi lấy nước ở một con sông ô nhiễm.

Trần Phách lập tức cắt ngang:

- Chả nhẽ sông Hồng cũng có vi khuẩn này hay sao?

- Đúng thế...! - Viên bác sỹ tái xanh như bị bắt quả tang khi đang bưng bít một thông tin chết người nào đó. - Sau khi phát hiện da thi thể biến đổi, nhóm bác sỹ chúng tôi đã báo lên bộ y tế cử ngay người xuống khúc sông đó lấy mẫu xét nghiệm. May thay đây là loại vi khuẩn không lây lan trong môi trường nước, hơn nữa nguồn vi khuẩn không phải từ sông mà từ một con gạch chảy ra từ một khu bãi rác gần nam Lạng Sơn. Chúng tôi sẽ báo cáo cụ thể và đưa ra phương án dập tắt ổ bệnh ngay lập tức. Vấn đề ở chỗ,

bằng cách nào, tại sao nguồn bệnh từ một quốc gia nhỏ châu Phi lại lan nhanh đến Việt Nam.

- Tất cả chỉ do vấn nạn ô nhiễm môi trường, sự vô trách nhiệm hay một tai họa bất khả kháng? - Trần Phách nhìn vị bác sỹ hỏi dứt khoát nhưng ông bỗng ông nhận ra đây không thuộc thẩm quyền của họ lúc này. Ông chợt thảng thốt khi đang ở trong căn phòng hậu phẫu đã nửa giờ mà nhiệm vụ của ông đặt ra trước khi đến đây vẫn chưa bắt đầu. Chợt có chiếc điện thoại reo vang từ vỏ bao thắt lưng, ông rút chiếc Siemens màu đen và liếc thấy số điện thoại di động cấp dưới:

- Alô nói đi!

- Tôi đang ở kho bãi viện khoa học hình sự và đã xác minh được một số mẫu vân tay lạ trên xe! Mời sếp đến gấp số 45 Giảng Võ được không ạ?

Ông liếc bộ thi thể góm giếc rồi nhìn sang viên bác sỹ đang cặp tay đứng chờ rồi nhăm tít.

- Chờ tôi 45 phút. Về cơ quan. – Nói xong ông dập máy. Ta bắt đầu đi bác sỹ! - Ông hạ giọng.

- Bắt đầu gì cơ?

- Báo cáo kết quả khám nghiệm tử thi của các ông đấy!

- Vâng, vết thương sau đầu do một vật cứng tác động gây rạn hộp sọ làm tổn thương nặng não phải. Sau cú đập này nạn nhân bất tỉnh, nếu không được cứu chữa, thậm chí có cứu cũng khó sống quá 24 giờ. Các vết thương khác không lớn. Nội tạng không có dấu hiệu bị đầu độc hay chấn thương nào. Chúng tôi đang xét nghiệm xem có ma túy, cồn hay chất độc nào khác không nhưng do máu đã đông cứng nên chúng tôi phải mất thời gian hơn đôi chút. Tôi sẽ cung cấp cho ông sau một tiếng nữa. - Vị bác sỹ chỉnh lại cặp kính nhìn vào chiếc đồng hồ điện tử đeo tay.

- Trước khi chết liệu ông ta có quan hệ tình dục không?
- Chúng tôi không biết.
- Cái gì? chẳng phải việc của các ông là xét nghiệm và phân tích đó sao?
- Vâng, thưa ông đại úy, nhưng... cái ấy của anh ta không còn bao nhiêu nữa ạ!

Cặp mắt xám viên đại úy trở lên đầy hàng lông mày lên giữa trán:

- Không còn cái gì? Ý ông là ...?

Vị bác sỹ chẳng nói chẳng rằng từ từ tiến về chân giường rồi lật tấm ga từ dưới chân rồi dừng lại ngang hông. Trần Phách lặng đi chốc lát rồi đưa tay kéo chiếc khẩu trang lên quá mũi.

- Thông thường chúng tôi sẽ lấy mẫu phẩm còn sót lại ở đó để xét nghiệm có sự hiện diện của phôi nữ hay không thậm chí còn biết đó là ai. Tiếc thay, khi chúng tôi ra đến hiện trường, vi khuẩn colimoral chỉ dành cho chúng tôi đoạn gốc của cái đó trong trạng thái gần như phân hủy hoàn toàn.

Trần Phách hệt hững đứng như phật sống hồi lâu. Sau cơn ớn lạnh ông trở về thực tại và hiểu rằng manh mối vụ án đã bị xóa đi hoàn toàn.

- Thế còn vết thương đầu? Phải xác định đó là cái gì đập vào chứ, dao búa hay đất đá?

Viên bác sỹ thở dài báo hiệu tình hình còn u ám hơn.

- Thưa ông... đến cái đó và cả ngón tay ngón chân còn bị ăn trụi, vết thương lõm trên đầu lại là chỗ bị vi khuẩn tấn công sớm nhất. Chúng tôi vất vả lắm mới xác định được vị trí chính xác và kích thước, nhưng là cái gì đập vào có lẽ nên đi hỏi colimoral thay vì hỏi tôi. Vừa nói ông ta uể oải kéo mảnh ga trên đầu nạn nhân để lộ một hốc sâu tróc lở bầy nhầy.

- Thôi thôi! - Trần Phách xua tay ra hiệu đẩy lại. Ông đưa hai bàn tay như gọng kìm ộp lên vai vị bác sỹ lay lay như muốn ghim thân hình nhỏ bé ông ta xuống lòng đất:

- Bác sỹ nghe đây! Ngoài tập hồ sơ xét nghiệm ông phải cung cấp cho chúng tôi đêm nay, bằng mọi giá phải xác minh rõ cái gì đập vào đầu ông ta. - Nói xong viên đại úy giận dữ tiến ra cửa.

Ổ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Dường như không hề nghe thấy, gã “cao bồi” lừng lững tiến vào cánh cửa. Chưa đầy nháy mắt, gã quay ra trên tay là một người phụ nữ gần như khỏa thân, bất tỉnh và bê vết máu.

- Mang đi cấp cứu nhanh lên! - Gã hét như ra lệnh khi trao cho một thanh niên nhanh chân ập đến. Đám đông nhanh chóng bu lấy người phụ nữ trần truồng vừa bị thả ra ngoài. Người đàn ông lại vội vã sục vào bên trong. Tất cả vẫn nín thở chờ đợi. Độ vài giây sau gã lại đẩy cửa lao ra, trên vai một người đàn ông mềm oặt như bún. Khi có người lao lại đón cái xác trên tay, gã lại liêu lĩnh xông vào lần nữa. Đám đông nín thở chờ đợi người thân của mình, tuyệt nhiên không dám bén mảng gần cánh cửa. Một phút căng thẳng trôi qua, gã lại chui ra ngoài. Lần này khi nhìn thấy gã, đám ông kinh hoàng bỏ chạy toán loạn. Hai tay gã là đôi măng xà bị bóp thè lưỡi, hai dải thân lốm đốm xoắn vào nhau như hai sợi cáp khổng lồ đang điên cuồng giãy dụa. Miệng gã cũng cắn chặt một con ngang cổ hệt như sư tử đang tha mồi. Đám đông chạy bán sống bán chết ra vòng ngoài rồi ủa ra phố chính. Khu phố náo loạn. Người đàn ông mang ba con rắn bước lại chiếc xe thùng. Gã dùng mũi ủng gạt nắp thùng xe có dòng chữ “DANGER” làm cánh cửa bật tung. Gã nhả con rắn vào trong rồi quăng nốt hai con trên tay xuống sập cửa.

- Cha tôi! Mau mau cứu cha tôi với! - Một cô gái mặt tái nhợt từ ngoài phố ập đến quỳ ngay trước mắt gã chỉ tay về phía cửa gào lên. Giật mình như sợ nhớ điều gì, gã nhanh chóng đột nhập lần cuối.

Mặc dù 3 con rắn độc đã được bắt ra, nhưng không có ai ngoài gã dám xông vào kéo những người bị thương đang mắc kẹt bên trong. Phải chăng

họ sợ vẫn chưa hết. Gã đàn ông đã vào dăm phút, cô gái trẻ chỉ dám đứng ngoài cầu khẩn bằng cặp mắt chưa hoàn hồn. Quá lo lắng cho số phận cha mình, cô gái gào lên và không biết từ đâu hai ba gã mặc rằn ri mới lăm lét tiến vào. Nửa phút trôi qua, người đàn ông kính đen cùng hai tên rằn ri hì hục kéo một tay đầu trọc béo ị bê bết máu lên chiếc xe thùng. Đó là ông chủ nhà hàng. Chiếc xe thùng rồ máy rẽ đám đông tiến về bệnh viện trong đêm tối.

Chiếc xe dừng lại trước cổng bệnh viện Poshan, gã đàn ông xuống xe. Phía sau, đám người nhà lão chủ cũng vừa ập đến rồi rít xóc nách lão béo xuống xộc thẳng buồng cấp cứu. Phận sự của mình đã xong, người thanh niên kính đen lên xe định quay đầu thì phía trước mũi xe lại xuất hiện cô gái ban nãy ập tới vỗ lên tấm kính chắn gió.

- Anh gì ơi! Gỡm đã, gia đình tôi muốn đền ơn anh. Cha tôi sẽ nổi giận thế nào khi ông ấy quay về mà không biết gì về tên tuổi của ân nhân. Xin ông hãy để lại cách liên lạc. - Cô gái xinh đẹp hiện lên khi tấm kính chắn gió được anh ta hạ xuống. Ngưỡng mộ trước vẻ đẹp và thái độ chân tình của cô ta. Đối lại, người đàn ông kì lạ lại kiêu lời khi lẽ ra phải biết thể hiện. Hắn ta vẫy vẫy tay thay cho câu trả lời rồi quay đầu nhấn ga. Chiếc Ford bán tải có chiếc thùng kín biến mất vào bóng đêm. Vụ náo loạn tại hộp đêm K'lin làm tình hình chuyển biến nhanh chóng. Vốn dĩ hoạt động phi pháp đã nhiều năm, chính ở đây liên tục xảy ra các vụ ẩu đả, sát phạt nhau đẫm máu. Đây là nơi tụ tập và giao du của những tay anh chị và nhóm buôn bán hàng cấm. Sự cố đặc biệt hôm nay lần nữa phơi bày những trò xấu xa trước bàn dân thiên hạ. Đã từ lâu nó là cái gai khó nhổ của chính quyền sở tại vì được những tay anh chị có uy lực và những đường dây từ những phe phái ngầm trong chính quyền dung túng. Nay dưới áp lực dư luận và báo chí, người ta chắc chắn không thể làm ngơ được mãi. Ông chủ nhà hàng K'lin nhanh chóng xuất viện bất chấp những chấn thương chưa lành để về nhà đối phó tình hình. Đã hai ngày hộp đêm phải đóng cửa chờ lão ta. Rồi khỏi bệnh viện bằng chiếc Cadillac có lái xe riêng, lão gọi điện cho hai gã bảo kê cấp

tốc đi tìm người thanh niên đã cứu lão. Tuy nhiên, không ai có địa chỉ hay số điện thoại của anh ta. Những gì xảy ra hết một giấc mơ hãi hùng. Đám nhân viên thề thốt rằng đã từng thấy anh ta thi thoảng có ghé qua đây uống rượu với một vài người địa phương nhưng họ là ai thì không ai nhớ.

Tạm gác chuyện tìm ân nhân, lão chủ tên Ken ra lệnh thay vì về nhà mà đến một địa chỉ khác xa hơn để gặp một nhân vật quan trọng khác. Đối phó công an. Đó là tay buôn bán phụ nữ người Việt Nam tên Mãnh. Hắn là một thanh niên luôn khoác trên mình bộ quân phục bạc màu như muốn nhắc nhở những đối tác của hắn đừng quên hắn đã có một quá khứ bom đạn cam trường. Tuy tuổi đời chưa đến 40 nhưng uy thế hắn khét tiếng thị trấn vùng biên này mặc dù các tay anh chị địa phương không muốn thừa nhận điều đó. Ngồi bất động trên bộ sa-lon sơn thượng, miệng hắn nhồm nhem nhai kẹo cao su và hắn biết ai đến khi nghe tiếng động cơ nhẹ như tiếng gió của chiếc Cadillac đỗ dưới sân ngôi biệt thự kiểu Anh.

Ken hớn hờ khi ngoi lên hết chiếc cầu thang và thấy Mãnh đang ngả người trên bộ sa-lon mây tre. Ken vừa nói vừa thở hồng hộc:

- Nội trong đêm nay sẽ có đoàn thanh tra và cảnh sát từ Nam Tu đến làm việc, phen này chúng cuỗm mất hàng thì bỏ mẹ.

Quai hàm rộng của Mãnh vẫn chuyển động dưới đôi mắt lim dim đang nhìn mơ màng lên không trung:

- Thằng này biết rồi. Vụ này dờ hơi quá, vì thế nên chờ ông đến để bàn bạc đây.

- Tôi đến đón anh đây, về nhà hàng K'lin ngay. Hàng chục con chân dài đang bị cô lập dưới hầm chờ tao về xử lí. Đi ngay được chứ?

Ken đặt mông xuống chiếc ghế mây cạnh Mãnh. Lão biết rằng Mãnh đưa chúng đến được thì cũng sẽ mang tầu tán đi được.

- Vội cũng không ăn thua gì, đêm nay tôi sẽ cho chúng đi trốn hết. Khi nào lạng ta lại mang trả cho ông. Lũ cảnh sát đến chỉ còn hơi hám chúng mà thôi. Chỉ sợ mỗi một điều...

- Thằng Jack Ma đúng không? - Ken biết trong thị trấn này Mãnh sợ mỗi tên Jack. Khi Ma chõ mũi vào chuyện gì, chúng chỉ có cách bất lực đứng nhìn.

- Đúng, ngày nào tôi chưa chưa diệt được thằng Jack, Mãnh này vẫn chưa thể ngủ ngon. Thôi! đâu sẽ có đó, về nhà hàng ngay đi. - Mãnh gồng tấm thân cao 1,75 và nặng 72 kg ngồi dậy. Chiếc ghế mây oằn lên những âm thanh rào rào. Đưa tay móc bã chiếc kẹo cao su ẩn xuống gầm bàn, hắt nốc nốt nửa cốc Cognac đang uống dở trên bàn rồi ưỡn thẳng người.

- Đi!

Ken nhồm dậy theo Mãnh xuống sân. Nhìn dáng đi như gấu trong bộ quân phục giải phóng của Mãnh làm Ken thực sự yên tâm và dành hết niềm tin cho hắn. Nếu cần thiết, Ken có thể tặng không một chục em chân dài cho hắn miễn là hắn không để mất cho tay Jack Ma.

Chiếc xe nhập khẩu trị giá 250 ngàn đô la nổ máy êm ru xé ngang khu vườn nho rồi quay về thị trấn. Sau nửa giờ nó dừng ngay trước sân nhà hàng K'lin. Sau sự cố cách đây hai ngày, cánh cửa luôn đóng im lìm. Hai người bước xuống, Ken lại sát bảng điều khiển gần bên cánh cửa ẩn mật mã. Cánh cửa sắt nặng nề tự động mở ra và hai người mất hút trong đó. Sau khi thị sát lại toàn bộ hàng sống dưới hầm, nó vẫn còn nguyên nhưng không gì đảm bảo sẽ yên ổn trong chốc lát nữa, khi cảnh sát ập đến. Ken hất hàm nhìn gã quân nhân đào ngũ cầu cứu:

- Mà ý chuyển số hàng này đi ngay trong đêm nay cho tao được chứ?

' Hàng' hắn nói đấy chính là gái. Đúng hơn là các thiếu nữ từ vị chưa thành niên đến dưới 30, từ vùng cao đến thành thị, từ ngây ngô dại dột đến

đua đòi sành sỏi, từ hoa khôi người đẹp đến gái nhà quê hay trẻ lang thang cơ nhỡ. Ở đây có hết. Họ giống nhau một điểm là đã sập bẫy. Có vào mà chẳng có ra. Nếu gọi đó là hàng thì hộp đêm K'lin phải gọi là đại lí hoặc nhà kho mới đúng. Mà không chỉ có K'lin, nhan nhản xung quanh Poshan có hàng chục nhà kho như vậy. Một ngành công nghiệp béo bở không khói và ô nhiễm công nghiệp, hay cha đẻ của nó cũng vậy thôi, đó là Jack Ma.

- Để tao lo vụ này. - Mãnh nghiêng chặt hàm răng dính bã cao su trấn an đồng bọn. Nhưng một khi Ma đánh hơi thấy vụ sơ tán quy mô này, hẳn sẽ tìm cách bắt sạch trước khi cảnh sát nhúng mũi vào. Ông chấp nhận rủi ro này tôi mới giúp đấy!

- Tao chấp nhận, hãy chuyển đi ngay lập tức!

Ồ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Bước lên chiếc Land Cruiser đang đậu trong bóng đêm, Trần Phách không muốn tin rằng xác vị đại gia lại có thể bị ai đó đánh tráo. Những gì viên bác sỹ thuyết trình quả là có lí, nên ông cũng chẳng hi vọng gì ở họ nữa và nếu đó là sự thật thì vụ án lại tối tăm hơn bao giờ hết. Sau một ngày hồi hải vào cuộc, một núi công việc cùng với những nhân viên đặc lực của mình đang đợi ông tham khảo ý kiến ở cơ quan. Ông bước thẳng vào phòng hội ý. Mấy tay thám tử trẻ đang cười đùa rôm rả bỗng nhiên câm bặt khi ông lộ mặt vào cánh cửa.

- Báo cáo đại úy! - Long đứng phắt dậy. - Đã 24 giờ trôi qua nhưng chủ nhân bộ trang phục phụ nữ hãng chanel vẫn là ẩn số. Tại hiện trường vụ tai nạn chúng tôi đã thu được những tình tiết rất đặc biệt. Đó là những dấu chân lạ in xuống bùn cạnh chiếc xe và mép sông. Dấu vết thứ hai là một vũng nhỏ dầu nhớt màu đen rỉ ra trên đỉnh dốc. Theo nhận định của tôi đó là dầu nhớt rỉ ra từ xe máy. Tôi đang tích cực mang đi phân tích loại nhớt này từ loại xe nào. Còn dấu chân kia chứng tỏ ai đó lại gần cửa xe đi vòng quanh. Vết dấu chân còn kéo dài dọc bờ sông một đoạn ngắn. Đó là dấu chân duy nhất ở hiện trường trước khi cảnh sát đến.

- Giày cỡ bao nhiêu? Nike, Adidass hay Thượng đình? Hai bàn chân đều nhau hay bên to bên bé, đủ cả hay hẵn bị thọt? Phải tìm hiểu kĩ vào chứ?

- Rất mờ, thứ nhất đất cát pha đá dăm, nên chúng tôi không khai thác được gì nhiều.

- Thế còn anh Lương, công việc tôi giao đến đâu rồi?

Viên Thượng úy đang cười tủm nhin sắp chất vắn đồng đội liền giật mình khi bị Phách hỏi đến:

- Em ở viện giám định vừa về đây ạ. Trong lần ngoài chiếc xe, em đã cố gắng lấy các mẫu vân tay, nhưng do phần vô lăng và bảng điều khiển xe ngập nước. Bên ngoài còn tồi tệ hơn do các mẫu vân tay bị mưa rửa trôi. Nhưng dưới tay các nắm còn khá khô, chúng tôi đã lấy được một mẫu vân tay quan trọng.

- Xác định đó là ai chưa?

- Một tên người Việt gốc Hoa làm nghề buôn bán tự do ạ.

- Cái gì, một tên gốc Hoa...?

Bỗng cặp quần Trần Phách rung lên làm ông giật mình. Vẻ khó chịu, ông gầy nấp bao da rút con Siemens đen sì định đập máy. Nhưng trong nháy mắt ông nhận ra số gọi đến là nơi ông đang mong mỏi, văn phòng viên bác sỹ phám y. Ông vội vàng bắt máy rồi áp lên tai:

- Chào bác sỹ, xong hết rồi chứ hả?

- Báo cáo ông đại úy. Chính tôi vừa có kết quả xét nghiệm máu.

- Có gì bất thường không?

- Hoàn toàn bình thường.

- Vậy nạn nhân chết chỉ do đa chấn thương thôi sao?

- Đúng vậy, vết thương ở đầu.

- Ông dám chắc do va vào đá chứ?

Âm thanh đầu dây bên kia yếu ớt:

- Rất hóc búa...Chúng tôi rất nỗ lực để mang lại kết quả chính xác nhất nhưng khi chụp cắt lớp và mô phỏng tác động lực xuống vùng đầu trên máy tính. Đường như không phải do lật xe đâu...

Viên đại úy quắc mắt sừng sốt.

- Hãy làm hết mình nữa đi và báo lại bằng văn bản cho tôi. Chào ông. Đút máy vào bao, ông ngừng đầu lên và thấy 3 cảnh sát vẫn đang nín thở theo dõi ông. Vậy là không nằm ngoài sự phán đoán của mình, một vụ giết người có tính toán. Thư kí riêng Nguyễn Văn Khất xộc đến mang trên tay một tập giấy lấy ra từ máy fax. Nhận tập điện khẩn trên tay, ông cho tất cả giải tán. Trần Phách cời chiếc mũ ca-pi để lộ mái tóc hoa râm bết vào trán như tảng đá rỉ nước. Ông lục hết tất cả đồng tài liệu mà Cảnh Sát Điều Tra quận Đống Đa vừa được thu thập tại công ty nạn nhân. Nhìn đồng giấy A4 ghi rõ cụ thể những mối quan hệ mờ ám mà phòng CSDT tỉnh Lạng Sơn vừa cung cấp nhờ xác minh mấy đối tượng nghi vấn tại Hà Nội. Giữa những dữ kiện ngốn ngang, ông phải tìm ra một hướng đi sáng suốt trong khoảng thời gian ngắn nhất. Một mệnh lệnh vô hình đã án ngữ trong đầu ông. Bắt khẩn cấp kẻ gây án bí ẩn. Sau một đêm gần như không chợp mắt tại chính phòng làm việc. Rạng sáng, ông đang thiếp đi trên chếc ghế bành thì giật mình khi có tiếng bước chân trước mặt.

- Thừa sếp, bà Lorel Stephannie gọi đến báo. Người nhân viên mất tích đó là Hà Vi, một cô người mẫu thời trang của hãng. Như vậy tên tuổi cô ta khớp với mẫu giấy trong váy rồi.

- Tuyệt lắm, cậu qua làm việc với họ ngay để thu thập thêm thông tin. Ông ngả người xuống ghế nhấp một tách cà phê nguội ngắt. Sau hai ngày đêm tìm kiếm cô gái mất tích, cảnh sát chưa tìm thấy thi thể thứ hai. Họ thuê cả đội thợ lặn chuyên nghiệp ở Hải Phòng lên chiều qua, cho đến sáng nay vẫn chưa có kết quả nào. Đầu giờ sáng tại đại lí hãng chanel trên phố Bà Triệu, thiếu úy Long đã ngồi chờ người đại diện chính tại đây. Khi có giọng nói lạnh lạnh vang lên từ ngoài cửa anh mới dõi mắt nhìn ra:

- Chào chị Loren, tôi là thiếu úy Long bên Đồn 35. - Anh dơ tấm thẻ màu đỏ. Long không ngờ giọng nói tiếng Việt chuẩn kia lại phát ra từ một đôi môi của người phụ nữ da trắng tóc vàng đến từ Paris:

- Vâng chào anh, tôi là Lorel. Tôi biết anh đến vì việc nhân viên chúng tôi mất tích. Tôi cũng lo lắng và nếu anh không đến tôi cũng sẽ tìm gặp các anh.

- Về việc cô gái thuộc hãng của chị, cô ta bị nghi mất tích sau một vụ tai nạn hai hôm trước. Chúng tôi cần gặp chị để làm rõ vài thông tin về cô ấy đây.

- Tôi xin sẵn sàng, theo thông báo bên các anh hôm qua chúng tôi đã liên lạc với mọi nhân viên của hãng. Nhưng riêng Hà Vi thì hoàn toàn không có tin gì. Điện thoại di động tắt máy. Số nhà riêng thì không có người nhắc.

- Chị có thể cho biết lần cuối cùng cô ta có mặt tại công ty không?

- Anh chờ chút tôi gọi cô Lan. Cô ta là người có mặt hôm ấy, là một trong hai người làm ca đêm với Hà Vi.

Người phụ nữ trạc 50 trong bộ váy đen quý phái cầm máy gọi đi đâu đó, và phải đến 15 phút sau thì một cô gái mặc đồng phục y hệt bộ được vút ven sông. Cô gái ngó chiếc xe cảnh sát dựng trước cổng một cách ái ngại rồi thận trọng đỗ chiếc Piaggio đỏ chót lên hè. Nhân chứng 1 đây rồi.

- Cô Lan! hãy cho tôi biết đêm trước cô trực đêm với Hà Vi như thế nào? - Cô gái trẻ có mái tóc cắt ngắn nhuộm vàng nhìn người thiếu úy trạc tuổi mình ngơ ngác. Liệu mình làm gì phạm pháp chẳng.

- Đêm đó... - Cô ta nhớ lại. - Lúc 9 giờ đêm, Hà Vi nhận một cuộc điện thoại khá dài, điệu bộ khá vui vẻ. Sau đó chừng 10 phút có một chiếc ô tô 7 chỗ màu đen đỗ trước cửa hàng này. Nhìn qua tôi nhận ra ngay đó là Tà,

tình nhân mới của Hà Vi độ nửa năm nay. Hà hay tâm sự về anh ta, đó là một doanh nhân mới nổi đất Hà Thành. Lúc đó tuy chưa hết giờ làm việc nhưng Hà Vi muốn xin về sớm để đi sinh nhật ai đó, và cô ta xách đồ lên chiếc xe đang chờ. Chỉ như thế rồi tôi cũng không qua tâm nữa. Chiếc bút bi dừng lại trên quyển sổ công tác của Long đúng lúc cô ta ngừng lời. Long vốn tự hào về tài tốc kí của mình mà chẳng qua khóa học nào.

- Sao cô dám chắc người thanh niên trong xe là Tà ?

- Dạ thưa, nhìn thì biết liền. Tuy lái xe không bước xuống nhưng em dám chắc vì chiếc BMW X5 này nhiều lần qua đây đón Hà Vi, những lần khác hẳn ta còn bước xuống nói chuyện vài câu rồi mới đi cơ.

- Cô biết họ đi đâu không?

- Tôi không rõ.

- Cô Lan này, thế cô có nhìn thấy trên xe còn những ai nữa không?

Cô gái đưa cặp mắt đen láy ngăm ngúa giàn dèn chùm kiểu Pháp trên trần rồi ập ứng đáp:

- Có lẽ không... vì lúc Hà Vi mở cửa xe thì đèn phía trong sáng lên một lát. Người thanh niên lái xe liền quay lại hôn hụt một cái vào má cô ta. Nên tôi suy ra chỉ có hai người. Chắc thế.

- Vậy cô nghĩ nếu hai người trở lên thì không dám hôn chắc? Nhảm to rồi. Thôi được, giờ cô giúp tôi đến nhà trọ cô ta được không?

Lan liếc cặp mắt láu lỉnh nhìn Long mỉm cười. Cô gái điệu đà vuốt nhẹ mái tóc ép xoắn màu vàng liếc nhìn chiếc Lada lăm bùm có hàng chữ POLICE đang đỗ sát vỉa hè rồi ái ngại nhìn Long:

- Bằng chiếc xe này sao?

- Nay cô Lan, nếu quen cô sớm hơn có lẽ tôi đã mua xe SUV. Bây giờ mong cô vui vẻ hợp tác.

Chiếc xe cảnh sát đưa cô đến ngay 123 Láng Hạ, lúc này Long mới nhận ra tại sao anh không tìm được vì địa chỉ trên tờ giấy viết nhầm số “1” thành “L”. Một khu tập thể cũ gần với phố Láng hạ. Bên ngoài cửa khóa, sau một hồi bấm chuông không có người mở, người chủ nhà cho thuê cạnh đó lao ra và sững sờ khi thấy một bóng áo vàng và chiếc xe cảnh sát đỗ sát cửa. Không lẽ mình đang chứa chấp tội phạm sao. Mụ béo cuống quýt lần chùm chìa khóa và giúp họ mở ra. Họ cùng đi vào, ngôi nhà cấp 4 bên trong khá đơn sơ. Bộ bàn trang điểm cạnh cửa sổ, một vài tạp chí thời trang vứt bừa bộn trên bàn. Trên giường cô ta là cả một gian trưng bày thu nhỏ, nào quần áo, nào khăn quàng nào bít tất và cả những chiếc nịt ngực đủ loại sắc màu vứt chỏng chơ trên tấm chăn không gấp. Điều Long ngạc nhiên là bộ váy hồng và chiếc áo sơ mi trắng vứt cuối giường.

Ồ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Nhận lời sơ tán hàng sống ra khỏi K'lin mà không phải chịu trách nhiệm nào nếu có rủi ro xảy ra. Mãnh thấu hiểu bụng dạ Ken đang như lửa đốt. Tuy chẳng sợ sệt đến rúm ró như Ken, nhưng Mãnh cũng linh cảm tai họa sẽ ập đến bất cứ lúc nào nếu hấn đây vào mấy trò lén lút này trước mặt tên Ma.

Tự xưng là anh chị trong giới giang hồ Poshan nhưng khi nói đến Jack, Mãnh không khỏi rùng mình, nhất là đàn đê tử khát máu của Jack. Một khi Jack công khai yêu cầu hàng, Ken và Mãnh phải tuân lệnh hấn rằm rắp. Công việc kinh doanh của chúng có thuận lợi hay không phụ thuộc vào tính ổn định 'chính trị'. Trong khi yếu tố hàng đầu này đều do Jack bảo lãnh. Mãnh chỉ là tên đầu nậu chuyên đưa hàng từ Việt Nam qua Poshan. Ken cũng chỉ là kẻ tiêu thụ. Trong khi Jack mới là người bảo kê tối cao đầy quyền lực và có tiếng nói quyết định đến mọi hoạt động xã hội đen Poshan. Tất nhiên, Ken và Mãnh không ưa gì con người Ma và rất muốn thoát vòng kìm tỏa của hấn. Nhưng do uy lực của chúng cộng lại chưa đủ mạnh và quan hệ chưa tới đỉnh nên chúng chỉ có cách ngấm ngầm mưu toan chờ thời. Nay, nếu có cảnh sát hình sự cấp tỉnh xuống truy quét, Jack Ma sẽ là cái gai đầu tiên phải bị nhổ. Tất cả có thể sẽ phải làm lại từ đầu. Sao lại đổi ngôi. Cái rủi to lớn này cũng ngầm báo cho Ken và Mãnh một cơ hội mới.

Một gã bảo vệ mặc rằn ri đột ngột xuất hiện sau lưng Ken:

- Bác ken! Đã tìm ra người đàn ông hôm nọ.

Ken quay phắt thân hình nặng nề sang nhìn hấn:

- Đâu? Hấn ta đâu? Mời đến đây ngay cho tao!

- Hẳn đang ở nhà hàng Haier. Chính tôi nhìn thấy hẳn lái chiếc xe thùng hôm nọ với một tên nữa vào đấy. Tôi liền chạy chạy về báo bác ngay mà.

- Chà! tay này có vẻ ham chơi nhỉ? Thôi để tao đi.

- Có lẽ nhà mình hai hôm nay đóng cửa nên hẳn phải đi chỗ khác đấy ạ.

- Tên hầu võ đoán.

Ken sung sướng quay sang Mãnh đang ngồm ngoàm nhai chiếc kẹo mới. Hẳn vội lệnh mắt đi nơi khác về không mận mà đến chuyện đó.

- Hãy đi cùng tao đón hẳn ta. Tao sẽ giới thiệu cho mày một tay chơi có vẻ được lắm.

Mãnh xỏ tay túi quần lững thững lên xe, Lần này đích thân lão Ken lái xe phóng đi đón người cứu mạng. Khi lão đến cổng nhà hàng Haier thì một chiếc xe thùng lao thốc từ trong ngõ ra làm Ken bẻ quặt vô lăng nép vào lề. Một chiếc Ford bán tải roẹt qua bên hông chỉ cách chiếc Cadillac vài phân. Lão cuống quýt thò tay ra vẫy, chân phanh gấp chiếc xe. Hạ tấm thân nặng nề từ trên chiếc Cadillac bước xuống, lão chạy lại chiếc Ford cũng vừa phanh kết phía sau.

- Chào ân nhân! Nhận ra tôi chứ?

- Ông Ken! Chúc mừng ông đã ra viện, không sao chứ?

- Cảm ơn, tôi về sáng nay đi tìm anh mãi. Mời anh về nhà tôi một lát. Hôm kia không có anh chắc tôi đã bỏ mạng rồi, đến tên anh cũng chưa kịp hỏi!

Mãnh vẫn ngồi yên trong xe, quan sát qua kính hậu hẳn thấy một thanh niên ăn mặc còn “bụi” hơn cả mình. Hẳn ngó đôi ủng cao bồi của người kia rồi quay lại nhìn đôi giày đinh sắp há mồm của mình mà không khỏi ngậm ngùi. Thấy Ken rồi rít như con trẻ trước người lạ mặt kia, Mãnh ghen tị và

không khỏi tò mò. Ở Poshan, Ken chỉ khúm núm trước hai người, Ma và hân. Nay lại mọc ra một kẻ “cao bồi” dõ người nào nữa đây.

- Thôi kể nó làm gì, chuyện vật ấy mà. Cứ gọi tôi là Han, biệt danh Han Rắn. Người thanh niên xuề xòa đáp. Ken rùng mình một thoáng nhìn sau chiếc thùng xe bịt kín có chữ ' Danger' sơn màu đỏ nổi lên trên nền trắng như chiếc quan tài lớn. Ken chỉ về chiếc xe của mình.

- Anh không từ chối về nhà tôi chứ, kia là ông bạn chí cốt, tên Mãnh. Hai người làm quen nhé.

Han nhả nhận tiến gần cửa sau được Ken mở ra. Mãnh ngồi yên trong xe, quai hàm ngưng lại và chìa tay ra miễn cưỡng bắt người thanh niên đeo kính đen trẻ hơn mình. Bỗng tiếng chuông điện thoại trong túi quần bạc thếch reo vang. Mãnh vội vã rút điện thoại ra và khuôn mặt dài như mo cau bỗng thùn lại. Hân đập máy hất hàm nhìn Ken.

- Xin lỗi! ông đưa chiếc chìa khóa cho tôi đi tí việc. Lát nữa tôi mang xe đến K’lin trả ông.

Ken kinh ngạc không phải vì sắp phải cho mượn chiếc xe mà vì Mãnh chưa bao giờ vội vã. Một điềm gỡ cho chúng. Lão đưa chùm chìa khóa cho Mãnh rồi nhìn chiếc xe bạc tí của mình nảy tâng tâng trên còn đường đá cuội mới đắp.

- Thôi việc ta cứ về K’lin nói chuyện nhé. - Ken ngược nhìn Han cũng đang nhìn theo đám bụi đường vừa tan.

Chiếc xe thùng dừng lại trước nhà hàng K’lin, ông chủ bộ vệ kéo người thanh niên tên Han vào phòng khách.

- Nếu không nhằm anh mới đến đây làm ăn? - Ken hỏi.

- Vâng, tôi làm nghề buôn răn vùng biên này vào Nam Tu. Nhưng hàng này bây giờ người ta nuôi nhiều lắm nên rẻ. Tôi đang tìm hàng mới đây, làm ăn giờ sao khó quá.

- Hôm nọ nghe con gái tôi kể lại, anh tay không xông vào bắt sống 3 con hổ mang làm cả làng kinh khiếp. Lúc đó chúng tôi cứ đoán già đoán non mãi. Han nhếch mép cười rồi rút chiếc kính râm để lộ cặp mắt hai mí long lanh đen sẫm trên khuôn mặt răn rỏi cương nghị:

- Tôi làm nghề này đã 7 năm. Hôm kia 2 tên thanh niên kia là chủ hàng bên Việt Nam của tôi. Chúng hứa bán cho tôi 3 con hổ mang. Tôi đến muộn nên chúng mới đi nhậu và xảy ra cái chuyện đáng tiếc kia. Tuy là nghề gia truyền của tôi nhưng có khi phải bỏ để làm hàng khác thôi.

- Hàng gì?

- Thôi, tôi sẽ nói khi có dịp!

- Cần gì anh cứ bảo tôi giúp, tôi dân gốc ở đây nên quan hệ gì cũng có.

Từ giờ trở đi hãy coi tôi như anh em trong nhà. Nếu giúp được tôi sẵn sàng dù bất cứ khó khăn nào, xin anh đừng ngại. Nét chân thành hiếm hoi hiện trên lão đầu trọc. Người thanh niên hạ tiếp chiếc mũ nan xuống, lại một vầng trán cao rộng dính bết những sợi tóc dài hiện ra. Người hiệp sĩ dong dỏng cao trong mắt Ken hôm nào trở về một dung nhan thông thái nhưng bình dị. Đưa đôi tay cơ bắp nâng cốc cà phê trước mặt, Han nhấp một ngụm đầy vẻ tự nhiên:

- Ông là dân kinh doanh, tôi cũng dân buôn răn. Thực ra dân buôn chúng em gì có lỗi thì làm, bất chấp tất cả.

- Chí lí! Anh biết tôi rồi đấy, bây giờ kinh doanh cái ấy mới ăn! - Ken nheo mắt đầy thâm ý.

- Riêng khoản này em bái phục bác, thực ra em lấy cố buồn rầu để tìm hiểu hàng này đã lâu. Cái thị trấn này nhà hàng nào em cũng sục hết rồi, chả đâu có hàng ngoại nhập như nhà bác. Em khoản này thì không có nguồn cung nhưng ở Nam Tu thì lại nhiều mối nhập. Nam Tu có mấy chục khách sạn hạng sang thường xuyên cần hàng nóng, mà em đâu có nguồn.

- Lão Ken hau háu nhìn vào cặp mắt trung trực của Han như phát hiện ra hai viên ngọc quý.

- Thật sao? Tiền của chú đấy! Đừng bỏ lỡ mà phải chuyển hướng đánh vào nhu cầu người ta. Gì chứ khoản này tôi đảm bảo hỗ trợ mọi mặt cho anh. Cái mà anh thấy ở nhà tôi là hàng ngoại ấy. Gái Việt Nam! - Ken ghé sát tai Han. - Quả thực là độc nhất vô nhị ở đây, bí quyết cạnh tranh của tôi. - Ken nhồm cặp lông mày đồ sộ hướng về Han đưa tay ra bắt:

- Chúc mừng chú. Phen này trời cho ta tìm đến nhau rồi đấy! - Ken cười ha hả. Ken vốn tự hào về khả năng nhìn người và bắt đối tác. Hẳn không giấu nổi niềm hân hoan và hi vọng về một kênh làm ăn tự do và sán lạn. Vấn đề trước mắt là tẩu tán số gái làm tiền đang bị lão giam dưới hầm khỏi cảnh sát truy bắt. Họ phải được tẩu tán càng nhanh càng tốt. Người có khả năng giúp ông ta là Mạnh. Sau đó việc làm ăn phải cơ cấu lại. Han nằm trong tầm ngắm mới của Lão vì hẳn là mối tiêu thụ cao cấp. Nếu diệt được Jack sẽ cho Han thế vào chỗ đó. Nhưng làm sao để diệt được Jack đây?

Là người đứng giữa, lão đã nhanh nhạy tưởng tượng ra một kết cấu làm ăn mới sẽ hình thành mà lão là người có lợi không kém họ. Ngừng lên nhìn lại người thanh niên đang khoan thai ngồi thưởng thức cà phê trước mặt. Lòng Ken trỗi lên một niềm tin mạnh mẽ. Đang định gọi chuyện, chợt chiếc Cadillac thò mũi đâm sầm vào trong sân rồi đỗ xích ngay trước cửa. Mạnh xuống xe hốt hoảng chạy bổ vào nhà.

- Ông Ken! Tình hình rất gấp. Đúng 10 giờ đêm tên Jack sẽ cử một chiếc xe tải đến để bốc hàng của ta đi!

Ken đứng bất dậy như bị kim châm. Hắn chồm thân hình đồ sộ ra đứng trước mặt gã cựu quân nhân cũng đang đứng như trời trồng:

- Hãy cho tôi biết Jack sẽ mang họ đi đâu? và khi nào trả lại tôi?

Mãnh thần người như ngậy đại. Hắn đưa tay móc bã kẹo trong mồm rồi vùn vò không biết nói sao. Tin này do đàn em hắn cài cắm trong hàng ngũ tên Ma vừa tâu cho hắn. Tuy chưa xác minh tính xác thực nhưng chuyện này hắn trù tính sớm muộn gì cũng xảy ra. Ngay cả Ken cũng đánh hơi được từ hôm vừa rồi. Mất một hàng là mất toi năm vạn tệ. Không hoảng sao được. Jack luôn là kẻ đục nước béo cò và biết dùng vũ lực đúng lúc.

- Hai cô gái Việt sẽ giấu kín bằng mọi giá, còn bọn gái tứ xứ tẩu tán nơi khác. Ken ra lệnh.

- Cả Poshan lẫn ta đều có tay chân giăng kín, giấu đằng trời! - Mãnh lấp bắp, cuối cùng hắn cũng đã thốt nên lời.

- Mãnh này! tao biết mày sợ Jack như cọp mà nói toẹt ra là tao cũng vậy. Nó độc quyền thao túng thị trường chợ đen hàng nóng. Mày nghĩ sao nếu nay mai mày có thêm vài mối khác? - Ken bất ngờ gợi ý.

Hai tên dường như quên mất đang có vị khách ngồi trước chiếc bàn cạnh đó

đang đâm chiêu ngắm bộ cung tên treo trên vách tường. Một bộ cung tên truyền thống của người bản địa. Han đã từng thấy trong những bộ phim chương. Ngó tiếp những chiếc mũi tên tre bọc sắt gắn lông chim vũ còn dính máu, đôi tai của Han không bỏ qua câu nào của hai người đàn ông. Lúc này hắn thấy mình đã thành công bước đầu. Dự tính của hắn đang đi đúng hướng.

Tiếng tên Mãnh to dần lên.

- Bác cứ ngẫm mà xem, tuy Jack cướp nhiều hơn mua của ta, nhưng không có hẳn cái nhà hàng kiểu này không tồn tại được. Jack cũng là người đưa hàng đi Nam Tu rất chạy! Mấy con cave người Việt này nếu không bán cho dân đại gia Nam Tu thì bác làm gì có ô tô mà đi hả?

Đến đây Ken mới giật mình vì để ân nhân ngồi một mình quá lâu. Lão kéo tay Mãnh chỉ sang Han.

- A đây rồi, xin nói cho mày biết một phát hiện mới. Đây là Han, người có khả năng qua mặt Jack về tiêu thụ hàng hóa cho chúng ta trong nay mai. Han khê giật mình khi họ đổ dồn buộc hẳn rời mắt khỏi bộ cung tên trên tường. Mãnh nhận ra Han ngồi đó từ lúc nãy. Trái với sự đon đả của Ken, hẳn vẫn giữ khoảng cách đến lạnh lùng.

- Vào đây! tất cả vào đây ta nói cho kín đáo. - Ken dẫn 2 người xuống hầm rồi vào một ngăn riêng có cửa cách âm. Đó là địa điểm an toàn nhất cho lão khi có biến cố. Ken vỗ vai Mãnh:

- Mày không thể để hẳn thao túng mãi. Mày có hàng cơ mà, người cần không thiếu. Ở Nam Tu có mà cả khối khách sộp, chỉ tội không có hàng thôi. Tao cũng muốn thâm nhập thị trường của các đại gia trong đó. Nay đã có một mối tin cậy, tao dám chắc sẽ thành công. - Ken tiếp:

- Tao hỏi mày nói thật nhé, có đúng đêm nay tay Ma yêu cầu mày chở hai con người Việt vào Nam Tu không?

Mãnh chợt dạ nhìn Ken. Lão ta lại vặn:

- Đừng nghĩ qua mặt lão già này mà dễ nhé. Có đúng Ma đích thân sai mày làm chuyện đó không?

Mặt Mãnh tái dại khi bị Ken hỏi dồn. Hẳn ứ ớ:

- Nhưng tôi không có cách nào khác, nếu không Ma sẽ thịt tôi...

- Tao biết ngay mà, nhưng suy cho cùng mày cũng bị hấn hiếp kinh quá. Âm mưu của thằng Ma là lợi dụng vụ lùm xùm hôm kia ở đây để bịa ra trò cảnh sát đêm nay truy quét. Hấn tính kế nhân đây cướp đoạt hai con hoa khôi người người Việt đi Nam Tu. Nhưng vào đến Nam Tu thì khả năng bị bán đi Tam Xuyên là cái chắc. Sau khi bán đi hấn lấy cớ bị sống hay bị cảnh sát bắt thì coi như tao mất trắng. Mẹ nó!

- Sao ông dám chắc hấn sẽ làm như vậy? – Mắt Mãnh giương to nhìn Ken.

- Tao có nguồn đáng tin cậy. Cả mày nữa, sẽ đến lúc nó bán đứng cho mày coi.

Mắt Mãnh ngệt ra, miệng ngừng nhai khi quai hàm trễ xuống. Thấy tình thế đã chín muồi Han bắt đầu lên tiếng:

- Các ông bị thằng Ma đồn đến chỗ chết rồi. Nếu các ông cần tôi sẽ xử lý bọn này cho.

Hai tên kinh ngạc quay lại nhìn gã buồn rầu. Vẫn thái độ điềm tĩnh Han bồi thêm:

- Tuy sống ở Poshan chưa lâu nhưng tôi đã nghe danh thằng cha này, nhưng công bằng mà nói, hấn không phải là đối thủ của tôi!

Mãnh lại càng ngạc nhiên. Hấn nhìn chăm chăm từ khuôn mặt vuông vắn lạnh lùng cho đến đôi ủng cao bồi kì quái của Han và tin rằng đó không phải là lời nói đùa. Nhận ra hai gã chủ nhà đang nhìn mình ngờ vực, Han lại lên giọng kẻ cả:

- Thời gian không nhiều. Xin ông hãy nói cho tôi rõ chúng định làm gì. Tôi sẽ ra tay. Mãnh thực sự sửng sốt. Nếu như không vương vụ Jack đe dọa hôm nay, có lẽ hấn đã ra thay thử sức gã trai lão toét này, nhưng nhận ra đây không phải lúc. Sẽ có ngày hấn sẽ cho tên cao bồi này biết đặc công núi

Việt Nam là gì. Cố tỏ ra thái độ hợp tác. Ấn xác kẹo xuống gầm bàn, hăn thận trọng nhìn Han trình bày:

- Đêm nay Ma sai tôi lái xe chở hàng mang hai con bé kia vào Nam Tu và giao cho ai đó. Đúng 10 giờ đêm sẽ có một chiếc xe hàng mang lô gỗ công ty chuyển phát nhanh Sunfeng đến. Hăn chỉ yêu cầu hai con hàng người Việt mà thôi. Mặt Ken căng ra đầy cảm phẫn trong khi Han chăm chú nhìn thẳng vào mắt Mãnh. Han đập nhẹ mu bàn tay xuống chiếc bàn kính:

- Bố lão, thật không coi ai ra gì. Tiếc thay, hăn chưa biết ' Han Răn' là ai rồi!

Giọng Han đầy quyết đoán như vừa đưa ra một quyết định lớn lao. Bỗng Ken như sực nhớ điều gì và nhồm dậy đi đâu đó góc nhà rồi chui xuống một cái thang tầng ngầm. Đoạn lão ngoi lên, trên tay là một chai thủy tinh lùn tè đen nhánh. Hai thanh niên đứng đưa cặp mắt theo cái chai trên tay lão.

- Đây, xin ghi nhớ ngày gặp mặt anh Han. Tôi có Napoleong chôn âm phủ 30 năm rồi đấy. Hôm nay anh em mình quyết định đập phá mới được. Tất cả hưởng ứng. Chiếc chai Cognac được dốc đầy ba li lớn.

- Nào! chúc sức khỏe và chiến thắng!

Cả hội vừa bước sang chén thứ hai thì Han lại lên tiếng. Nói nhiều không phải là bản chất của hăn. Han vắn vê đôi ủng đi núi dưới gầm bàn. Nói trước đông người luôn là một quyết định khó khăn:

- Tôi được gặp các anh là một sự tình cờ đầy may mắn. Bố mày chờ giờ phút này lâu lắm rồi đây. Như tôi đã nói với anh Ken lúc nãy, nhân cơ hội này tôi xin mua đứt bác hai con cave Việt kia. Nhu cầu nóng của một tay đại gia cỡ bự trong Nam Tu. Chính tên này là người gợi ý tôi tháng 3 năm ngoái nhưng hồi đó em không có nguồn.

- Thế lấy ngay hôm nay sao? Lão cần những hai đứa hả? - Ken và Mãnh sững sốt. 25

Han nhắm một ngụm rượu, nheo nheo mắt tỏ vẻ khó chịu sau câu hỏi.

- Xin lỗi bác và anh Mãnh, chỉ sợ hai bác đây bói không ra hàng cho em thôi. Em nói rồi, cái thị trường này nó bất tận. Cái cốt lõi là người ta có tin anh và anh có dám làm hay không. Nay hai cái đó tôi đang có trong tay. – Nào! Cạn li cái đã! – Han dúm chiếc li sóng sánh về hai gã chủ nhà đang há hốc mồm thán phục. Han gần như đã cao hứng sau mấy chén cognac loại nặng. Sau vài lọn rượu Ken và Mãnh cũng đã chiến thắng sự dè dặt và kín kẽ bao bọc lấy bản chất tự đại cố hữu của mình. Chúng thả sức tâng bốc nhau những dự định và đại kế hoạch sắp tới. Cuộc vui đang bước qua những giây phút thăng hoa thì Han bất ngờ hạ giọng:

- Bây giờ tôi phải về bàn giao công việc cho đàn em. Chín giờ tôi sẽ quay lại trước khi chiếc xe tải đến. Giá cả hai đứa kia thế nào nói ra tôi trả ngay. Han thọc tay vào chiếc áo thô màu cỏ úa không bao giờ cài cúc rút ra một xấp bạc màu xanh sẫm. Ken hoảng hốt xua tay ngăn lại.

- Ấy! đừng thế. Tôi bảo rồi, anh là đại ân nhân của tôi. Trước mắt tôi giúp anh phi vụ đầu tay này. Từ sau ta sẽ bàn cụ thể. Anh đừng nên khách khí.

- Cái nào ra cái nấy. Làm ăn là làm ăn. Thôi. Nể ông có tình, vậy thế này nhé: ông ứng trước 5000 đô la gọi là chi phí vật. Phi vụ xong tôi quay lại ta quyết toán cụ thể. Vừa nói hắn tách đôi xấp bạc một nửa thả xuống bàn, phần còn lại nhét vào túi. Hắn nhắc chiếc mũ nan lên kéo sụp kín mắt rồi mạnh mẽ tiến ra cửa.

- Khoan đã! Tiền anh đưa rồi... nhưng nếu đêm nay bị tên Jack cướp mất hàng, tôi áy náy cho anh lắm.

Han cười lớn rồi quay đầu lại, khuôn mặt tối om dưới vành mũ.

- Ông sợ bị ách dọc đường chứ gì. Đừng lo, thằng này có bài hết rồi! -
Nói rồi Han đi hẳn.

Mãnh và Ken ngơ ngác nhìn nhau.

Han đi rồi, hai người đàn ông quay lại uống nốt chai rượu quý. Giọng gã buồn người gốc Việt lè nhè:

- Bác bắt được mối làm ăn mới này có vẻ máu đấy. Nếu hẳn làm lớn, phen này tên Ma kia tức hộc máu ra mà chết.

- Còn quá sớm để nói trước. Theo cách nhìn người ít khi nhầm của tao, cha này tốt tướng và đáng tin cậy đấy.

- Nhưng vụ đầu mà bác giao ngay hai công chúa người Việt kia liệu mạo hiểm chẳng?

Ken cười khè khè. Lão ợ một tiếng nặc mùi cồn rồi nhắc li nhấp tiếp một ngụm nén xuống:

- Thứ nhất, hẳn cứu tao thoát chết, đó là chút ân tình ta đáp lại hẳn. Thứ hai, hai con ngon nhất kia không sớm thì muộn sẽ bị cướp mất. Mà hẳn chủ động đòi mua của tao cơ mà. Mình được tiền lại được tiếng tốt. Tại sao không?

- Nhưng đến khi lão Ma không nhận được hàng như tôi đã hứa với lão thì thế nào đây? lão giết bọn ta mất ? - Mãnh bỗng dừng hoảng hốt.

- Kệ lão đi! - Ken nhấp thêm một ngụm rồi lên giọng đàn anh. - Chúng ta không cùn cút nghe theo Ma được nữa. Phải giữ bỏ sự hèn hạ và sợ hãi. Chơi với hẳn mấy năm nay tao thiệt không biết bao nhiêu tiền rồi. Chính vì thế qua mặt hẳn vụ này là lời cảnh báo gửi cho chúng. Một cái hay nữa là thuốc thử cho tay Han, xem hẳn có thực lực gì không. Sau cuộc sát hạch

này ta mới thực sự tin tưởng hoàn toàn vào hắn. Lúc ấy mày chỉ việc chuyên tâm về nước mày mà kéo các em chân dài sang thôi.

- Bác tính thâm như ...Tàu, hì hì... Tối nay, sẽ là đêm nguy hiểm nhưng sẽ là một bước ngoặt. Đồng ý quyết chiến với Jack. - Mãnh nghiền răng nghiền dẹt xác kẹo cao su trong mồm. Mặt hắn bốc hoả khí đỏ rực rồi đâm mạnh xuống bàn. Đồng hồ đã chỉ 9 giờ 30, bên ngoài, trước cửa K'lin đã có động.

Chương 8

Long nhìn bộ đồng phục vứt trên giường giống y hệt bộ tại hiện trường rồi quay sang Lan.

- Các nhân viên thường được phát mấy bộ đồng phục?

- Theo quy định chỉ một và để ở công ty. Mỗi khi đến làm thì thay ngay tại đó. Nhưng về sau để tiện lợi họ thường mang về nhà. Đôi khi bị mất họ lại xin cấp thêm một hai bộ nữa.

Vậy bộ áo quần kia chưa nói lên điều gì cả. Long quan sát tiếp căn phòng.

- Tối hôm kia bà thấy cô gái này về đây không? - Long hỏi mẹ béo.

- Tôi không để ý. Họ sinh hoạt khá thất thường. Khi thì không thấy ai về. Khi thì lại kéo nhau một đám về đàn đúm.

- Cô Lan, theo cô thì khi đi sinh nhật hay đi chơi, Hà Vi có mặc nguyên bộ đồng phục đi không?

- Không bao giờ. Nó không hợp, mà quy định công ty không cho phép. Nếu vội, có thể cô ta sẽ khoác áo ngoài lên vì tiết này về khuya khá lạnh. Không nhận thấy dấu hiệu nào chứng tỏ nạn nhân đã chuẩn bị bỏ đi xa từ trước. Một sự bất chợt. Xem xung quanh nhà một lần nữa, Long ra về với một kết luận không liên quan gì đến vụ án. Cô ta là người cầu thả và tùy tiện, chẳng khác vợ anh là bao. Long tìm đến nhân chứng thứ hai: bà bán hoa quả ngoài ngõ nhà Hà Vi.

- Đêm hôm kia bà có ngồi đây không?

- Có.

- Bà có thấy chiếc ô tô màu đen và cô gái này không? - Long đưa tấm ảnh Hà Vi mà bà Loren cung cấp.

- Lúc ấy trời mưa phùn nên phố khá vắng, chính vì thế mà tôi có thời gian ngắm nghía xung quanh. Thưa anh! Lúc khoảng 9 giờ rưỡi đêm, chiếc xe ô tô đen đậu trước quán tôi tới hơn hai chục mét. Trong bóng tối dưới gốc Sấu kia kìa. - Bà ta chỉ về phía con phố sát bờ mương rồi tiếp.

- Xe dừng thì một cô gái mặc váy hồng áo trắng bước ra rồi rẽ vào con hẻm nhỏ này, nhưng rất nhanh. Độ vài phút cô ta bỗng quay lại chui vào xe. Lúc đó lại có một phụ nữ khác cũng từ hẻm này đi ra, đội mũ trùm kín bước vào. Lúc ấy chiếc xe mới chạy cơ.

- Bà chắc chắn là hai cô gái vào trong xe.

- Thì rõ ràng như thế, cô gái đi trước mặc váy hồng. Cô gái sau mặc áo choàng đen, cao lớn như nhau.

- Bà quen họ không, hay nhìn rõ mặt họ không?

- Không quen biết, không nhìn kỹ mặt. Mấy cô bồ của những lão lảm của chỉ thích phô mặt trên báo chí và ti vi thôi, về nhà thì ru rú che mặt như sợ hàng xóm nhìn mình.

- Bà nói họ cùng đi từ cái hẻm này ra? Họ cách xa nhau không và có nhận ra nhau không?

- Chính từ hẻm này, người đầu vào xe một lúc thì người sau mới vào, chắc không biết nhau đâu.

- Rất cảm ơn bà. Tôi sẽ quay lại gặp bà khi cần thiết. - Long gấp chiếc sổ và rút chiếc điện thoại ra áp lên tai rồi tiến về chiếc Lada đời mới.

- Này, còn nữa mà... - Bà ta gọi giật lại.

Long thả máy nhét vào túi tiền sát bà ta:

- Có gì nữa hả cụ?

- Bây giờ tôi mới nhớ ra, khi chiếc xe đen đi được một lát... có một chiếc xe máy.

- Cụ nói gì cơ?

- Đúng rồi, một chiếc xe máy cũng từ ngõ hẻm này nổ máy rất kêu đau cả tai. Một người đàn ông cưỡi xe máy đuổi theo rất nhanh.

- Hẳn ta già hay trẻ, cụ nhìn thấy mặt không và xe gì mà kêu to thế?

- Xe 67 hay 76 gì đó, vì con tôi cũng có một chiếc gần như vậy. Còn ai thì tôi không kịp nhìn. Lúc đó tôi cũng dọn quán về luôn nên không biết gì sau đó nữa. Đêm hôm đó, Long không sao chớp mắt được về những cô gái hãng Chanel. Họ xinh đẹp, hấp dẫn, đua đòi, và họ bí hiểm vô cùng. Nhìn người vợ trẻ đã ngủ say như chết, Long thầm nghĩ liệu trước khi cưới anh, đã có lúc nào nàng hẹn hò kiểu Hà Vi hay chưa. Sao giờ đây, khi đã là phu thê cô ta lại hay chất vấn và ghen tuông vô cớ đến vậy.

Bỗng có tin nhắn vào máy di động của anh. Đã 2 giờ đêm. Chết thật, ai lại nhắn vào lúc này được. Long liếc chiếc đồng hồ quả lắc uể oải trên tường rồi rùng mình nhìn vợ. Cô ta vẫn ngủ say. Mà không, cặp mi dài cong vút bất ngờ mở ra để lộ đôi mắt giận dữ. Long nguyên rủa chiếc điện thoại đã hỏng chế độ rung. Tuy biết công việc của anh hay thất thường và đột ngột, nhưng kiểu này lại không thuộc diện thông cảm của cô ta.

- Ai lại nhí nháy anh thế hả? - Cô vợ lật tấm chăn trên ngực nhìn anh.

- Anh đâu biết! - Mà Long đâu biết thật, ngoài vợ anh, thủ trưởng Phách thì chả có ai lại dùng cái phương pháp thông tin rẻ tiền này nữa. Long định bụng đọc xong tin rồi xóa luôn. Anh có một thói quen đáng khích lệ về tính bảo mật và điều này cứu anh một phen hú vía. Đó là dịp sau ngày cưới cách đây một năm trong tuần trăng mật, khi nằm bên người vợ mới cưới của mình bỗng một tin nhắn vụt đến. Anh linh cảm điều chẳng lành. Anh biết cô người yêu cũ vẫn hay phá đám. Vợ anh nghe thấy và nhìn anh chờ đợi. Không mở tin không xong. Anh bật lên thì hoảng hồn nhận ra đúng tin người ấy thật ' Anh ơi, em nhớ anh lắm' Long xóa ngay tức khắc trước khi người vợ kịp vút máy xuống đòi xem.

- Lại hẹn với hò, anh không thôi con bé kia được à? - Cô ta rít lên. Long cao giọng quát:

- Vợ vẫn, con nào mà con. Xếp Phách nhả công việc. Cô vợ tức ngay điện thoại và quả nhiên, tin nhắn mới nhất là của ông sếp anh ta thật ' Long, mai đúng 8 giờ lái xe đến thẳng nhà tôi rồi đi công tác". Ngày giờ khớp rầm rập, nhưng là tin nhắn cùng giờ tối hôm qua, mà anh hay chỉnh điện thoại lùi lại 1 ngày như thế.

- Cô vợ ngượng ngừng bỏ máy xuống. Long vành mặt đắc chí với lời nói dối có tính toán từ trước. Lúng túng vài giây cô vợ vội giật mình.

- Ô, thế ngày mai anh đi công tác thật à?

Long ngớ ra một thoáng. Anh chưa kịp tìm câu nào lấp vào lỗ hổng chết người trên thì vợ anh đã vùng dậy khỏi chăn.

- Vậy mà rõ ràng anh hứa với tôi mai đi bơi thuyền Hồ Tây cơ đấy. Thế này thì đi đứng kiểu gì nữa hả?

- Nhưng... công việc mà em, anh biết làm gì đây. - Long đau khổ.

- Thôi đi, anh cứ đi với công việc nhé. Tôi đi đường tôi. Anh định nói rằng sẽ xin ở nhà, sẽ nhất sếp anh, nhưng hoãn lần này ắt cũng sẽ

hoãn được lần khác. Mà với sếp Phách, chỉ có chết mới cứu anh khỏi bị điều động. Long đành cứng lưỡi nhìn cô vợ bỏ đi trong hậm hực. Sáng hôm sau, thay vì bơi thuyền cùng vợ thì anh lại tìm đến thẳng bạn thời sinh viên. Anh bạn ngạc nhiên nhìn Long đến như một sự kiện lạ, và Long cũng chẳng buồn nói thêm gì và ngồi lì ở đó gặm nhấm cái ngày khốn nạn nhất trong đời. Sau lần đó Thu Hương cũng chẳng buồn kiểm tra tin nhắn chồng nữa để làm gì, vì quanh đi quẩn lại cũng vài tin nhắn công việc của ông thủ trưởng tham việc.

Lần này, bồng tỉnh khi chồng có tin nhắn nhưng nhìn khuôn mặt chất phác của chồng cô ta lại nằm xuống tiếp tục giấc ngủ. Nhìn vợ dường như đã ngủ say thật chứ không phải giả vờ như những lần trước, Long ung dung mở tin nhắn đêm khuya ra đọc ngay trên giường. Khi mở ra, một số thuê bao lạ kèm dòng chữ: 'Đừng phí công vô ích điều tra vụ này, cô ta sẽ trở về thôi, đừng để ai biết tin này'

Ồ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Đúng 9 giờ 30 tối, gã bảo vệ đang gù gật thì nghe tiếng phanh xe ngoài cửa. Nhận ra người quen qua chiếc màn hình gắn camera trong nhà, hăn vội vã mở chiếc cửa nặng nửa tấn để một người đội mũ nan rộng vành mau lẹ đi vào nhà rồi xuống thẳng tầng hầm. Phía dưới đó Mạnh và Ken đang sốt ruột ngồi chờ. Gã bảo vệ ấn chiếc chuông trên tường để ông chủ của hăn chuẩn bị đón khách. Bỗng màn hình lập tức hiện lên một chiếc xe lạ làm hăn trở mắt dè chừng. Một chiếc xe tải có lô-gô Sunfeng bất ngờ đâm sầm vào sân áp sát cửa. Hăn vội vã lật quyển sổ ghi chép và nhận ra chiếc xe tải đến sớm hơn báo cáo nửa giờ đồng hồ. Liệu chủ hăn có biết trước sự việc này hay không? Hăn vội vã cầm chiếc bộ đàm.

Trong căn phòng có bốn mặt tường đổ bằng bê tông cốt thép dày 25 phân cách mặt đất 5 mét. Ken và Mạnh vui sướng khi Han đến đúng hẹn nhưng chúng nhanh chóng nhận ra thái độ khác thường của Han. Hăn vừa ló mặt vào thì lên tiếng ngay:

- Hãy đưa hai cô gái Việt Nam ra cửa ngay cho tôi! Lúc lái xe qua phố Langdong tôi đã thấy chiếc Sunfeng chạy với tốc độ đáng ngờ. Để phòng chúng đến trước giờ hẹn, chúng ta cần tẩu tán hàng càng nhanh càng tốt. Ken không mấy ngạc nhiên và định cầm chiếc bộ đàm gọi cho tổ bảo vệ viết lệnh xuất kho thì một giọng gấp gáp vang lên trên chiếc bộ đàm:

- Báo cáo! chiếc Shunfeng đã đến!

Cả ba nhìn nhau rồi đồng loạt tiến nhanh về cầu thang bê tông dẫn lên trên. Gã lái xe từ trên chiếc Sunfeng nhồm dẩy định bước xuống vội rụt

người lại khi nhác thấy một binh sĩ từ trong hộp đêm lao ra. Khi nhận ra Mạnh, tên lái xe thở phào rồi chửi thề câu gì đó và mở cửa nhảy xuống:

- Thưa anh Mạnh. Chiếc xe này là của anh và hãy làm như những gì sắp tôi dặn ông chiều nay nhé. – Trịnh trọng trao chìa khóa cho gã quân nhân xong, hần bước ra cổng tiến về chiếc Taxi đang đỗ ngoài đó.

Mạnh nắm chùm chìa khóa tần ngần nhìn Han và Ken. Han lẳng lặng ra ngó

nghe xem xét chiếc xe tải rồi nhảy lên thùng hàng rộng tếch một hồi rồi đi vào. Hần nói:

- Tên lái xe bỏ đi để vờ tạo tâm lí tự nhiên và tin tưởng cho chúng ta. Thực ra trên xe này đã cho gắn hệ thống định vị vệ tinh địa tĩnh. Bất kì một chiếc xe nào trong số 25 ngàn chiếc của hãng Sunfeng đều trang bị hệ thống GPS nhằm hỗ trợ bộ phận điều hành của nó và theo dõi lộ trình giao hàng của chúng.

- Thật sao? thế tại sao Jack lại có được chiếc xe này? - Mạnh thốt lên và nhận ra câu hỏi của mình quá ngờ nghệch trước Han.

Ken hậm hực nhìn chiếc xe tải nhỏ sơn màu vàng đỏ đang đứng lù lù trước sân mà Ma vừa phái đến.

- Như thế nếu dọc đường ta muốn bỏ trốn cũng bị chúng biết hay sao? Tháo ngay cho! - Ken giận dữ hất hàm về hai gã bảo kê ra lệnh. Ken nhìn Han như muốn hỏi làm thế có được không.

Han ngăn lại:

- Không! cứ để thế mới thượng sách. Coi như ta không biết gì. Ta sẽ dùng tương kế tựu kế. Có một vấn đề nữa. Ngoài ngõ phố hôm nay xuất hiện một gã xe ôm, nhưng gã này hình như trước đây không thấy mặt ở đây.

Nhìn chiếc xe phân khối lớn tôi đồ rằng nó cũng là tay chân tên Ma. Hẳn sẽ bám theo ta đêm nay!

Ken lại hùng hổ chỉ tay gã bảo kê ôm dùi cui điện:

- Mà ra đuổi nó phẫn đi cho ta!

Han lại mỉm cười xua tay:

- Bác lại nóng quá mất khôn. Làm thế không những ta vẫn bị theo dõi và làm tên Jack điên cuồng thêm mà thôi. Sẽ có cách!

Ken nhìn gã 'cao bồi' rần rỏi có chiếc ủng cao. Nếu không có vụ xả thân bắt răn cứu lão hôm nọ, có lẽ những gì hắn nói đây đều là bốc phét. Han lại gần vỗ nhẹ vai Ken:

- Trước đây tôi mang răn vào Nam Tu cũng bị cướp dọc đường. Sau đó tôi nhận dạng được chúng là tay chân của Ma dở trò này. Theo tôi, khả năng Ma đêm nay bày trò mai phục chiếc xe là điều khó tránh khỏi. Tôi chấp hết chúng nó. Ông hãy cho hai em gái nước Nam lên xe ngay lập tức cho tôi.

Han quay sang Mạnh đang chân thừa thay thừa bên cạnh:

- Anh Mạnh! Hãy đi cùng tôi. Anh lái chiếc xe của tôi. Tôi sẽ đích thân lái chiếc Sunfeng chở hai cô gái này.

Mạnh thót người nhìn Han, những tưởng tên cao bồi này sẽ thay mình lao vào chỗ chết. Thế thì khác quái gì đi một mình đâu. Hẳn lắm bầm. Chợt nhớ ra mình là ai và trước mắt Han lại càng không được tỏ ra nhu hèn, Mạnh bạnh quai hàm trống rỗng nhét một viên kẹo rồi nhìn Han trừng trừng:

- Muỗi! Để đẩy tôi đi đâu cho!

Mãnh dứt lời thì nhìn thấy hai cô gái trong bộ váy ngắn để lộ cặp đùi thon thả đang khép nép sau cánh cửa. Một tên bảo kê đã dẫn họ từ đường hầm ra. Mãnh trề hàm nhìn hau háu vào hai bộ ngực và thở gấp gấp. Chính hai cô gái mà hắn lừa sang đã nửa tháng nay, thật không ngờ sau mấy ngày ở K'lin mà chúng nở nang khêu gợi đến vậy. Khi hai cô gái đã ngồi trong thùng chiếc sunfeng, tên bảo vệ khóa cửa thùng lại rồi giao chìa khóa cho Han.

Đồng hồ chỉ đúng 10 giờ, Mãnh lên chiếc xe Ford của Han rồi máy xé màn sương đêm hướng thủ phủ Nam Tu lao đi. Năm phút sau đó, Han cũng lên chiếc xe Sunfeng bám theo. Đúng như dự đoán, gã xe ôm nấp đầu phố bám đuôi chiếc xe Sunfeng. Hắn được báo trong đó có món hàng cấm và lệnh cấp trên giáng xuống bằng mọi giá phải tước đoạt ngay đêm nay.

Gã xe ôm hăm hở bám sát con mồi nhưng không quên giữ khoảng cách an toàn. Lên đến sườn đồi khá hẻo lánh và đường khó đi, chiếc xe sunfeng đi chậm lại lúc lắc từng khúc quanh co. Phía trước, chiếc xe của Mãnh vẫn túc tắc tiến lên. Sau cùng, gã xe ôm cũng chầm chậm vượt đồi. Lập tức Han nhấn phanh, chiếc xe tải trượt nhẹ trên đồi rồi dừng hẳn. Đợi vài phút cho gã xe ôm tiến sát sau xe. Han mở cửa nhảy xuống và chỉ cách chiếc mô-tô vài bước. Hắn cất giọng nhỏ nhẹ:

- Anh ơi, từ đây qua Nam Tu còn đường nào dễ đi hơn không ạ?

Tình huống này chưa được tính toán, gã xe ôm khá bối ngỡ khi con mồi chủ động tiếp cận. Hắn ú ớ:

- Hình như không có, đi thẳng là đến. - Gã chỉ tay phía trước cho qua chuyện. Han tiến thêm mấy bước. Gã xe ôm thấy hơi kì cục nên lùi lại cảnh giác. Đêm tối nhìn không rõ mặt người. Chỉ trong nháy mắt người đàn ông đội mũ nan đã đứng lù lù trước mặt hắn. Theo bản năng, hắn buông chiếc mô tô để tháo lui nhưng một cái gì đó găm mạnh vào cẳng chân làm hắn hoa mắt ngã như củi bị đốn. Một tiếng 'ối' khê vang lên rồi câm bặt. Han

đưa tay xốc hai nách lôi hắt lên vai rồi vác ra sau chiếc thùng xe. Người gã mềm nhũn thông trên lưng Han. Đưa tay móc chùm chìa khóa tra vào ổ xoay nhẹ, cửa thùng xe tải bung ra. Han quăng gã xe ôm vào thùng khóa lại rồi tiếp tục cuộc hành trình. Chiếc Sunfeng tiến lên đỗ lại cạnh xe của Mãnh đang chờ đợi.

- Xử lí xong chưa? - Mãnh khẽ hỏi.

- Rồi! Mở thùng ra tráo hàng nhanh lên.

Mãnh vặn ổ khóa xe mình, chiếc thùng kín bật tung cánh cửa. Han cũng vòng ra sau chiếc Sunheng mở cửa khoang hàng. Sau gã xe ôm đang bất động là một ngăn khác, Han tra chìa khóa vào ổ mở ra. Hai bóng đèn đang ôm lấy nhau hoảng hốt bên trong. Hắt hắt hàm nói một câu tiếng Việt rất sôi:

- Chúng mày chui ra đổi xe khác. Lẹ lên!

Hai cô gái vẫn ngồi im thín thít không dám hé răng. Han thò tay vào trong túm bừa vào vạt vấy rồi lôi nhẹ. Họ vội vã tự động dắt nhau mà chui ra.

- Lên xe Ford của anh nhé, mau lên! - Mãnh cười khè khè chỉ chiếc xe thùng chở răn đã mở cửa rồi ấn mông hai cô gái chui vào. Han mau lẹ bê một thùng hàng trong chiếc xe chở răn để vào trong chiếc Sunfeng nơi mà hai cô gái vừa bước ra. Chúng loảng xoảng sập cửa cẩn thận rồi nổ máy tiến xuống con đèo vắng. Đồng hồ chỉ 12 giờ đêm.

- Lẹ lên, chúng có GPS theo dõi, lâu quá nó nghi đấy! - Han giục giã.

- Anh nhớ cẩn thận đấy, có gì bật đèn nháy tín hiệu nhé. – Mãnh nhắc.

- OK! anh đi trước, tôi sẽ giữ khoảng cách 200m phía sau. Chúng đang theo dõi chiếc xe Sunfeng và sẽ chặn lại bất cứ lúc nào. Khi nào bị ách, tôi

sẽ nháy đèn hiệu hai lần và anh cứ đỗ lại mà chờ, không cần thiết quay lại. Nghe chưa?

- Biết rồi!

Mãnh phóng vút lên trước chiếc Sunfeng của Han. Hai chiếc xe mở hết tốc lực xé màn đêm thanh vắng trên cao nguyên Nam Sơn. Khi đã vượt qua dãy đèo ngoằn ngoèo rồi tiến vào những cánh đồng mía bao la dọc những triền đồi thấp. Mãnh nhét một lúc hai chiếc kẹp cao su vào mồm để chống cơn buồn ngủ đang ập đến. Cặp đồng tử cố dần nở hết cỡ theo vệt đèn pha phía trước. Khi hẳn chuẩn bị tăng tốc thì phía xa xa hiện lên một khối đen chắn ngang đường. Hẳn từ từ đạp phanh, căng mắt quan sát mấy bóng đen đang chắn ngang đường bên cạnh một chiếc xe lớn. Chiếc xe Ford rít lên khi trượt lổp trên lớp nhựa đường đang bong lở. Chợt thấy mấy bóng đen dạt nhanh vào vệ đường, Mãnh thừa cơ đạp ga làm chiếc xe 400 mã lực rồ lên dừng mãnh lao vút qua. Khi vừa vượt qua chốt chặn một cách dễ dàng hẳn mới nhận ra mục tiêu của chúng là chiếc xe Sunfeng phía sau. Nhìn qua kính chiếu hậu và ánh đèn pha từ chiếc Sunfeng, Mãnh phát hiện ba bóng đen vũ trang nhào ra giữa đường. Không nghi ngờ gì nữa, hẳn tin rằng Han đã sập bẫy.

Giảm nhanh tốc độ rồi ngoái đầu phía sau hẳn thấy ánh đèn pha nhấp nháy hai lần. Tín hiệu đứng đợi đây. Đợi đến tận bao giờ. Hẳn tắt xe ven đường và để nguyên máy không tắt.

Khi Han cách ba bóng đen mang súng ngang đường chừng trăm mét, một chiếc ba-ri-e bất ngờ giăng ngang. Một bóng đen nữa nấp sau chiếc xe lao ra giữa đường chặn Han bằng một chiếc đèn sáng. Han phanh gấp, dưới ánh đèn pha sáng lòa hẳn nhận ra bên đường là một chiếc xe Hummer đen sì cùng những tay súng đã bủa vây chiếc Sunfeng.

- Xuống xe! – Tên to cao nhất dơ chiếc gậy chỉ vào ô kính. Nhìn những họng súng đang lăm lăm chĩa vào mình, Han không còn cách nào khác đành

phải tuân lệnh.

- Các ông là ai? Sao dám chắn ngang đường thế này! - Han hét vào mặt tên đứng gần nhất.

- Không hỏi lời thôi. Xin mời anh cho xem giấy tờ và mở cửa sau cho chúng tôi kiểm tra.

Han không hề bối rối, hản dẫn giọng:

- Các ông không có thẩm quyền kiểm tra, giãn ra cho tao đi!

- Chúng tao làm theo lệnh Jack. Đứa nào dám chống lại sẽ hối tiếc đấy!

- Bọn mày đừng mạo danh. Tao mới là người thực thi theo mệnh lệnh Ma, động vào tao chúng mày sẽ lãnh đủ.

- Tên to cao sẵn sất trước mặt Han. Với chiều cao 1m75, Han cũng chỉ đứng ngang mắt tên này. Qua ánh đèn của chiếc xe hản thấy một khuôn mặt lưỡi cày bặm trợn với cặp kính đen. Nếu không nhầm thì đây là Huk, một cánh tay phải khét tiếng tàn nhẫn của Ma. Hản luôn xuất hiện trong bóng đêm với cặp kính đen. Không ai thấy được mặt hản trừ những nạn nhân của hản, mà hầu hết nạn nhân của hản đều đã chết. Lấy hết sức bình tĩnh, Han rút hai tay khỏi túi quần ra thế thủ. Tên Huk nghiêng răng ken két chỉ mặt Han:

- Mở cửa mau, nếu không đừng trách Huk này độc ác.

Han bình sinh quay lại với tay vào ca-bin, nắp thùng phía sau bật tung. Hai tên cướp lập tức ập đến thò đầu vào. Bỗng một tên rú lên lùi giật người phía sau.

- Cái gì thế này! - Hản giật mình khi thấy một người nằm bất động trong thùng.

- Đây là một gã qua đường bị rắn độc cắn. Hắn sẽ chết sau vài phút nữa nếu không được cấp cứu kịp thời. - Han nói lớn.

Huk tiến về phía thùng hàng ngó xuống nhìn gã đàn ông trong xe, cẳng chân có vết máu khô đen sì. Huk thản nhiên lơ đi rồi chỉ tay vào ngăn trong, nơi có cái hắc đang muốn.

- Mở ngăn trong ra cho tao xem!

- Không được! Thằng nào dám mở hãy bước qua xác tao đã. Han bất ngờ rút lưỡi dao sáng loáng sau chiếc ủng, ánh thép sáng lạnh hắt một vệt loang loáng qua đám tay sai đang sợ khiếp vía. Huk bình thản tiến trước mặt Han.

- A...! Mày khí phách đấy! Được lắm. Rất may là tao hôm nay đến đây không phải để lấy mạng mày. Mày không tin bọn tao thì hãy nghe đây. Hắn móc túi lấy điện thoại ra ấn số rồi đưa lên tai.

- Báo cáo Jack! Huk đây. Thằng nhãi con này nó không tin. Anh nói với nó mấy câu cho nó nhanh nhé.

Huk chìa cánh tay dài ngoẵng đưa điện thoại cho Han. Không ngần ngại, Han áp lên tai:

- A lô, bác Ma đấy ạ! Tôi là Han, lái xe riêng cho Ken và tôi sẽ không để hàng rơi vào bọn giả danh nào hết.

- ... (không nghe rõ)

- Vâng ạ... vậy mà em cứ tưởng lũ nào. Vâng, hàng họ vẫn còn nguyên trong xe và

an toàn hết ạ!

- ... (không nghe rõ)

- Hả! Thật sao? nhưng may là em đã buộc ga-rô sơ cứu rồi ạ ...vậy mà chúng không nói năng gì...

- ... (không nghe rõ)

- Vâng, ngay tức khắc bây giờ ạ! Bác yên tâm, vâng, vâng!

Han cúp rụp máy ném trả cho Huk rồi bất ngờ vung tay chỉ thẳng mặt gã kính đen với một giọng đánh thép:

- Đồ khốn! Ma ra mệnh lệnh là bằng mọi giá không được để tên kia tắt thở! Han chỉ tay vào gã xe ôm. Han lại dẫn giọng đầy uy lực:

- Trong nửa tiếng nữa nếu không vào viện hẳn ta sẽ chết, trách nhiệm thuộc chúng mày! Hóa ra chúng mày là một lũ thất đức. Đưa đồng bọn đi cấp cứu ngay còn chờ gì nữa!

Huk xụ tẩm thân khổng lồ của hẳn xuống rồi quay lại chửi rủa đồng bọn. Hẳn chỉ mặt hai tên lính xốc gã xe ôm mang sang xe Hummer rồi lệnh cho chúng tức tốc quay lại bệnh viện Poshan cấp cứu.

Han được đà nên lần tới:

- Tao và anh Ma đã thống nhất rồi. Chiếc xe này và mấy con cave dơ bẩn tao cũng giao luôn cho bọn mày ngay đây. Phận sự tao đến đây coi như đã hết. Han tung chùm chìa khóa về gã đeo kính rồi thản nhiên bỏ đi, thoát cái đã mất hút trong bóng đêm.

Huk và mấy tên đồng bọn hấp tấp lao lên xe mở ngăn trong ra xem. Chúng cạy tung cánh cửa, bất thần một ổ rắn túa ra. Chúng rú lên khiếp đảm rồi đổ nhào xuống chạy loạn xạ

- Rắn độc! Thằng lừa đảo. Bắt sống hẳn lại cho tao! - Huk gào lên lạc cả giọng. Huk điên cuồng chạy vòng lên đầu xe mở ca bin nhảy vào nhưng

không một chiếc chìa khóa nào đứt vừa. Hấn tức tối nhảy xuống rút súng lao bầm bỗ về phía trước, nhưng chẳng còn thấy ai.

Lại nói đến Mãnh. Hấn tấp xe vào lề rồi bước xuống nghe ngóng. Được một phút thì nghe tiếng còi vĩa nổ ra gay gắt phía sau như sắp có ẩu đả. Lão Ken nói đúng : “cứ

để cho chúng giết nhau, thằng nào chết thì chết’. Mấy ai lành lặn hay sống sót khi 35 chạm trán với Huk đâu. Hấn tin chắc Han sẽ bị chúng trừng phạt nhưng lại lo rằng sau khi trừ khử xong kẻ cứng đầu kia chúng sẽ phát hiện hàng và đuổi theo chiếc xe ford. Tai họa sẽ ập đến với hấn nếu Huk phát hiện hai con cave đang nằm trong xe hấn. Nghĩ đến đây gã quân nhân đào ngũ đã thấy lạnh toát cả sương sống và thật ngu ngốc nếu cứ đứng lơ ngơ ở đây chờ chết. Bỗng có tiếng kim loại va đập vào nhau rồi tiếng thét rất thanh đang đuổi theo phía sau. Mãnh hú vĩa nhảy tót lên ca-bin vào số rờ ga định bỏ chạy nhưng liếc qua kính chiếu hậu hấn thót tim khi thấy một bóng đen cao lớn đang đuổi theo hấn thật. Chiếc ford rờ máy chồm thốc lên trước và Mãnh thất kinh khi bóng đen kia đã nhảy phóc lên cửa xe bám chặt vào gương chiếu hậu. Khổ thân hấn. Trời tối mịt nên gã cựu binh không nhìn rõ mặt kẻ ngoài cửa kính đang đập rầm rầm lên nắp ca-pô. Hấn đạp ga phóng như điên loạn bất chấp đoạn đường ổ gà nham nhở làm chiếc ford nảy lên dữ dội. Những tán cây uôm xuống lòng đường quất tới tấp lên kẻ

đeo bám ngoài xe. Đến khi có chiếc mô-tô đi ngược chiều hấn mới nhận ra bóng đen bám ngoài xe là ai qua ánh đèn pha chiếu trực diện. Mãnh thở phào cho xe dừng lại rồi mở cửa.

Hấn ngượng ngùng khi nhìn Han chui vào xe với bộ dạng tả tơi khi bị gió cuốn thốc vào mặt mũi.

- Ôi anh Han. Tôi...tôi xin lỗi. Tôi cứ tưởng...

- Trời ơi, anh định hất tôi rơi xuống đất hả. Bay mất mũ nan của tôi rồi.

- Thành thực tôi cứ tưởng tên Huk đuổi theo, nên để bảo vệ hàng toàn vẹn tôi đành phải tháo chạy.

Mãnh vừa ngượng vừa kinh ngạc. Lúc này đây dưới con mắt của gã buôn người gốc Việt này, Han là một chiến binh thực sự, một hiệp khách đáng tin cậy. Khi Han đã ngồi yên vị trong xe, chiếc ford tiếp tục chuyển bánh.

- Chúng nó có những 6 đến 7 tên cả con xe Hummer khủng bố, may mà chúng bỏ

qua xe này. Sao anh lại thoát ra được?

- Bọn này tôi lạ gì. Có điều nó để cho mình làm ăn thì cả hai bên vô sự. Nó gây sự thì phải chịu thiệt thôi!

Han nhếch mép cười rồi kéo cao cổ áo, mắt bắt đầu lim dim. Chiếc xe chạy băng băng về phía vầng sáng của thủ phủ Nam Tu.

- Bây giờ chúng ta đi đâu? - Mãnh ngoái đầu nhìn sang.

- Hang ổ bọn Ô Phú.

- Ô phú? - Mãnh ngoác miệng làm rơi cả bã kẹo ra ngoài khi quay cả vai sang nhìn Han. Chiếc xe trật khỏi lòng đường.

- Đúng vậy, ông cũng biết về nó à?

Mãnh thẳng thốt bẻ mạnh vô lăng chỉnh mũi chiếc xe đang lao với vận tốc 120km/h. Hăn ngạc nhiên không phải nhóm Ô Phú đóng tại Nam Tu mà vì Han lại có quan hệ với chúng. Hăn biết lão Ma cũng thuộc hội này. Nhưng lão bỏ câu lạc bộ đôi 36 trụ này đã lâu rồi. Nếu đúng là hội Ô Phú thì chúng nó không cần hạ gài làng nhàng thật.

Chiếc xe chạy đến một ngã ba có biển chỉ đường. Đi thẳng là NAM TU 75km. rẽ trái là BRUMA 250km.

Hãy để tôi cầm lái, vào đây là lãnh thổ của tôi rồi. Han nhào người sang ghế lái đổi chỗ cho Mãnh.

- Chúng ta phải đi thật nhanh, Jack rất có thể đang truy đuổi phía sau, hơn nữa đại bản doanh Ô Phú đang mong mỏi chúng ta.

Mãnh quay cả người sang Han.

- Thế mà tôi cứ tưởng anh mang vào nhà chứa nào đấy? Anh cũng thuộc băng này à?

- Không, chỉ tham gia phục vụ chúng thôi, một loại dịch vụ của bọn chúng luôn cần.

- Gái?

- Dĩ nhiên, câu lạc bộ này do một tay trọc phú người Đài Loan lập ra. Mục đích nhóm Ô Phú lập ra để giải trí mà. Ban đầu chỉ có 3 tên nhưng mau chóng thu nạp được thành viên khác cả trong lẫn ngoài đại lục. Nay câu lạc bộ này lên đến 30 tên chỉ trong một năm hoạt động. Không có gì phải ngạc nhiên cả, ở Hồng Kông có câu lạc bộ du thuyền, ở Hangzhou có câu lạc bộ máy bay trực thăng. Ngay ở Poshan của ta còn có câu lạc bộ chơi golf nữa là. Lập Ô Phú để sưu tầm mỹ nữ có gì lạ đâu.

- Thế tôi có gia nhập được hội này không? – Mãnh đột ngột hỏi. Han nheo mắt ngó lại bộ quân phục của Mãnh đã nhuộm màu thời gian. Một trung niên có khuôn mặt phong trần khắc khổ nhưng nét tinh anh hoạt giảo luôn ánh lên trong hốc mắt sâu của hắn:

- Không gì là không thể. Đó những ông chủ giàu có, những tay buôn lậu vũ khí và

ma túy. Nhưng khi gia nhập ô Phú chúng không phân biệt tội ác, nghề nghiệp, chỉ xuất trình thẻ nhà băng có 1 triệu USD và đóng lệ phí 50 ngàn đô là có thể thành hội viên. Trong bóng đêm, qua chiếc gương gắn trong xe Han vẫn nhận ra Mạnh bữu môi lộ vẻ coi thường. Han biết hẳn chỉ hỏi đùa. Cái Ô Phú cần thì hẳn lại có thừa. Chính Ô Phú cần hẳn nhập hội chứ đâu phải hẳn cần họ.

Chương 10

Sáng hôm sau ngủ dậy, Long liền nghĩ đến mẫu tin nhắn lạ. Ai nhỉ? Tên thủ phạm giấu mặt nào đó mà anh sắp khai ra định dọa dẫm chẳng? Nếu vậy phải dọa sếp Phách chứ dọa anh có ích gì vì phận sĩ quan dưới quyền là chỉ đâu đánh đấy. Anh đâu có quyền đình chỉ hay tiếp tục điều tra. Hay là trò đùa của tay vô công rồi nghề nào đó? Không khỏi tò mò, Long lấy máy ra kiểm tra số thuê bao gửi đến và anh không khỏi ngạc nhiên khi nhận ra số gửi đến là của mạng di động Trung Quốc. Tần ngần một lát anh quyết định gọi số máy kia. Đầu bên kia không có tín hiệu nào. Đọc lại 37 nội dung tin lần nữa, đặc biệt Long rất băn khoăn với câu chốt "... đừng để ai biết tin này". Một yêu cầu nhẹ nhàng nhưng cũng có thể hiểu là một lời hăm dọa. Long lên Đồn 35 để cập nhật thông tin và nhận mệnh lệnh mới. Khi tiến về bàn hội ý thì Thượng Úy Lương cũng ôm tập hồ sơ trong tay chờ xin ý kiến Trần Phách.

- Long nhìn tập giấy trên tay Lương rồi hỏi.

- Đây, anh dò thêm nhân chứng nào nữa gần hiện trường không?

Đúng Lúc Trần Phách từ phòng giám đốc bước ra:

- Đồng chí Lương! Cậu đã bao giờ đi một chiếc xe máy xoáy nòng cỡ như 67 hay DD chưa?

- Rồi ạ, nhưng sao sếp hỏi vậy?

Cả Long và Lương nhìn vị sếp chờ đợi.

- Công An Lạng Sơn báo hôm qua có người đi đường phát hiện được một chiếc 67 vớt chong chơ bên chân đồi, biển số Hà Nội 31A-34-57. Tôi yêu cầu họ lần theo dấu vết xung quanh để xác định ai đã vớt nó lại. Một mặt chúng ta phải xem chiếc xe này là của ai. Cậu hãy xuống trạm đăng kiểm làm rõ ngay cho. Long khẽ chột dạ khi tưởng tượng một tên sát thủ nào đó đã chạy sang Trung Quốc qua đường biên Lạng Sơn và nhả về một mẩu tin cho cảnh sát. Liên hệ với vụ án hai năm trước, khi ra tay giết hại người yêu rồi vớt xác phi tang, kẻ giết người đánh lạc hướng gia đình nạn nhân và cơ quan điều tra bằng cách lấy điện thoại cầm tay nạn nhân nhả tin cho người thân rằng cô ta phải đi công tác đâu đó vài ngày. Tuy nhiên mục đích thực của kẻ bấn tin này cho anh là gì thì anh chưa nghĩ ra. Không loại trừ kẻ

sát nhân đang ở ngay sau lưng mình và sẵn sàng loại bỏ anh ngay tức khắc khi hướng điều tra không có lợi cho hắn.

Tiếng thượng úy Lương cắt ngang luồng suy nghĩ của Long.

- Em đi ngay bây giờ, nhưng sắp lúc này hỏi em đi xe này bao giờ chưa là ý gì?

- Nó có đặc điểm gì khác xe bình thường. Ý tôi đang nói về khía cạnh phục vụ điều tra ấy.

- Nó nổ rất đình tai, khá tốn xăng và tốc độ rất nhanh.

- Vậy thì một chiếc xe như vậy chạy từ Hà Nội lên đến Đồng Đăng trong đêm khuya phải gây được sự chú ý. Có thể chủ nó phải cung cấp xăng dọc đường. Cậu biết phải làm gì rồi chứ?

- Vâng em rõ. Em sẽ thu thập thêm nhân chứng.

Long vội vã chấp thêm:

- Báo cáo anh. Tối qua em đã thu thập được một đầu mối quan trọng. Một chiếc mô-tô 67 đã bám theo chiếc BMW sau khi nó rời ngõ Thái Hà độ vài phút. Một nhân chứng tin cậy tại ngõ Thái Hà chứng kiến.

- Sao không gọi điện cho tôi ngay tối hôm qua? – Phách sẵn giọng.

- Dạ, em định sáng nay cùng bàn bạc ạ.

- Từ giờ trở đi, có tin gì quan trọng hãy trực tiếp gọi theo máy cầm tay của tôi bất cứ lúc nào. – Viên đại úy vỗ mạnh vỏ bao cài chiếc Siemens mới cứng dần giọng.

- Đã đến giờ rồi, trong ngày hôm nay hai cậu phải vẽ được cho tôi tên đi xe 67 là ai. Đây là đầu mối rất quan trọng.

- Báo cáo đại úy. Phòng CSDT Lạng Sơn đã huy động gần 70 chiến sĩ vào cuộc để lần manh mối vụ án. Một nửa trong số họ lần theo dấu vết người lái mô tô. Nhiều người bản địa và dân buôn hàng qua biên giới thấy một người đàn ông trạc 30 mặc áo quần màu đen đi theo hướng sang Poshan-Trung Quốc. Tên này có dấu hiệu nghi vấn. Họ chỉ yêu cầu chúng ta xác định lai lịch chủ nhân chiếc xe 67 là ai ạ.

- Lương! Thúc giục bên giám định cung cấp tung tích dấu vân tay xem nó là ai và đối chiếu với chủ nhân chiếc xe xem sao. Chúng ta có lí do để tạm giữ hẳn để điều tra rồi. - Trần Phách nắm chặt tay dấm nhẹ lên mặt bàn.

- Rồi! - Hai trinh sát mạnh mẽ bước ra ngoài.

Việc truy bắt đối tượng nguy hiểm là sở trường của ông, nhưng ông không thể dễ dàng thừa lệnh ai đó mà không cho nhân viên của mình điều tra kĩ càng. Sang ngày thứ 3, những nỗ lực của Đồn 35 và CSDT Lạng Sơn đã lần một manh mối rõ ràng.

Đúng 7 giờ 35 sáng, Cuộc hội ý chớp nhoáng diễn ra tại Đồn 35. Trần Phách kiểm tra tiến độ từng người:

- Đồng chí Lương! Công việc tiến triển chưa?

- Báo cáo, Chiếc 67 này có dừng lại mua xăng ở gần Bắc Ninh lúc 10 giờ tối. Anh ta chỉ đi một mình. Đây là một thanh niên khoảng 27-30. Lúc đó khá vắng và chiếc xe đặc biệt nên họ nhớ khá kĩ.

- Giấy tờ xe của ai?

- Đã quá rõ, chủ nhân chiếc xe kia là Nguyễn Hà Phan, đăng kí tại quận Đống Đa Hà Nội

- Dấu vân tay trên ô tô thì thế nào? Có khớp không?

- Chính là một người! Hồ sơ lưu trữ có tên anh ta tại công an tỉnh Hà Nam. Chính là tên Nguyễn Hà Phan. Hắn đã bám theo xe BMW từ Hà Nội. Nó có mặt tại đèo Hốc đúng lúc tai nạn rồi lại đi mở các cửa xe và quanh quẩn ở đó một hồi không biết để làm gì. Ngay sau đó có tin hắc lên Lạng Sơn và biến mất. Thưa đại úy, nếu không bắt ngay hắn, tôi e rằng không kịp nữa!

Trần Phách đáp ngay:

- Khi chúng ta nhận ra hắn thì đã muộn. Tên Phan đã bỏ sang Trung Quốc rồi còn đâu. Còn cả cô Hà Vi bí ẩn này nữa, không loại trừ đã vượt biên theo anh ta. Tôi đã liên lạc với interpol Nam Tu. Họ đã hẹn tôi vào cuộc ngay tức khắc. Động cơ và mục đích hắn bám theo xe BMW là bắt cóc hay để giết hại tên Tà? Các cậu động não đi chứ?

Long đứng phắt dậy:

- Căn cứ lời nhân chứng mà tôi thu thập cộng với các thông tin mới nhất chúng ta hiện có. Tôi được biết, Phan có quan hệ tình cảm với Hà Vi và hay qua lại nhà cô ta. Tuy nhiên tử phú Vũ Tất Tà mới là người thắng cuộc trong vụ tranh giành cô người mẫu này. Hà Phan không ưa gì Tà hay đúng hơn là thù địch của nhau. Vậy khi Hà Vi theo Tà đi chơi, hắn đã bám theo lên đến Đèo Hốc. Phan chặn chiếc xe kia lại định hại Tà rồi cướp luôn chiếc xe. Tên Phan này đã hạ gục được Tà và định chiếm đoạt Hà Vi. Quần áo bị cởi bay của cô ta nói lên điều đó. Khi đạt xong mục đích hắn hoảng sợ và không dám lấy chiếc xe nữa. Vẫn dùng chiếc xe 67 của mình để chạy lên Lạng Sơn. Trước khi đi hắn đã làm trôi chiếc xe và nạn nhân xuống vực phi tang.

- Nghe có vẻ đơn giản, Thế còn mẫu giấy trong váy cô ta xuất phát từ đâu? Lại còn dấu chân bên ngoài chiếc xe thì sao?

- Giấy đánh máy nên không rõ ai viết và để làm gì, nhưng chắc là cô ta định cho ai cái địa chỉ của mình để gửi đồ hoặc dán lên bưu kiện. Có thể từ nhiều hôm trước đó. Cái này không nhất thiết phải quan tâm lắm. Những dấu chân quanh xe là của tên Phan, hắn làm cho xe trôi xuống vực rồi chạy xuống kiểm lại xem tên Tà và Hà Vi còn sống hay chết. Thấy một chết, một vắng xuống sông thì hắn hài lòng bỏ đi. Trần Phách chỉ sang Lương. Đây là giờ phút thi thố trí tưởng tượng của họ, và ai cũng háo hức cố đưa những phân tích sắc sảo nhất của mình. Với chất giọng trầm và rõ, viên thượng úy cố thể hiện là một đàn anh chín chắn:

- Chính vì đến giờ phút này chưa có tin tức gì về Hà Vi nên tôi lại có giả thiết khác.

– Lương hăng giọng rồi tiếp. - Tên Phan và Hà Vi mới là tình nhân thực sự. Hà Vi lợi dụng Tà để đào mỏ thôi. Khi đã kha khá cô ta định cùng người yêu mình trốn đi nước ngoài qua ngã Poshan. Tôi cũng đồng tình với ý kiến Phan định cướp chiếc xe nhưng để chạy trốn mà thôi. Nếu cướp vì tiền thì

anh ta nuốt sao trôi con xe đó. Không khéo giờ này chúng đang đoàn tụ đầu đó bên kia rồi đấy.

- Long vận lại gần như tức thì.

- Nếu như ông nói thì Phan và Vi bỏ đi thì cứ việc đi, sao lại gây trọng án để rồi không sớm thì muộn sẽ phải dựa cột?

- Ô hay, thế cậu còn nhớ vụ án xe LEXUS năm kia tại Hà Nội không hả? Một vụ chân dài giết đại gia để bịt lại quá khứ vụng trộm của họ. Biết đâu chừng tên Tà cũng dọa tiết lộ ảnh Sex với tên Phan thì sao? - Lương nhăn răng nhìn Long cười mặc dù xung quanh anh không ai thấy có gì hay ho cả.

Long đặt vội ly trà xuống bàn định bẻ lại nhưng ngay lúc đó Trần Phách đã đập bàn tay xuống bàn làm anh ta thôi hẳn.

- Đề nghị cậu Lương nghiêm túc, không có lí gì khi cả tên Phan và Hà Vi lại cùng nhau giết hại Tà với một lí do như thế được.

- Em rất nghiêm túc phân tích đấy chứ ạ.

- Thế tôi hỏi cậu, nhờ may tên Tà dừng xe lột váy định giờ trò với cô gái thì sao?

Lúc đó bị tên Phan theo kịp nên Tà bị tên này uy hiếp. Vết thương trên đầu anh ta là hậu quả của hành động này thì sao? Tên Phan hay Hà Vi đánh Tà? Thậm chí là một tên nào khác. Vụ án này không phải là vì tình, lại càng không phải cướp cửa giết người. Thừa các đồng chí, chúng ta thiếu quá nhiều dữ liệu. Nếu chúng ta tìm được Hà Vi hoặc cả tên Phan nữa mới có lời giải chính xác. Tôi tin là có nhiều kẻ đứng sau vụ này với những mục đích hiểm hơn nhiều. Nhiệm vụ hàng đầu bây giờ là tìm bằng được Hà Vi và tên Phan. Tôi đã có tin của biên phòng tỉnh Lạng Sơn về tung tích tên Phan đã

trốn đến tận Poshan. Còn Hà Vi vẫn là ẩn số.

Lương há miệng định nói gì đó nhưng ánh mắt uy lực của viên đại úy chiếu thẳng:

- Cậu Lương! Cậu ở nhà cùng anh em tiếp tục phá án. Mục tiêu tối thượng là tìm ngay Hà Vi trước khi điều đáng tiếc nào đó sẽ xảy ra. Tôi sẽ chỉ thị từ xa. Cậu Khất!

Hãy đặt vé Hà Nội - Nam Tu cho tôi ngay sáng mai

- Rõ!

Chương 11

Mãnh khấp khở vì chỉ ít phút nữa thôi, hăn sẽ tận mắt nhìn rõ người sáng lập ra Ô Phú. Khi ông ta nhìn thấy hai cô gái hăn mang theo ắt hăn sẽ lác mắt ra cho mà xem.

- Nếu thành viên của chúng tăng lên từng ngày thì nhu cầu hàng cũng tăng với tỉ lệ như vậy nhỉ? - Mãnh phấp phỏng.

- Đúng! Nhưng phải bỏ lối làm ăn cũ của ông. Bây giờ chúng ta tìm hàng cao cấp, đại để phải người mẫu, hoa khôi hay diễn viên... Đương nhiên làm hàng xịn khó hơn và tinh vi hơn nhưng lãi sẽ nhiều hơn cách đánh hàng tạp của ông. Mãnh nghiêng quai hàm về không hài lòng với lời khích bác của Han.

- Hàng tạp? Thế này mà gọi là tạp hả. - Hăn vỗ bồm bộp phía sau ghế ám chỉ hai cô gái đang ngồi sau thùng xe.

Han cười ồ:

- Thế này thì được. Bét ra phải nở nang cao ráo như thế chứ. Tôi được biết ông đã từng đưa sang thành công một cô hoa hậu đấy thôi. Mãnh chợt dạ, không biết thằng buôn răn này lấy thông tin từ đâu. Xem ra thằng này buôn người cũng nên chứ đâu phải buôn răn.

- Ai nói với ông thế?

- Lão Ken chứ ai. Lão ta luôn mồm khen tài của anh. Mãnh nhếch mép về đặc ý:

- Thực ra đó là một nhân viên quen một hãng liên doanh nhưng khá xinh. Tôi đã lờ lỏm Ken và Ma là hoa hậu. Chúng tin sái cổ. Cười đứt ruột. Thú thực vụ này là do tên Ma đặt hàng đấy.

- Cái gì cơ? đặt hàng?

- Đúng! Ma một lần thấy cô ta trên bìa tạp chí người mẫu hay thời trang nào đó rồi mang đến cho tôi xem. Hắn nói một câu rất tình bơ “mang con này sang đây cho tao”. Tôi vỗ bụng hắn an ủi vì mấy tờ tạp chí ấy toàn là người cao sang đến đại gia trong nước còn khó với tới, huống hồ là kẻ xa xôi và xấu xí như hắn. Tên dị hợm này rút ra một xấp đô la đặt lên tờ báo rồi nói một giọng kẻ cả: “Mày không giúp tao nhờ thằng khác, nếu mày làm tao không để cho mày thiệt”. Tôi ngạc nhiên trước sự chối chơi và sở thích bệnh hoạn của hắn ... Hắn là vua ở Poshan. Hắn đã muốn cái gì ắt phải làm bằng được.

- Vậy là ông bắt cóc cô ta dưới áp lực của tên Ma?

Hàm Mãnh ngừng nhai, hắn đưa tay lên ngang cổ làm dấu hiệu cắt đứt. Han tròn mắt nhìn Mãnh vẻ thán phục:

- Một phi vụ tưởng bất khả thi. vậy mà ông vẫn làm được!

Gã buôn người không thềm đáp, chỉ có cặp quai hàm mạnh mẽ đang từ từ chuyển động đáp lại những lời khen của Han. Một thoáng im lặng giữa hai người đàn ông trong chiếc xe đêm. Bên ngoài cửa sổ đen ngòm, cây cỏ hai bên đường chạy vùn vụt về phía sau.

- Anh Mãnh này! Bây giờ thì tôi mới thấy thiệt thòi vì quen biết anh quá muộn. Nói một câu chân thành là nếu được anh và Ken hỗ trợ, tôi sẽ dấn thân không khoan nhượng vào thị trường béo bở này. Tôi sẽ đích thân đặt hàng để cho ông mang sang. Giá cả tôi trả cao hơn tên Ma và cho ứng trước 50% luôn nhưng với điều kiện phải thực sự xinh cơ.

Mãnh trong bụng sướng như được vàng. Làm cho Ma luôn bị bắt chẹt và hốt tay trên. Được cộng tác với tay đại hiệp thế này quả là sắp vớ bẫm. Dấu niềm hân hoan trong khuôn mặt chai lì, hăn nhăn nhe nhìn Han vẻ khó chịu.

- Mẹ ngon lành thế này mà còn ông còn đòi hơn à? Mấy đứa trên tạp chí thời trang gột hết son phấn vấy ve thì còn tệ hại hơn thế này nhiều. - Hăn lại vỗ tay về phía sau ghế như nhắc nhở. Bỗng như sực nhớ ra điều gì, Mãnh hốt hoảng:

- Dừng xe! Bỏ mẹ rồi, mở cửa ra mau xem chúng còn sống không. Cái thùng kín mít như quan tài kia có khi nó chết ngạt mẹ nó rồi đấy.

- Không sao đâu. Có hai cửa sổ thông khí đường hoàng thơm tho lắm. Bên trong tôi đã bố trí nước khoáng và hai tấm đệm để chúng tha hồ mà ngủ. Lát nữa đến Nam Tu ấy mà.

- Thế hả? Nhưng làm với ông có nghĩa là qua mặt tên Ma. Hăn biết thì không để cho chúng ta yên đâu.

- Chờ đợi đến bao giờ. Lát nữa tôi đặt hàng cho anh luôn. Mang đến Poshan mọi thứ để tôi lo hết. Ma ư? Tôi sẽ đuổi cổ hăn đi chỗ khác cho anh xem.

- Hy vọng thế.

Thực lòng thì Han đang dần dần lấy được lòng tin của gã buôn người khét tiếng đến từ nước Nam này.

Chiếc xe thùng lượn vòng ven đồi rồi chạy một mạch vào con phố nhỏ. Khi đến một khách sạn lớn nhưng bề ngoài không khác với những ngôi nhà cao tầng cũ kĩ của thập kỉ 80. Chiếc xe chạy xuống tầng hầm, ở đây đẳng cấp của khách sạn mới thực sự lộ ra qua những chiếc xe đắt tiền sắp hàng lớp dưới đó. Khi Han vừa dừng xe, đã có hai kẻ mặc áo bảo vệ chực sẵn. Chúng mau lẹ mở thùng hàng và dẫn hai cô gái đi vào một ngách nhỏ. Một

cầu thang đặc biệt dẫn thẳng lên khu VIP thuộc tầng trên. Tất cả bọn họ được đưa tới một căn phòng dát vàng rực rỡ dưới ánh đèn pha lê. Mãnh và hai cô gái rụt rè bước theo Han trên tấm thảm Thổ Nhĩ Kỳ phủ kín mặt nền. Mãnh lác mắt với những đồ nội thất và trang thiết bị mà lần đầu hẳn được tận mắt chứng kiến. Một cung điện nguy nga trong truyện cổ tích. Hẳn thăm nghĩ.

- Mời hai cô qua phòng bên tắm rửa và thay đồ để ra mắt Lã đại gia ạ! - Một gã hầu tách hai cô gái qua hành lang bên trái rồi nói với sang Han:

- Các bác đang đợi hai anh trong phòng này đây, nhanh lên. Han và Mãnh dẫm chân một chỗ chỉnh lại áo quần tóc tai rồi cố lấy vẻ lịch lãm đẩy cửa bước vào. Một phòng lớn hiện ra trước mắt. Bữa tiệc đang dở dang với những tay trọc phú cạnh những ả đào thiếu vải đang ngả ngớn vuốt ve nhau.

- A đây rồi, chú Han đáng mến. Hôm nay có mang niềm vui đến cho ngài Lã đây chứ? – Một gã mặc bộ com-lê màu sáng nhồm dậy cười toe toét.

- Bác yên tâm, đang tắm rửa trang điểm, chờ lát nữa có ngay. Han tranh thủ kéo Mãnh đứng ngang hàng:

- Xin giới thiệu! Đây là anh Mãnh, một doanh nhân thành đạt nước Việt!

Người đàn ông to béo từ đầu đã ấn tượng khi một trung niên cao lớn vận bộ đồ lính có nét mặt đăm màu sương gió bước vào. Không chút bối rối lão ta cười hô hố.

- Ô Hô..! chào anh Mãnh, hân hạnh được gặp anh. - Lão trườn người qua chiếc bàn lớn bày la liệt các món ăn nhắm chặt tay Mãnh.

- Nào chúc tất cả sức khỏe. - Tên to béo nâng chai rượu loại Brandy mời vào cốc hai vị khách mới.

Cuộc vui vừa bắt đầu chưa đến nửa tiếng thì cánh cửa mở ra. Hai thiếu nữ đẹp tuyệt trần trong bộ váy ngắn lấp lánh xuất hiện.

Han đặt li xuống nhồm dẩy ưỡn ngực chỉ tay về hai cô gái:

- Đây! thưa các vị. Đây là hai công chúa nước Nam xin được ra mắt. 43

Người đàn ông tên Lã sững người như bị trúng gió. Lão thộn mặt ra trong tích tắc rồi một tràng vỗ tay tán thưởng rào lên làm hân tnh hân.

- Hai em vào ngồi đi! - Lão lật đật lao ra đưa hai tay kéo cả hai cô.

- Hai em là diễn viên... hay ca sỹ...?

Phần vì không biết tiếng, phần vì chưa hết choáng ngợp nên hai cô gái vẫn thẫn mặt ra. Mãnh nhanh nhẩu đỡ lời:

- Dạ, hai em là người mẫu cao cấp đấy ạ.

Lão cười lấp liếm:

- Người mẫu hả? Tốt! Tốt lắm. Suy cho cùng thì chúng ta cũng chả cần diễn xuất, hay giọng hát làm quái gì. Người mẫu thế này là nhất rồi. Lão cười híp mắt vuốt nhẹ vai cô gái bên cạnh.

- Nào, chúng ta cạn li mừng người đẹp đã về.

Khi tất cả đã ngà ngà say, các cô gái dìu họ sang phòng khác. Chỉ còn lại Mãnh và Han. Mãnh cao hứng tuyên bố với Han:

- Quả thực đi với anh tôi mới được thực sự mở mắt ra xem giới đại gia Nam Tu ăn chơi. Liệu các tay chơi này cần hàng thực sự hay chúng lại đẩy đi đâu đó nữa?

- Không phải việc của tôi và anh. - Han bỏ đi về chiếc bàn chè và cà phê góc phòng lấy ba quyển tạp chí mà Lã đại gia vừa đi du lịch qua Sài Gòn và Bangkok tháng trước. Hắn lật từng trang ngồi xem rồi bỗng dừng lại trước một hình cô gái tươi như hoa mặc quần lửng đang cầm mic trên sân diễn rồi chỉ cho Mãnh.

- Tôi muốn thử tài ông đây. Ông cần bao nhiêu để đưa được cô ta sang Poshan.

- Trời đất, đây là cô ca sỹ trẻ và nổi tiếng nhất miền bắc đấy. Ý ông muốn...

- Chả lẽ mang cho tên thất phu Jack Ma một cô hoa hậu mà không mang cho Lã đại nhân được cô ve sầu này à? - Han cười cười nhìn Mãnh khích tướng.

- Vấn đề không phải là có thể hay không thể. Cốt yếu của nghề kinh doanh này là chi phí hay giá thành bỏ ra cho phi vụ có đáng để các ông chi ra không.

- Thế bao nhiêu? ông nói đi đừng úp mở.

- Để thực hiện vụ này chúng tôi thường gọi là đi câu, và chia làm 3 giai đoạn. Thả mồi, chờ cá cắn câu và cuối cùng là dứt câu. Có thể phải mất nhiều thời gian và huy động rất đông lực lượng đấy. Khó tính chuẩn nhưng không quá 20 ngàn đô-la Han cười ruồi:

- Tưởng gì chứ ngần đó thì ... mà cũng xứng đáng đồng tiền bát gạo đấy. Mai về ông làm luôn cho. Tôi ứng cho ông ngay bây giờ hay là mai?

Mãnh liếc túi áo thô luôn căng phồng của Han rồi nhìn nhanh xuống đất

- Thôi mai đi, làm với anh tôi yên tâm.

- Tiền nong không hề gì, tôi có mấy nhà đầu tư túi không đáy kia. - Han hất hàm về những cánh cửa khép hờ mà bạn bè Lã đại nhân vừa đi vào. - Nhưng hàng phải xịn, đúng như đơn hàng. Tôi sẽ cắt tấm ảnh này chờ ông mang sang đối chiếu. Hàng nhai, hàng giả là tôi hủy hợp đồng luôn đấy.

Mãnh không hề thấy tự ái. Hắn cười hề hề rồi dơ bàn tay ra nắm chặt tay Han:

- Yên tâm đi! Tôi thề.

- Nhớ mặt cô ta chưa? Đừng mang nhầm hàng sang tôi đổi lại đấy. Mãnh đáp gọn:

- Tôi sẽ ghi chép tên tuổi và địa chỉ cô ta rồi gửi về Việt Nam cho đồng bọn. Văn bản hẳn hoi. Nhầm thế đếch nào được.

- Chuyên nghiệp lắm! Thôi ông đi nghỉ đi. Tôi đã chuẩn bị chỗ nghỉ cho ông ở phòng 405. Sáng mai tôi đích thân chờ ông về Poshan bắt đầu làm việc. Chìa khóa phòng của ông đây.

Han đứng dậy dìu Mãnh đã mềm nhũn sau hơn nửa chai Cognac rồi cũng về

phòng riêng nghỉ. Trong căn phòng đầy đủ tiện nghi của khách sạn năm sao, Han tiến lại máy chữ gõ một dòng rồi nhấn máy fax.

Ngay tức thì tại Poshan, người thanh niên tên Sam đang sốt ruột đi đi lại lại trong một phòng trọ chợt nghe tiếp bip phát ra từ chiếc máy Panasonic. Hắn đã được hướng dẫn phải bí mật chuyển tin này cho ai ở Hà Nội. Khi tờ giấy A4 đã trôi qua máy fax, hắn vội nhặt lên:

“Nạn nhân đầu tiên, Thúy Nga, 22 tuổi, 34 Lê Chân-Hải Phòng”.

Chương 12

Nam Tu ngày 25 tháng 9.

Ba giờ bay là thời gian quá dài với Trần Phách. Trên chuyến bay của hãng Vietnam Airline mỗi ngày một lần đều đặn sang thủ phủ Quảng Tây. Một trung tâm kinh tế vùng cao nước bạn đang vùng lên như vũ bão. Những tòa nhà chọc trời lấp lánh mọc cheo leo trên những sườn đồi màu xanh hiện lên hai bên bờ sông Xiang uốn lượn. Đến sân bay Nam Tu lúc trời đang đỏ ánh hoàng hôn sau dãy núi Chang hùng vĩ. Trần Phách cùng viên trợ tá phiên dịch lặng lẽ xếp hàng qua cửa khẩu hải quan. Từ xa ông đã nhìn thấy tấm biển kẻ màu đỏ mang tên ông do một cô gái mặc quân cảnh dơ cao ngoài cổng chờ. Nhận ra những đồng nghiệp đang đón mình như đã hẹn, người phiên dịch chủ động đến tự giới thiệu. Chưa hết câu, một người đàn ông thấp đậm, mắt hẹp nhưng vuốt cong như mắt Quan Vũ về hai thái dương. Dáng bệ vệ trong bộ thường phục màu trắng. Ông ta khoan thai tiến về phía Trần Phách nhòen cười đưa bàn tay béo trắng ra bắt cùng với lời chào hồ hởi:

- Hel o! Chào ông Phách. Tôi là thiếu tá Luo Xi An, trưởng ty cảnh sát Interpol Nam Tu. Xin mời ông lên xe về trụ sở chúng tôi. – Ông ta hãnh diện chỉ tay về chiếc xe thân dài mui kín màu đen đang đỗ sát cổng ra sân bay.

Chiếc xe ngoại cỡ hiệu Volkswagen được thiết kế đặc biệt có thể chở một tiểu đội cảnh sát. Khi hàng ghế thay đổi nó trở thành một phòng họp khá rộng với hai hàng ghế hai bên và một chiếc bàn sắt dài ở giữa. Thiếu Tá Lou đơn đả đón Phách lên hàng ghế dài bọc kem rồi hào hứng giới thiệu

chiếc xe như một hướng dẫn viên du lịch đang ngồi trong một di tích lịch sử.

- Đây là xe đa năng chuyên dụng của chúng tôi, có thể chở cảnh sát nhưng cũng có thể chở những tên tội phạm đặc biệt hay những tù binh chiến tranh. Những dây cửa sổ vuông kia làm bằng thủy tinh hữu cơ chống đạn dày 2 li. Vỏ xe làm bằng hợp kim titan còn dây lốp tự bơm có thể chống được bom B-gu đặt vệ đường. Xe do liên doanh giữa Nam Tu và hãng volkswagen sản xuất. Trên thế giới chỉ có năm chiếc như

thế này vì vậy giá thành của nó đội lên thuộc dạng ... hàng khủng. Trần Phách liếc xung quanh nội thất sáng ánh kim loại lạnh lẽo và nhìn chiếc bàn đen ở giữa hết chiếc quan tài làm ông rùng rợn nhớ lại lần mang thi hài trả về nước của tên trùm ma túy người Khmer mà ông đích thân hộ tống.

- Vâng, nó thật tiện nghi và cơ động. Hi vọng sau vài ngày nữa tôi sẽ có dịp tiễn tên Hà Phan về Hà Nội bằng chiếc xe có một không hai của ông.

Lou bật cười hô hô rồi đập bàn tay mập mập lên vai Phách đắc chí như vừa nảy ra một phát kiến:

- Ý tưởng hay đấy! Vụ này giải quyết xong tôi cho ông mượn chiếc này về thằng Hà Nội tiện thể quảng cáo con xe này cho tôi. Nếu các ông dùng loại xe này cho địa hình miền bắc Việt Nam thì quá thích hợp đấy. Máy volkswagen vô địch đường hiểm trở.

Thiếu tá Luo thành linh đưa mũi giày đá mạnh vào hộp bàn trước mặt làm Trần Phách giật mình nhìn hút xuống gầm bàn. Luo thò cánh tay ngắn cùn của mình lôi ra từ hộp bàn một cái chai to màu trắng ngà như sứ.

- Xin mời ông làm một chén, rượu Mao Dai 30 năm tuổi được chưng cất từ nước suối trên đỉnh núi Chang cao 2000 mét nổi tiếng nhất Nam Tu chúng tôi.

- Không, xin lỗi tôi không thể... - Trần Phách liếc nhìn chai rượu 50 độ vội xua tay nhìn ông ta như van xin.

- Người Việt nam các ông không quen uống rượu trắng phải không? Tôi là người Sơn Đông, nếu không có nó tôi không làm được việc gì. - Ông ta cười hề hề làm cặp mắt như biến mất trên khuôn mặt mỡ màng rồi tự rót ra một li và uống cạn. Trần Phách nhìn ông ta cố gắng ra vẻ thích thú rồi lái sang công việc:

- Thực ra là tôi không quen chứ không phải người Việt Nam không uống, nhưng dù sao khi tóm được tên Phan tôi nhất định cạn chai với ông.

- Khá lắm, ông nhớ đấy!

Lou vuốt mép cười phờ phới, dường như cuộc đời này là một món quà vô giá với ông. Ngồi cạnh ông ta cho đến lúc này Trần Phách không hiểu sao con người đầy vẻ vô lo này lại theo nghiệp cảnh sát. Một nghề có tiếng chuyên rèn đúc ra những thỏi sắt cộc cằn và khô khan. Nhưng Sau khi một mình uống trọn ba chén đầy, Luo bỗng dưng trở nên lạnh lùng trầm mặc. Cất chai rượu về chỗ cũ, ông như trở về thực tại và ngộ ra người đàn ông cao lớn ngồi bên cạnh là một sỹ quan cao cấp ngoại quốc. Liếc đôi mắt dài bí hiểm như muốn che kín bộ não đa mưu khó lường nhìn Phách, Luo hiểu ông ta lặn lội sang đây không phải để tìm hiểu rượu quý hay nhập khẩu ô tô. Trước mắt họ là một vấn đề chúng đang nổi cộm. Tên tội phạm quốc tế Hà Phan, kẻ đã có sẵn trong hồ sơ của interpol về việc buôn bán và vận chuyển động vật quý hiếm qua biên giới. Tuy nhiên, hôm nay Phách mang cho ông một tập tài liệu về vụ án nghiêm trọng hoàn toàn mới.

- Ta vào việc nhé. - Luo hất hàm. - Giờ cao điểm này Nam Tu đường tắc phải đến hàng giờ. Ta cứ bàn luôn công việc trong chiếc văn phòng di động này nhé. Trần Phách mở chiếc cặp da trải lên bàn một loạt tài liệu đã được phiên dịch ra tiếng Anh đêm hôm qua.

- Chính hãn đây! Hôm qua tôi đã gửi ảnh cho ông, còn tài liệu mới dịch xong sáng nay xin mời ông xem.

Lou cầm xấp tài liệu lên chăm chú lật từng trang. Đôi mắt lim dim của ông quét như máy soi không bỏ sót một dòng từ đầu đến cuối.

Trần Phách nói thêm:

- Chúng tôi đã có đủ bằng chứng chứng minh hãn là một kẻ tòng phạm giết người và vượt biên trái phép. Hãn cũng đang bị tình nghi bắt cóc phụ nữ mang qua biên giới trong những năm qua.

- Bằng chứng nào chỉ ra hãn đang ở đất nước chúng tôi? Dữ liệu cục xuất nhập cảnh có tên hãn ta đã vào qua Quảng Tây chứ?

- Không bao giờ tên này lại xuất nhập cảnh đường chính tắc. Hãn thường xuyên vượt biên theo đường rừng núi mỗi khi mang hàng cấm sang Trung Quốc. Khi vụ án xảy ra, chúng tôi đã có dấu vết của hãn xuất hiện tại vùng biên.

- Thế nhờ hãn ẩn nấp đâu đó rồi lại về Hà Nội thì sao? Nhưng dù sao tôi sẽ cho tất cả cảnh sát vùng biên chặn mọi ngã và phát lại lệnh bắt hãn. Chính tên này tôi cũng đang săn đuổi bấy lâu vì một vài vụ khả nghi khác. Nếu hãn đang lảng vảng ở Quảng Tây, chúng tôi sẽ tóm cổ hãn trong vòng 72 giờ.

Trần Phách như được tiếp thêm nguồn năng lượng từ người đồng nghiệp. Những lo âu về sự nhiệt thành hợp tác của nước bạn đã được giải tỏa.

- Tôi muốn ông cùng với tôi đi Poshan. – Lou ân cần nhìn Phách. - Nếu hãn qua ngã Lạng Sơn thì không thể không qua thị trấn Poshan. Chúng tôi sẽ cử một đội chuyên án xuống cắm chốt ở đó. Còn bây giờ xin phép ông ngồi chờ tôi một lúc. Thiếu Tá Lou đứng dậy tiến về bức tường kim loại

màu đen gần đầu xe sát sau ghế lái. Ông ta ấn bảng số trên tường và một ngăn tủ tự động nhô ra một chiếc máy tính màn hình lớn. Ông lấy một trang từ tập hồ sơ của Trần Phách đặt lên một chiếc máy quét bên cạnh rồi bắt đầu gõ xuống bàn phím. Có mấy tiếng bíp vang lên, trong vòng một phút, chiếc ngăn kéo tự động thu về. Lou rút chiếc máy điện thoại gắn trên xe nói như hét vào mic mấy câu gì đó mà Trần Phách không hiểu nhưng ông lờ mờ đoán rằng một mệnh lệnh nào đó từ người đứng đầu interpol này đã được phát đi. Gác máy lên tường, vẫn nguyên khuôn mặt lạnh như tiền, ông ta uy nghi tiến về phía Trần Phách. Căn phòng khá hẹp và thấp làm cho vóc dáng thâm lùn của Lou bỗng dưng trở nên đồ sộ lạ thường. Ngồi xuống cạnh Trần Phách đang vẽ trầm tư, Lou lại nở ra một nụ cười nhẹ nhõm làm mùi cồn phả ra thoang thoảng.

- Hãy yên tâm, mọi việc đâu sẽ vào đây! Chưa đi LanVu chưa đến Nam Tu. Đã đến đây thì phải biết thưởng lãm rượu ngon và cảnh sắc. Vụ này xong tôi đích thân lái xe mời ông đi Hồ Lan Vu, chính nơi đây Quan Vũ ngày xưa câu cá ba ngày ba đêm quên cả ăn đấy.

Viên thiếu tá lại cười lên khoái trá trong khi tay kia thò xuống gầm bàn tìm lại chiếc chai. Trần Phách mắt nhìn chăm chăm về thành xe đối diện, qua những ô cửa sát nhau ông dõi mắt ra ngoài phố. Chiếc xe đang chạy với tốc độ chóng mặt, những cột đèn đường, khu phố hòa nhoáng, những hàng cây dính đèn màu kéo những vệt sáng nhòa vào nhau trong đêm. Lúc này đã quá 20 giờ.

Ồ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Một buổi sáng, Thiếu úy Long mở hộp thư ngoài cổng và nhận được một bức thư lạ. Nó không có tên và địa chỉ người gửi. Dấu bưu điện thuộc thành phố Lạng Sơn. Thận trọng vì sợ bom thư, anh không mở ra cũng không dám mang nó vào nhà. Tò mò muốn biết nội dung bên trong nhưng không dám mạo hiểm. Anh soi kỹ dưới ánh nắng và sờ nắn tìm kiếm vật lạ có thể có. Không có gì khả nghi, anh quyết định mở bức thư nặc danh. Một mảnh giấy gấp lại chỉ vền vện vài dòng chữ mực in rất mờ: “Nạn nhân đầu tiên, Thúy Nga, 22 tuổi, 34 Lê Chân - Hải Phòng”. Long lấy làm lạ với nội dung kèm theo. Anh lập tức nhớ lại mẫu giấy trước đây ‘Phan thị Hà Vi. Tuổi 19. Trú tại L23 Thái Hà’. Chúng có liên quan gì nhau? Ai gửi cho mình đây và dụng ý gì. Liệu số phận của cô Thúy Nga nào đây có giống với Hà Vi hay không? Long băn khoăn định mang thẳng lên cơ quan. Sếp anh hôm nay đã ra sân bay đi Nam Tu nên thượng úy Lương tạm thời thừa lệnh chỉ huy thay ông. Nghĩ đến tính kiêu ngạo và hay cười kháy của vị đồng nghiệp chỉ hơn mình có hai tuổi, Long thôi hẳn ý định cho hẳn xí vào. Dù tốt hay xấu đây cũng là thư riêng gửi anh và không muốn cơ quan can thiệp. Nhưng phải có cách xử lý khôn ngoan với nó. Sau một đêm suy nghĩ, có thể nguy cơ nào đó đang chờ đón cô ca sỹ đất cảng. Một kẻ tốt bụng nào đó muốn cảnh báo nhưng không tiết lộ tung tích cũng nên. Cần phải hành động gấp. Ngay chiều hôm đó, sau giờ nghỉ Long bắt xe xuống tận Hải Phòng và tìm ngay đến văn phòng thám tử Đại Phu mà anh thấy quảng cáo rùm beng trên mạng. Không phải tìm lâu, văn phòng này đóng tại một tòa nhà 12 tầng trên phố Chu Văn An. Tiến đến cánh cửa đang mở sẵn, anh nhìn thấy một thanh niên trẻ măng đang ngồi trước một chiếc máy tính xách tay.

- Chào anh, cho hỏi đây là văn phòng thám tử tư Đại Phu?

- Vâng, đúng rồi. Mời anh ngồi xuống đây! – Hấn chỉ chiếc ghế đầu trước mặt rồi đi ngay vào đề:

- Xin hỏi anh có việc gì? Theo dõi vợ mình hay con cái?

- Không!

- Thế hay là theo dõi đối thủ kinh doanh chứ gì? Trông anh có vẻ hơi giống doanh nhân đấy! - Gã nhân viên đôi mắt từ trên xuống dưới.

- Cũng không.

- Thế...anh cần gì ở chúng tôi?

- Tôi cần theo dõi Thúy Nga. – Long nói nhất gừng.

- Gã trực ban lộ ngay vẻ thảng thốt nhìn Long như đang bị xin đều bởi các tay anh chị nhan nhán ngoài cửa. Hấn nhìn khắp lượt dung mạo người khách từ mái tóc rẽ ngôi gọn gẽ cho đến đôi giày da bóng loáng mới yên tâm đây là lời nói nghiêm túc.

- Không lẽ... anh cũng là bồ của cô ta?

- Không bồ nhí gì đây hết. Cô ta sắp gặp tai họa và trách nhiệm của một người anh như tôi không thể để em gái mình bị hãm hại.

- Ông là anh trai Thúy Nga? xin lỗi, nếu vậy thì các nhà báo địa phương quá sơ suất khi thao tin cô ca sỹ là con một. Nhưng không sao, cái quan trọng là tại sao anh lại dám khẳng định cô ta sắp gặp tai họa. Mà ai gây ra chứ?

Long nhếch mép cười gượng gạo vì sự sơ suất của mình, lẽ ra..., Anh lắp liếm:

- Tôi hỏi khí không phải, anh không đúng là dân Hải Phòng chứ? Nếu đúng thì tại sao lại phải vắn vẹo tôi như thế. Có cô em bà con xa, xinh đẹp như thế thì tại sao không nhận đại là em gái cho nó sang, mà có sai gì đâu cơ chứ.

- Hóa ra là anh con bác, thảo nào cũng có nét hao hao. Đến lúc này gã trực ban dám khẳng định trước mắt mình là một tên bất hảo, một kẻ mạo danh đội lốt trí thức hoặc đại loại thế. Nếu không, tại sao hẳn lại biết trước tai họa sắp xảy ra nếu không do hẳn hoặc người quen hẳn trực tiếp gây ra. Khó hiểu hơn là sao một gã xã hội đen như hẳn không tự xử lí mà lại đi nhờ thám tử. Tuy nhiên, triết lí kinh doanh nhắc hẳn rằng khách hàng là thượng đế và dù sao đồng lương còm hàng tháng của hẳn lại phụ thuộc vào những khách hàng gần gũi mà trước mặt hẳn là một ví dụ.

Thấy gã trực ban có vẻ xuôi xuôi, Long đi vào chi tiết:

- Tôi là anh họ cô ta dưới huyện lên. Bố cô ta rất vui vì con mình đang thăng tiến trên con đường nghệ thuật nhưng cũng lo lắng vì con gái sớm có những quan hệ phức tạp mà tuổi đời cô ta thì không lường hết trước. Ông ta muốn tôi để mắt tới con gái mình và theo sát các quan hệ của cô ta, từ lịch trình sinh hoạt và nhất là những chuyến đi lưu diễn xa. Gần đây cô ta đang bị đe dọa đến tính mạng do một số kẻ xấu dấu mặt nào đó. Vì vậy tôi tìm đến công ty thám tử là một lựa chọn đúng đắn và kịp thời nhất.

- Thế cơ à? Bịa giỏi lắm. Ông nói phải, sau vụ mấy cô người mẫu Hà Nội mất tích, chúng tôi nhận được rất nhiều lời đề nghị kiểu này. Quả thực tội phạm bí mật ngày một đông mà lực lượng công an lại quá thiếu và yếu. Thám tử tư chúng tôi sẽ nhanh chóng khóa lấp vùng trũng an ninh này.

- Nhưng tôi yêu cầu ông phải tuyệt đối bí mật.

- Anh yên tâm, một trong những nguyên tắc làm việc chúng tôi là bí mật mà, anh xem! - Hẳn quay lưng chỉ tay chiếc bảng kẻ đỏ trên nền màu xanh

nổi bật một dòng s-lô-gan ' Bí mật-Hiệu quả-Uy tín'

Viên thám tử ghi chép đầy đủ các yêu cầu rồi phác nhanh một hợp đồng trong giây lát.

- Đây là hợp đồng, mời anh xem rồi kí vào.

Long liếc qua, rồi dừng mắt ở điều khoản thanh toán hợp đồng.

- Thế tôi phải thanh toán 50% trước ư?

- Vâng, chúng tôi cần nhiều chi phí triển khai phi vụ. Nếu đối tượng xuất ngoại chúng tôi sẽ báo trước cho ông để thỏa thuận bổ sung chi phí. Long lưỡng lự một lát rồi kí roẹt vào. Không quan trọng. Vấn đề là được việc và chiến công mới là điều anh đang hướng tới.

- Xin anh để lại địa chỉ liên hệ.

Long nghĩ một thoáng. Rõ ràng không thể để điện thoại cơ quan và số di động vì có thể bị cấp trên phát hiện. Điện thoại nhà riêng thì anh toàn vắng nhà.

- Anh chờ cho một lát.

Long xuống phố. Thấy một đại lí sim thẻ, anh rẽ vào mua một số Viettel hình như đang phát hành gói khuyến mãi mang tên “quả táo” thì phải. Năm phút sau anh đưa lên cho viên thám tử số thuê bao và không quên dặn trước khi ra về:

- Anh cứ nhắn tin vào đó, nếu gấp gáp tôi sẽ điện lại ngay. Nếu không, hàng ngày sau 12 giờ đêm tôi sẽ trả lời mọi tin nhắn của anh. Từ lúc đó, trong người Long luôn thủ sẵn một chiếc SIM điện thoại di động. Mỗi ngày hai lần trưa và tối. Mỗi khi chỉ còn lại một mình anh cũng lại mở ra kiểm tra tin nhắn chờ đợi một điều bất thường gì đó.

Sang ngày thứ hai, trước giờ ăn cơm bụi ngoài quán cạnh cơ quan, gọi xong thực đơn sườn rán và một lon bia anh rút ví lấy chiếc SIM cài vào máy. Long nôn nao mở tin nhắn, tin đầu tiên anh nhận đó là ' hãy gọi cho tôi trong thời gian sớm nhất ' Tin vui hay buồn đây. Anh bước ra khỏi quán cơm chật chội rồi gọi điện, bên kia là giọng một thám tử:

- A lô, anh Long đúng không? Tôi là A1 đây!

Nhận ra biệt danh vị thám tử đặc trách vấn đề của mình, anh nói ngay:
50

- Xin nghe, có tình hình gì mới hả?

- Tôi có thể gặp anh để nói rõ hơn không?

- Không được, nói luôn không được à. Cứ nói qua điện thoại đi.

- Đối tượng này hết sức phức tạp, quan hệ vô cùng mờ ám. Rất nhiều đối tượng lạ mặt bỗng dưng xuất hiện.

- Thế thì mới cần đến các anh! lại đòi tiền đây.

- Vâng anh ạ. Sau gần hai ngày theo dõi, chúng tôi luôn có hai thám tử thay phiên nhau bám sát 24/24. Chúng tôi phát hiện ra một đối tượng lạ mặt. Anh ta chỉ mới xuất hiện hai ba hôm nay và luôn luôn tìm cách tiếp cận cô ca sỹ. Từ sàn diễn, quán Bar, thậm chí mỗi khi đi mua sắm hần cũng lèo đèo theo sau. Thoạt tiên chúng tôi tưởng hần là tay thám tử nào thuộc công ty khác, nhưng không mai danh ẩn tích như một thám tử tư chuyên nghiệp. Thằng này nó công khai làm quen và rất ga lăng cố thể hiện mình để lọt vào mắt xanh người đẹp.

- Rồi sao? họ quen nhau rồi chứ?

- Vấn đề còn hơn thế. Đẹp mã. Bánh chọe và trẻ trung. Nó trạc 27, 28 tuổi gì đó, đi xe ô tô đắt tiền. Con Aston Martin đấy. Ở Hải Phòng chỉ có 2 chiếc thôi. Thằng này đang tán tỉnh cô ca sỹ và hình như cô ta cũng sắp đổ rồi.

- Cứ tiếp tục theo sát xem hẳn định giở trò gì. Tôi xin nói thêm. Anh nên nhớ kẻ làm việc xấu luôn ngấm ngấm ẩn mình chờ cơ hội mới ra tay. Tôi góp ý với anh, đặc biệt để ý khi cô ta đi đêm hay đi đâu một mình.

Đầu giây bên kia có tiếng cười khùng khục:

- Bác lại dạy khôn em đấy hả. Bác ở quê lên thành phố nhìn đâu cũng thấy kẻ cắp. Chúng tôi vẫn không rời mắt khỏi cô ta đâu. Anh yên tâm. Sếp đi vắng và tay Lương cũng thường mất hút với những vụ án mới. Với kinh nghiệm của mình, anh không tin một vụ bắt cóc lại xảy ra với một cô ca sỹ luôn luôn được người yêu và các thám tử tư chăm sóc chu đáo như vậy. Tuy nhiên linh cảm đôi khi lại lấn át những suy nghĩ lo-gic của mình. Long chốc chốc lại thay chiếc SIM khuyến mãi kiểm tra ngay trong giờ làm việc. Gần nửa đêm Long mới về đến nhà. Tắm rửa sạch sẽ chuẩn bị lên giường Long quyết định thay SIM kiểm tra lần cuối.

- Anh giấu diếm gì thế? Đưa tôi xem! - Thu Hương vẫn chiếc khăn từ buồng tắm đi ra làm Long giật bắn người. Cầm chiếc Motorola đời cũ đã bị tháo pin trên bàn, Long ngập ngừng nhìn vợ không biết nói sao cho đúng. Liếc nhìn chiếc SIM đang nằm trong ví của anh, cô ta ập tới giật chiếc ví moi chiếc SIM có hình quả táo ra rồi nhìn anh dữ dằn:

- Mấy hôm nay đêm đêm tôi thấy anh thò thào thào lấp ló. Tôi tưởng một hai lần tôi lỡ đi. Hôm nay anh lại thò thụt như ăn vụng, nhất định có gì mờ ám. Long nuốt ực rồi gằn lên:

- Công việc của tôi. Cô đừng ...đừng có hồ đồ ... Không tin mở ra mà xem đi nào.

– Long nói cứng. Với phụ nữ càng mềm yếu nó càng lấn lướt. Anh chìa chiếc máy ra ném thẳng vào tay vợ.

Thu Hương cực chẳng đã nhét SIM vào máy rồi bật lên. Ngay tức thì ba bốn tin nhắn thi nhau ập tới. Người gửi vô danh. Bật lần lượt từng mẫu và khuôn mặt khả ái cô

ta xám dần đi trông thấy.

1, “Anh Long, đêm nay em gái anh lại cặp kè với hân’

2, “có cần theo dõi thằng cha hám gái này không?’

3, “chúng dắt nhau vào khách sạn, tôi đang phục bên ngoài có gì báo anh sau’

Trời đất. Quỷ tha ma bắt thằng A1. Long nhìn mặt vợ mà đoán nội dung tin. Anh quên dặn tay thám tử những mẫu tin nhạy cảm không cần thiết thì đừng nên gửi. Thu Hương buông máy xuống bàn rồi quay sang nhìn anh vô cùng xa lạ:

- Công việc của anh như thế này hả? Em gái anh? Bây giờ tôi mới biết là anh có em gái cơ đấy. – Thu Hương cười cay nghiệt. - Mà việc em gái cặp kè với bạn trai anh cũng soi mói ư. Nói thật đi, cô ta là ai? Ai nhắn tin này cho anh?

- Sao em lại chì chiết anh như vậy? Đây là một vụ án mà anh đang theo dõi...chúng...công việc của tôi cô không được... - Long nhấn mạnh từ công việc. Mỗi khi bị vợ ép cung anh chỉ biết bấu bấu vào từ đó.

- Thôi đi! Nghe giọng văn kẻ nhắn tin không có gì là có văn hóa cả, mà ối kẻ nhân danh công việc để lén lút quan hệ ngoài luồng. À mà công việc, thế tôi sáng mai sẽ hỏi ông Phách có đúng không?

- Ông ấy đi công tác rồi! - Long buột miệng và nhận ra mình quá thụ động.

- Thế thì ông Lương, tôi sẽ gặp ông ấy.

Khuôn mặt viên thượng úy đáng ghét lại hiện lên. Mỗi khi anh làm sai hay nói hớ ra điều gì hần đều nhe răng ra cười. Không hiểu sao một tư cách như vậy lại leo lên được hàm thượng úy. Nếu vợ mình mang tin này đến hỏi hần thì sẽ là một trò hề không gì có thể thú hơn cho hần.

Đuối lí, thực ra có lí nhưng bản tính ghen hờn mù quáng làm vợ anh không còn là cô giáo ngoại ngữ đáng yêu và sáng suốt như thừa nào. Đối mặt với không biết bao nhiêu tên đầu bò mặt bựa ngoài xã hội không làm anh run sợ. Long vẫn không lí giải nổi tại sao mình lại nhu nhược trước một người đàn bà nhỏ bé ít tuổi hơn đang trú ngụ ngay trong chính căn nhà mà mình xây lên. Ngồi đực trên sa-lon, Long ngỡ mình không khác một tên trộm bị Trần Phách tra khảo mấy năm về trước mà chính anh chứng kiến. Khi đó, sau khi bị hỏi cung gay gắt tên trộm ngồi lì hàng giờ không nói lên điều Trần Phách ưng ý. Bị dồn đến đường cùng, hần bất thần vung hai tay có chiếc còng sắt táng mạnh như búa bổ làm chiếc bàn gỗ vỡ toác trong ánh mắt kinh ngạc của Trần Phách. Về sau, mọi chứng cứ đều ủng hộ hần vô tội và Trần Phách nhận ra một điều, khi chính nghĩa bị hoài nghi và o ép có thể kích hoạt một sự nổ vỡ kinh hoàng.

Long bất giác nắm lấy chiếc ấm pha chè, mắt ngược lên bắt gặp ánh mắt vợ vẫn nhìn hằm hằm đầy thách đố và tiếp tục day nghiêng:

- Sao anh ngồi ghệt mặt ra thế hả? Không nói cho tôi biết con bé kia là gì của anh, từ ngày mai đừng mò về ngôi nhà này nữa.

Tới số. Vung mạnh tay đập chiếc ấm tích trên bàn làm mảnh kính lẫn chiếc ấm vỡ tan tành như đạn pháo. Long đứng vụt dậy tóm lấy đôi vai người vợ trẻ đang kinh khiếp hét lên:

- Mày...mày ...vu khống tao. Mẹ kiếp. Không tin nhau thì bỏ đi cho rảnh. Long giận dữ dầm lên đồng mảnh sành định bỏ vào buồng. Khi buông tay, bất thần tấm thâm mềm mại của vợ xũ xuống làm anh quay phắt đỡ lấy lưng nàng trước khi ngã lên đồng thủy tinh. Bao nhiêu hỏa khí tan biến và nỗi thương cảm dâng lên tràn ngập trong tim anh.

Ồ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Tại sân diễn ở trung tâm văn hóa quận Trần Châu, tuy giá vé ngót 50 cân thóc nhưng đêm nay không còn một chỗ trống. Chưa hết tiết mục của mình và phải chờ xong phần hip-hop của mấy cậu nhóc cô sẽ hát nốt bài “Tình đã vội đi” của nhạc sỹ Nguyễn Vĩnh Tiến và chấm dứt phần diễn tại đây. Vẻ mặt sốt sắng hiện lên trên khuôn mặt bầu bình thơ ngây của cô ca sỹ đang ăn khách. Nhìn chiếc đồng hồ nhỏ xíu có quai đeo bằng bạch kim. Mình lỡ “sô” bên ấy mất thôi. Thời gian đếm 15 phút không đủ để cô di chuyển sang địa điểm tiếp theo là vũ trường Time cho màn múa với nhóm Cool girls. Lịch “chạy sô” của cô ngày càng dày lên tỉ lệ thuận với sự nổi tiếng mà bất cứ ca sỹ nào đều mơ ước.

Rốt cuộc, màn hát nhép được các nhạc công thực hiện lồng ghép trên cả hoàn hảo. Tiếng vỗ tay chưa dứt nhưng cô đã có mặt ở cánh gà để thay lại trang phục hở lưng của mình rồi nhoáng một cái cô đã phơn phớt trở lại bộ đồ áo thun quần lửng ngoàng dây xích ưa thích của mình. Nàng đã trễ tới 20 phút cũng tại viên đạo diễn chương trình quá cầu toàn khi bắt đầu chậm trễ. Hối hả bước ra cửa sau nơi chiếc Aston Martin của người bạn trai đang đợi sẵn, Thúy Nga tung tăng nhảy chân sáo tiến về sau xe mở cửa.

Chiếc xe siêu sang của chàng quý tử êm ái trườn ra cổng rồi hòa vào dòng người cuộn cuộn trong ánh đèn đường màu hồng nhạt. Hải Phòng về đêm huyền hoặc qua những màn sương từ cửa biển trôi về.

- Đợi lâu quá hờ cứng, em sẽ đền cho cứng sau buổi diễn đêm nay nhé! -
Cô gái cười khúc khích dụi mái tóc nhuộm đỏ vào gáy một cậu choai choai đang cầm lái. Cậu ta vẫn im lìm nắm chặt vô lăng chăm chú nhìn phía trước. Thái độ nghiêm túc lạ thường làm cô gái lại càng lảng lơ mơn trớn:

- Như thế vẫn chưa đủ hả cưng? vậy còn đòi gì hơn nữa nào? Nói đi em sẽ chiều.

- Cô gái vít cái đầu đinh có lộn tóc buộc như mào gà của “bác tài” ra sau bất chấp chiếc xe đang lao với tốc độ 80km/h trên phố đông đúc. 53

Bất đắc dĩ, người lái xe quay lại làm cô ca sỹ giật thót người ngã dập vào hàng ghế sau. Anh ta không phải là bạn trai cô. Há hốc mồm kinh ngạc hồi lâu cô ta mới định thần trở lại và tính chuyện đối phó. Sau khi nhận ra người lái xe không phải là gã bạn trai mới quen, cô nhận ra luôn chiếc xe cũng khác nhiều điểm mà rõ nhất là lớp đệm dưới cặp đùi trần của mình màu đen thay vì màu trắng.

- Anh là ai? Dừng xe lại! - Cô dừng cảm hét lên nhưng vội nhận ra làn âm thanh lạnh lót của mình quá vô dụng. Dùng võ mồm hay thậm chí cả võ thuật để đe dọa gã đàn ông lực lưỡng bặm trợn trong xe của hãn thì thật là hài hước. Nhẹ nhàng kéo khóa chiếc túi xách tay hiệu Gucci, cô lén móc chiếc điện thoại ra gọi cho ai đó. Nhưng tiếng “tò tí te” đáng nguyên rủa khê vang lên gần như tức thì sau khi cô ấn số. Nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại Samsung đời mới nhất, cô như điên lên khi cột sóng bên trái biển mất hết như đang chui vào một chiếc thang máy ở tòa nhà Time. Sóng di động trên chiếc Aston Martin đang bị làm nhiễu bởi một máy phát sóng tần số thấp gắn vào ổ sạc điện thoại đang nhấp nháy như con đom đóm đỏ chót. Cô ca sỹ hoảng hốt khi chiếc xe chạy chậm lại rồi rẽ về con đường vắng vẻ tối om dẫn ra cảng biển. Ngồi thu lu một góc ghế, cô gái đập tay như điên loạn lên cửa kính dày cộp đòi xuống nhưng gã lái xe dường như còn chạy nhanh hơn. Bất lực, hoang mang tột cùng và cô gái chỉ còn cách là ngồi ... mếu. Họ sẽ làm gì con đây, cha mẹ ời!

Ổ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Chương bị nhảy nguồn. Mời các bạn đọc chương kế tiếp nhé!

Ồ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Viên thám tử tư mang biệt danh A1 trong vai gã xe ôm đang ngồi ngủ gật trên chiếc Wave cũ mèm, chốc chốc lại ngó vào cổng chính nhà văn hóa Trần Châu. Mục tiêu của hắn rất rõ ràng, đó là theo dõi từng bước chân cô ca sỹ trong mọi trường hợp cho đến khi được đối ca. Đêm về hắn mới được nghỉ sau khi viết bản báo cáo tóm tắt trong ngày. Khi chiếc Aston Martin chui vào cổng chính rồi đỗ ngay sân sau chờ cô ta như thường lệ, hắn đã thầm lo rằng nếu chiếc Aston Martin này lát nữa đi về phía Tuần Châu liệu không biết con wave sét rỉ của hắn có đủ xăng để theo bọn ranh kia lên đó

hay không. Chẳng phải đợi lâu, và giác quan thứ sáu của hắn quả không nhầm khi chiếc xế hộp vội vã tiến ra cổng phụ và nhắm hướng đường cao tốc đi Tuần Châu thật. Chết tiệt, lẽ ra chiều nay mình nên đổi con Suzuki 125 phân khối cho tay Phiệt mới đúng. Hắn thầm trách bản tính thiếu quyết đoán của mình. Cài lại quai mũ bảo hiểm và đạp cần khởi động, chiếc wave 110 rẽ khỏi bám theo chiếc Aston Martin đang băng băng trên đại lộ Trần Hưng Đạo.

Mặc dù trời tối và đang mưa phùn, tuy ảnh hưởng ít nhiều đến tầm nhìn nhưng hắn kiên quyết không để chiếc siêu xe đi lút tầm mắt. Từng tự hào là tay đua mô tô hạng nhất của hội sinh viên cao đẳng dạy nghề Hoàng Hoa Thám, hắn có khả năng sử dụng mọi loại phương tiện và vượt mọi địa hình. Tuy nhiên khi chiếc ô tô đã thoát ra khỏi khu phố đông đúc và hướng về đường cao tốc, hắn thực sự cảm nhận được tính ưu việt của loài xe 4 bánh. Trừ tính chiếc xe sẽ tiếp tục đi theo hướng Bắc và sẽ phải qua trạm thu phí phía trước cách đó 70 km và hắn sẽ thừa sức bắt kịp. Nhưng khi chiếc xe đi chậm lại rồi bất ngờ rẽ ra đường cảng chìm trong bóng đêm làm hắn sửng sốt. Chúng nó làm trò gì ngoài bờ sông này nhỉ. Dừng lại châm điếu thuốc

để chiếc xe đi xa một đoạn nhằm tránh bị nghi ngờ, hẩn nheo nheo mắt nhìn bãi ngô cao lút đầu dọc hai bên đường đang nhòa trong làn mưa bụi li ti và thử đưa ra các khả năng có thể xảy ra. Thứ nhất, tên lái xe sẽ hăm hiếp cô ta ở bãi ngô ven đường, nhưng sao lại phải chọn nơi đây nhỉ?. Thứ hai, chúng hện hò với ai đó trên một chiếc tàu hàng, nhưng sao lại khuya thế? . Thứ ba, hẩn đã giết cô ta và sẽ giấu xác xuống đây. Lí do này thì

có vẻ khả dĩ hơn. Dù sao hẩn sẽ có những bức ảnh quý để bổ sung vào tập hồ sơ đang dang dở. Thám tử A1 rút tay vào túi áo măng tô lấy ra một chiếc Canon A480 cài lại chế độ chụp đêm rồi âm thầm bám theo. Chiếc xe chạy hết con đường vắng dẫn ra cảng rồi bất ngờ rẽ sang một con đường nhánh mọc đầy lau sậy dẫn thẳng ra bờ sông và chỉ dừng lại khi cách mép nước vài bước.

Hẩn lập tức nhận ra một chiếc xuồng nhỏ mui kín đỗ sát bờ sông đang chờ sẵn. Linh cảm việc chẳng lành sẽ xảy ra với cô gái, nhưng bản năng sinh tồn lại kìm hẩn lại trước sự nguy hiểm có thể xảy ra. Thay vì lao tới can thiệp, hẩn lại tắt vọi chìa khóa xe và quay đầu chiếc Wave để phòng trường hợp phải bỏ chạy thoát thân. Nấp xuống bụi cây thấp trước mặt, hẩn bật máy ảnh hướng ống kính về chiếc xe và bắt đầu chụp. Hẩn vọi vả hạ ống kính xuống để nhìn cho rõ khi có hai bóng đen từ chiếc xuồng bước lên mở cánh cửa chiếc ô tô. Qua ánh sáng mờ mờ từ những con tàu hàng gần đó, hẩn thấy chúng lôi một người phụ nữ từ trên xe dẫn lên xuồng rồi nổ máy lao đi như bay về hướng bắc.

Tranh thủ chụp lại chiếc xe lần nữa rồi hẩn nhồm dậy đẩy chiếc wave đi khá xa rồi nổ máy bỏ chạy trước khi chiếc Aston Martin kịp nhận ra hẩn.

Thiếu úy Long đang ngủ say thì bị chuông điện thoại đánh thức. Thu Hương dường như cũng đã quen với cảnh ngộ khó chịu thường xảy ra như cơm bữa này vì đó là một phần cuộc sống của chồng. Đúng như Long chờ

đợi, số máy A1 hiện lên. Một cuộc gọi quan trọng hơn bất cứ giấc ngủ nào. Anh bật máy rồi ra phòng khách trao đổi.

- Anh Long, tôi bắt buộc phá hỏng giấc ngủ của anh vì một tin động trời mà tôi sẽ nói sau đây. – Giọng nói đầy vẻ gấp gáp của A1.

Long bật đèn Nê-ông rồi ngồi hẳn xuống chiếc sô-pha. Thối phòng vẫn đề quá mức là những chiêu bài của nhóm thám tử tư.

- Sao, có gì nghiêm trọng hả?

- Quá kinh hoàng anh ạ, Thúy Nga đã bị bắt cóc.

- Hà...?

Long rụng rời tay chân, dí sát chiếc máy bên tai anh nhồm phắt dậy dậy đứng như trời trồng giữa nhà.

- Khi nào và ở đâu? Ai bắt cô ta?

- Mới cánh đây chục phút, tại cảng sông Hải Phòng. Tôi đang trên đường từ hiện trường trở về nhà và đang bám sát bọn chúng. Một nhóm người lạ thực hiện vụ này tuy nhiên có thể ông nhận ra chúng nếu như ông xem những bức ảnh nghiệp vụ của tôi. Ông Long à, nếu được ông nên xuống trụ sở chúng tôi ngay sáng nay! Xin lỗi tôi không thể nói dài ở đây được. Chào ông.

- Khoan! Ông nói là đang theo dõi bọn chúng phải không?

- Đúng hơn là chúng đang rượt theo tôi, Tôi đã rời khỏi hiện trường và đang phóng như bay về văn phòng. Có thể chúng đã phát hiện tôi theo dõi và đuổi theo. Tính mạng tôi bây giờ cũng đang nguy cấp chẳng khác gì em gái của ông đâu.

- Hãy cẩn thận đấy. Tôi sẽ xuống ngay, ngay bây giờ.

- Yên tâm. Khi tôi chủ động cắt đuôi, không tay đua nào có thể theo kịp tôi. Tôi sẽ pha sẵn cà phê đợi ông tại văn phòng nhé. Chúc ông đi an toàn. Hạ máy xuống, Long thấp thỏm lo âu nhìn đồng hồ đã chỉ quá nửa đêm. Thuê thám tử theo dõi là một việc làm không minh bạch gì cho lắm, nhưng đó là sự lựa chọn duy nhất trong hoàn cảnh hiện tại. Đây có thật là một vụ bắt cóc hay không? Một tên bắt cóc phải viết thư báo trước cho cảnh sát trước khi hãn ra tay ư? Nếu vậy thì đây là một kẻ điên khùng hoặc là một vở kịch được một kẻ cao siêu lập ra để phục vụ cho âm mưu nào đó mà anh chưa thể nghĩ ra. Và biết đâu anh cũng đang bị chúng theo dõi từ lâu. Ngồi lại xuống sô-pha chống tay lên cằm để hồi tưởng lại những sự kiện gần đây. Vụ án Hà Vi mất tích được ai đó để lại tên tuổi nay đã gần một tháng trôi qua mà vẫn biệt vô âm tín. Lá thư nặc danh ghi rõ tên tuổi “nạn nhân tiếp theo” đã làm anh liên tưởng đến một vụ bắt cóc sẽ xảy ra. Trước đây phá án, anh đã từng nhận được thư nặc danh nhưng chỉ đe dọa những chiến sĩ mới vào nghề nhằm mục đích làm anh ta chùn bước. Nhưng lần này thì không thể nào cắt nghĩa nổi trừ khi trong một tổ chức tội phạm đang đấu đá nhau và mượn cảnh sát để ra tay loại trừ kẻ chống đối. Lời giải sẽ

sáng tỏ sau khi vụ án này được giải quyết và thật dễ dàng khi manh mối gần như đang trong tay tên thám tử A1. Có lẽ anh sẽ phải cảm ơn lá thư nặc danh kia nếu lập công lần này. May sao chưa ai biết đến lá thư đó ngoài anh. Bí mật này sẽ làm nên chiến công bất ngờ. Đang phấn chấn với những vinh quang tưởng tượng thì có tiếng bước chân sột soạt từ trong phòng. Long giật mình nhận ra Thu Hương trong bộ đồ ngủ đang uể oải bước ra.

- Giờ này anh vẫn ngồi đây hả?

- Được ngồi đây còn tốt chán, tôi sẽ đi Hải Phòng ngay bây giờ! - Sau vụ đập vỡ bàn hôm kia, chất giọng Long đã rần rỏi lên nhiều.

Người vợ trẻ tròn mắt không tin vào tai mình.

- Đi Hải Phòng? Bây giờ? Anh ...việc gì mà phải đi ngay. Mai không được sao?

Cô ta định hỏi có phải vụ cô em gái hôm kia hay không nhưng rồi lại nín thinh. Long dừng dừng:

- Nếu bọn cướp cũng nghĩ đến mai hãy làm thì tốt quá. Đừng nói với ai tôi đi đâu trước khi tôi quay về.

Mắt cô vợ càng tròn xoe nhìn anh nửa ngờ ngàng nửa hoài nghi. Nếu như trước đây nàng sẽ tóm cổ áo lôi xềnh xệch anh lên giường, nhưng khi đã hiểu những đặc thù công việc của chồng, nàng đã có những thể hiện đồng cảm hơn. Nhìn cô vợ tiu ngiu đứng thần thờ, Long định hôn lên mái tóc xõa xuống vai nhưng chợt nhớ ra đang trong thời kì chiến tranh lạnh nên anh nhanh chóng tiến về móc treo áo quần. Phải xuống Hải Phòng xác minh độ tin cậy của gã thám tử tư thích cường điệu vấn đề để vùi tiền này rồi mới hành động dứt khoát được.

Viên thám tử tư quay xe theo con đường cũ trở về, nhận thấy chiếc xe con không có biểu hiện rượt đuổi làm hấn ta lại tò mò. Cố tình đi chậm để chiếc xe gần kịp mình hấn lại phóng nhanh lên phía trước. Qua kính chiếu hậu hấn nhận ra chiếc xe đã rẽ sang đường vành đai. Hấn quay đầu xe và âm thầm bám theo. Đường phố vắng tanh, việc đeo bám cự li gần trong thời gian dài sẽ bị nghi ngờ và không ai dám đảm bảo rằng con mồi sẽ không quay lại đón kẻ bám đuôi.

Chiếc xe dừng lại ven đường rồi một bóng đen trên xe bước xuống đi nhanh vào ngôi nhà 3 tầng mặt phố. Một khoảng khắc hiếm hoi đắt giá, A1 phanh kết tấp xe ngay vỉa hè lấy chiếc Canon ra bấm lấy hai kiểu. Chiếc xe lại từ từ chuyển bánh buộc hấn phải vặn tẹt ga mới theo kịp. Chạy thêm khoảng hai cây nữa chiếc xe của hấn bất ngờ khựng lại rồi cầm bắt. Hết xăng.

Hắn ngã dúi dúi trên ghi đông và nguyên rửa chiếc xe như thể sắp liệt xuống bờ kênh bên đường. Nguy hiểm quá, người trong xe sẽ quay lại giết hắn để bịt đầu mối. Bất bình xăng phụ rồi nghiêng chiếc xe lắc nhẹ ba cái. Hắn đạp cần khởi động rồi vù chạy vào con đường tắt sau lưng nhằm hướng gần nhất về thẳng công ty.

Thiếu úy Long đến Công ty thám tử Đại Phu đúng lúc 3 giờ 25 phút sáng. Thành phố cảng đã im lìm trong bóng đêm nhưng một mặt trận ngầm giữa kẻ bắt cóc và những chiến sỹ an ninh lại đang vào những giờ phút căng thẳng nhất. Trong căn phòng 25 m² đã đóng kín cửa có treo biển công ty thám tử Đại Phu. Long như bị hút hồn vào những bức ảnh đặc biệt. Chiếc Aston Martin màu đen mang biển số 31A 23-45. Hai khuôn mặt từ chiếc canô và bóng đen xuống dọc đường vành đai. Chỉ nhìn qua Long đã nhận định ra chủ nhân chiếc xe là ai. Một tên khá quen đã chui vào khách sạn ven đường. Ha kẻ lạ mặt còn lại chỉ có cách tra thư viện ảnh phạm nhân và những kẻ tình nghi trong hồ sơ của công an Hải Phòng. Tất nhiên sẽ dễ dàng hơn nếu tóm gọn tên đang ẩn nấp trong khách sạn. Long nhìn những tập ảnh quên hẳn cơn buồn ngủ và mệt mỏi sau chặng đường 120km. Long nhìn mặt A1 bằng cặp mắt biết ơn và rục rờ niềm phấn khích.

- Em gái ông bị bắt có gì mà ông vui thế ? - Viên thám tử nhìn Long vẻ ngời ngợ.

- Đúng hơn là tôi nên mừng mới phải. Nếu không biết trước vụ này có lẽ gia đình tôi vô cùng hoảng loạn, nhưng với những gì ông cung cấp tôi định ninh rằng cảnh sát sẽ tóm gọn chúng khi chưa kịp ra khỏi đất Hải Phòng.

Long cất giọng trịnh trọng:

- Anh Lê Vĩnh Kiên! thay mặt đồn 35. Tôi, thiếu úy Lê văn Long. Chúc mừng sự dũng cảm và lặn xả hết mình để có những tang chứng đắt giá này.
- Long rút túi ngực ra chiếc thẻ cảnh sát đặt lên bàn.

Vị thám tử tư dán chặt lưng vào thành ghế như bị đóng đinh. Lòng trắng mắt như lồi hết ra ngoài trần trối nhìn vị khách hàng mới quen mà miệng không thể thốt nên lời nào.

Long nhìn hẩn tiếp:

- Anh Kiên, không những khoản 50% thanh lí hợp đồng mà tôi phải trả anh mà một phần thưởng xứng đáng nữa cũng đang đợi anh đấy. Anh yên tâm, tôi sẽ còn gặp lại anh nhiều. Vụ án này rất nghiêm trọng và tôi phải báo cáo ngay cấp trên để triển khai truy bắt thủ phạm.

Viên Thám tử tư vui vẻ xua hai tay ra trước mặt hệt như khi đang từ chối tiền mừng tuổi của ai đó.

- Ồ không! Không nên để tâm đến chuyện nhỏ đó. Ông thiếu úy cứ dùng nó để làm tài liệu. Được hợp tác với các ông tôi... tôi thật hãnh diện lắm rồi. – Hẩn bối rối nhìn Long rút ra một chiếc USB cắm phập vào sườn máy tính. Nhìn viên thiếu úy đồn 35 đã copy xong tệp ảnh và đút túi đứng dậy ra về. Viên thám tử trẻ vẫn không biết phải trình bày thế nào với sếp mình vào ngày mai. Vậy là đi toi 5 triệu. Hẩn nhẩm tính. Không, tiền không phải là trên hết. Lí tưởng mới là cao cả. Chính Sếp hẩn vẫn dạy hẩn như thế. Hẩn nhìn viên cảnh sát mật khuất sau cánh cửa thang máy rồi thất thểu quay lại phòng làm việc ngả lên chiếc sô-pha chờ đợi một ngày mới mẻ hơn.

Khi cánh cửa thang máy khép kín, Long lấy máy ra gọi gấp cho một người bạn đang làm ở phòng Cảnh Sát Hình Sự quận Trần Châu:

- Alo, anh Phương phải không... Em Long đây... Đề nghị anh khẩn cấp cử ngay mấy trinh sát bí mật phong tỏa ngay tên Khúc Cầu đang nấp tại khách sạn Hương Lan đường Nguyễn Văn Cừ... Vâng. Phải tuyệt đối bí mật kể cả ... Dạ, em hiểu ...Vâng, đánh án mới ạ. Em sẽ giải trình cho anh ngay sáng nay. Gỡ lái xe trong chiếc Taxi chờ Long từ Hà Nội xuống đang gác chân lên vô lăng ngả hết người trên chiếc đệm. Long phải đập cửa kính hồi

lâu hẳn ta mới giật mình mở mắt và nhận ra người khách đã đứng ngoài tự khi nào. Chiếc đồng hồ điện tử trên xe chỉ 4 giờ sáng. Ông ta làu bàu câu gì đó rồi mở cửa. Chiếc Taxi hãng Mai Linh nổ máy rền vang cả góc phố nhằm hướng Hà Nội.

Không có chỗ cho buồn ngủ và mệt mỗi lúc này, vẫn sung sức như một thanh niên mười bảy. Long hăm hở đến cơ quan như thường lệ. Khi đến cơ quan hình như đã có cuộc tranh luận nào đó từ rất sớm và âm thanh nổi nhất là thượng úy Lương. Khi đến hành lang tầng ba. Giọng anh ta chói chang vang ra ngoài:

- Đây là vụ bắt cóc thứ 3 trong năm nay rồi. Rất tiếc thủ trưởng chúng ta lại đang vật vã với vụ án trước nơi xử người. Tuy nhiên sức chiếc đầu Đồn 35 chúng ta không thể mà suy giảm. Tôi sẽ cử người tham gia điệp vụ này nếu họ chính thức đề nghị. 61

Long đẩy cửa bước vào, căn phòng đầy ắp người dường như thiếu mỗi anh. Nhìn Lương ngồi oai vệ thay vào chỗ Trần Phách như là nơi để dành cho hẳn. Long rón rén đến chỗ ngồi nhưng viên thượng úy vẫn không hề nhìn thấy. Những chiếc đầu căng thẳng cắm găm xuống bàn. Một cuộc họp sớm thường xảy ra mỗi khi có trọng án. Vậy mà không ai báo cho anh, Long chợt nhớ chiếc điện thoại di động của mình đã hết pin từ tối qua.

Giọng viên thượng úy lại sa sả:

- Việc này quá sức với công an Hải Phòng và chắc chắn họ lại gọi chúng ta lên thôi. Vụ này họ cần chúng ta giúp vì có rất nhiều kinh nghiệm đối phó với nạn bắt cóc. Các cậu xem tờ báo sáng nay kia kìa.

Nhanh thật. Chưa cần cầm tờ báo lên, từ khoảng cách hai mét Long đã nhìn rõ

mồn một khuôn mặt bầu bĩnh của cô gái đang trên sàn diễn và phía trên là dòng chữ “Người đẹp mất tích”. Quả nhiên thời đại thông tin bây giờ,

nếu bạn vừa trả lời phỏng vấn một tờ báo nào đó sáng nay, chỉ sau bữa điểm tâm là có thể thưởng lãm sự thêm bớt hợp lí đến tài tình của cô phóng viên trên báo mạng rồi. Tiến lại cầm tờ báo lật sang trang sau, cả hai trang đầy chữ viết về vụ án đó. Họ chưa biết gì hết. Long mừng thầm. Anh dờ cao tờ báo che khuôn mặt có một khóe mắt đang cười. Phên này mình sẽ ghi vào kỉ lục tốc độ Phá án mang thương hiệu Văn Long.

- Lần này trách nhiệm chính sẽ thuộc về Cảnh Sát Điều Tra Hải Phòng, nhưng với tư cách chuyên gia và đàn anh nhiều kinh nghiệm. Chúng ta không để họ đơn phương độc mã trong cuộc chiến này. Nếu họ yêu cầu chúng ta... Chuông điện thoại bàn reo vang, Lương dừng lại nhấc ống nghe. Sau một hồi trao đổi với ai đó, Lương đặt máy xuống lắc nhẹ đầu mỉm cười:

- Tôi đoán chẳng sai cái gì. Đã có lời mời chính thức rồi. Ai sẽ xung phong đi Hải Phòng và Móng cái đây?

Long đưa lên ngực cổ tình chạm nhẹ vào chiếc USB rồi đồng dục.

- Tôi. Dù khó khăn đến đâu, tôi sẽ trực tiếp phá vụ án này!

Ồ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Thị trấn Poshan một đêm cuối thu mờ sương giá rét, như thường lệ, Ma lái chiếc Ranger Rover màu trắng rời dinh thự xuống phố điều hành các phi vụ. Sau đó, có thể hẳn chọn một sòng bạc trên đại lộ Rem. Hoặc tùy cảm hứng, hẳn sẽ lui đến hộp đêm Fany uống bia Chivas ưa thích. Đây là một trong những địa điểm ăn chơi của giới thượng lưu mới khai trương. Dù bất cứ đi đâu, làm gì, hẳn cũng trở về với Hà Vi sau nửa đêm.

Ngôi biệt thự cổ kính trên đỉnh đồi nằm trong khuôn viên cây xanh và đá phiến có hai lớp vành đai hàng rào bảo vệ. Mỗi vòng có một chốt canh dữ cẩn mật. Khoảng sân khá rộng nằm trước căn nhà ba tầng màu xám được chiếu sáng bởi những ánh đèn lam nhạt. Ngay cửa ra vào là một con chó khổng lồ nằm ngoan ngoãn trước hiên. Không ai có thể ngờ rằng đó chính là hung thần cho những kẻ thâm nhập bất hợp pháp và dấu chấm hết cho ai bất hạnh bị nó tấn công. Chiếc đồng hồ treo trên tường trong chốt gác đã chỉ sang 1 giờ sáng, một gã mặc đồ rằn ri ôm khư khư dùi cui điện trên đùi. Hẳn dựa lưng vào tường, mắt hút vào màn hình Tivi đang phát buổi đua ngựa đầu đó bên Châu Âu. Chốc chốc gã lại đảo sang những màn hình có gắn hệ thống camera an ninh. Bỗng hẳn khẽ giật mình khi trên màn hình có một vật thể hình người di động dọc theo bờ rào phía sau. Hẳn xách gậy mau lẹ tiến đúng vị trí kiểm chứng. Ngó quanh không thấy gì hẳn lại quay vào chốt. Chỉ hai tiếng nữa là đối ca, hẳn không muốn ngôi nhà quyền lực nhất vùng lại xảy ra tai tiếng gì trong giờ làm việc của mình. Hẳn tắt hẳn tivi để tập trung vào công việc.

Một hai phút trôi qua, hẳn sững sốt khi màn hình lại xuất hiện hai bóng đen thấp thoáng mờ ảo rồi vụt đi. Con chó bec-giê bất ngờ rống lên một hồi ghê rợn. Không nghi ngờ gì nữa, hẳn nhảy ra khỏi ốt, bật chiếc bộ đàm gọi

ngay tên thứ hai đang gác vòng ngoài cách đó một khu vườn chạy về hỗ trợ. Chưa kịp nói gì thì chiếc bộ đàm trong tay vang lên một giọng rè rè như ra-di-ô gặp sét:

- Hình như có người đột nhập. Mày vào nhà xem phu nhân còn không? Tao sẽ xử lí bên ngoài!

Tên kia đảo mắt tất cả màn hình lần nữa nhưng rất nhiều. Hắn tháo xích con béc-giê. Lập tức con chó hung hãn gầm lên chồm ra phía sau nhà. Bên ngoài vậy đã tạm ổn. Gã bảo vệ tức tốc xông vào ngôi biệt thự nhằm buông ngủ phu nhân để kiểm tra. Hắn hồi hả theo chân cầu thang đến tầng hai. Một hành lang trải thảm dẫn sâu bên trong và hai phòng ngủ cuối cùng hiện ra sau một sảnh lớn. Lúc này cô “hoa hậu” đang một mình trong buồng. Ma đã đi vắng. Nàng mở tủ lấy gì đó rồi rón rén đứng trước gương xoay người một vòng. Sau nửa tháng giam cầm và bị làm nhục các vòng đo vẫn không hề sụt giảm, thậm chí có chỗ còn phình to hơn. Nàng nhẹ nhàng cởi chiếc áo ngủ cũ và loay hoay thử chiếc váy Ma mới mua. Cuối cùng thì hắn cũng đã biết quan tâm đến mình. Bỗng cánh cửa bật tung, gã bảo vệ trời cả người vào buồng làm nàng giật bắn mình nhảy phốc lên giường. Tên bảo vệ trợn mắt nhận ra sự đường đột của mình nhưng vẫn cố nán lại để xin lỗi:

- Ối, tôi...tôi xin lỗi. Phu nhân ổn cả chứ?

Phu nhân vớ cái gối che ngực miệng ríu cả lưỡi. Chưa kịp thốt ra lời nào thì nàng kinh hãi thét lên khi nhận ra một bóng đen khác ập nhanh vào cửa. Cặp mắt gã bảo vệ giữ nguyên lòng trắng đỏ sạm xuống sần như một bao tải. Phía sau hiện nguyên hình một người đàn ông đội mũ. Cô gái thét lên kinh hoàng. Bóng đen tiến thêm vài bước đưa tay nhấc chiếc mũ nan sập kín mặt. Một khuôn mặt quen thuộc hiện lên:

- Trời ơi...! Hà Phan!

- Xuyt! hãy gọi tôi là Han. Hà Vi! cơ hội thoát khỏi tên Ma là đây. Hãy mau theo tôi!

Cô gái bối rối chưa biết làm sao. Cô không hiểu sao anh ta lại có mặt ở đây để cứu cô. Linh tính báo cho cô điều kì diệu bất ngờ không thể có lần thứ hai.

- Nhanh lên, chần chừ gì nữa!

Cô gái luống cuống vớ chiếc áo ngoài, xỏ vội chân vào đôi dép nhung rồi chạy theo người đàn ông. Hắn kéo cô gái chạy ra cửa hậu ngôi biệt thự tẩu thoát. Khi cánh cửa sau mở ra họ lạnh người khi thấy con bec-giê đang ngồi chầu phục phía sau. Hắn hoảng hốt đóng sập cửa kéo cô gái chạy ra cửa trước. Lại mở ra, hắn chết lặng khi thấy con bec-giê khổng lồ đang ngồi chờ trước sân từ khi nào. Nó nhe hàm răng trắng nhơn nhợn hoắt nhìn họ như đang cười khẩy.

Nhanh chóng định thần lại, hắn gạt cô gái ra sau lưng. Tay kia rút ra một lưỡi dao sáng loáng chuẩn bị nghênh chiến. Cô gái kinh hãi chạy nấp vội sau chiếc cột hiên bằng đá. Cô không thể ngờ rằng bộ phim ' Võ Tòng đánh hổ' mà cô ưa thích lại xảy ra trong đời thực ở một thời khắc sống còn. Lại oái oăm thay, số phận cô cũng sẽ bị định đoạt ngay sau cuộc chiến này.

Con chó lừng lững đứng dậy cao quá ngực người. Nó gầm lên lùi mấy bước thế thủ, mắt không rời chiếc cổ đối phương. Người đàn ông cầm chắc tay dao chờ đợi. Một tiếng roẹt ghê rợn cào trên mặt sân, con bec-giê 90 cân phi lên như tên bắn chồm thẳng người hắn. Han mau lẹ né sang phải, con thú theo quán tính đâm sầm ra phía sau. Một tiếng roẹt nữa xối tung mặt sân. Con vật hung hãn quay đầu lại sau cú vồ hụt. Không cần lấy đà, nó lại vồ cú tiếp theo và không phải ngẫu nhiên loại chó được ngành an ninh tin dùng này lại vồ chính xác đến như vậy. Sau cú né hắn vùng con dao vào ngực nó nhưng bị con vật được huấn luyện này ngoạm đúng cổ tay. Con dao tung lên tường nhà, Han ngã ngửa và bị con chó giăng tay lôi trượt một

đoạn trên mặt sân. Hấn hét lên một tiếng rồi co hai chân móc một cú trở giáng vào giữa háng con vật. Bị đánh đòn chí mạng con thú rống lên lao đầu vào bụi cây cảnh trước hiên. Hấn vùng dậy nhặt con dao tung hai ba nhát ngập cán vào bụng và hông con chó đang mắc kẹt trong bụi hồng gai. Bất ngờ con vật sống ra, nó điên cuồng quay lại tung đòn sát thủ. Một cú vỗ cự li gần, hấn xê người tung một nhát vào phần mềm con thú. Con chó chuồi hai chân hăm người như chiếc xe bị phanh gấp. Con béc-giê quay lại với cặp mắt đỏ rực như lửa, nó nhún hai chân trước chồm lên. Hấn lại né người nhưng hóa ra cú vỗ này là một động tác giả hết khi cầu thủ sút phạt pe-nal-ty. Hấn lờ trốn và con vật ranh ma chỉ chờ có thế, nó tung đòn nốc ao. Người đàn ông vị vỗ trúng mặt ngã ngửa ra đất hự lên đau đớn. Con béc-giê theo quán tính lao ra xa. Nó từ từ quay đầu lại định tung một nhát cắn cuối cùng vào cổ họng người đàn ông máu me đầm đìa đang giãy giụa trên sân.

Lần này con thú biết phần thắng đã thuộc về nó nên không cần phải vội. Hấn vẫn nằm ngửa trên sân nghiêng rãnh dờ cong chân trái lên ngang ngực. Một động tác kì quặc đến nỗi con chó phải dè chừng chú ý. Hấn nằm chặt mũi ủng, đưa tay phải khứa mũi dao vào mũi chiếc ủng cao bồi. Một con vật bé bằng chiếc đĩa trườn ra từ vết rách trên mũi giày. Con rắn lục ngóc đầu thè lưỡi rồi cong mình búng thẳng về con thú khổng lồ. Con Béc-giê đánh hơi thấy hiểm nguy vội vã xo vai xuống nhưng không kịp nữa. Một tiếng tách nhỏ vang lên. Con thú ngót trăm cân rống lên kinh hoàng rồi đâm sạt một mảng tường và lăn từ trên đồi xuống vực. Những tiếng kêu thảm thiết vang lên cả núi rừng một hồi lâu mới tắt.

Người đàn ông lồm cồm bò dậy thì cô gái cũng đã ập tới giúp hấn luống cuống băng bó cổ tay và mặt đang trào máu.

- Nằm yên đã. Đầu anh ướt hết rồi đây này!

Nghén răng chịu đau, hấn đứng thẳng người lên:

- Không cần đâu! Chạy ngay. Jack đang trên đường về đây!

Hai người dắt nhau chạy về phía sau, một khoảng bờ rào vừa được gã cựi đặc công đục thủng đủ một người chui lọt. Han đẩy cô gái ra trước. Bên ngoài, người mặc bộ quân phục giải phóng kéo họ ra rồi dẫn về hướng chân đồi tẩu thoát.

Ồ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Trên chiếc ghế xoay quán Bar, bắt chập tiếng nhạc sống réo rắt điên loạn trong hộp đêm, một người đàn ông có vóc dáng thấp đậm hạ cốc Chivas xuống bàn đồng tai nghe tiếng báo động réo rắt từng hồi ngoài chiếc Range Rover. Hắn thông hai mẩu chân vòng kiềng rồi nhảy xuống đất. Những đám người nhí nhố ngả nghiêng trong tiếng nhạc lập tức dạt sang hai bên tạo hành lang cho hắn lướt ra ngoài. Ở tuổi 50, gã nổi tiếng không những giàu có và tàn bạo mà còn ở vóc dáng quái dị của mình. Khuôn mặt bành ra quá cỡ, mũi nở to tương ứng, mắt híp, giọng nói the thé. Thân hình phì nộn đè lên đôi chân vòng kiềng làm cho chiều cao của gã bị hạ xuống một cách đáng kể. Không một ai ở Poshan hiểu được rằng do đâu một người đàn ông dị dạng chỉ cao đến ngực mình lại là trùm thế giới ngầm và có khả năng gọi bất cứ ai trong hàng trăm cô gái ở mọi hộp đêm đến hầu hạ mình. Gã xềnh xệch lướt ra sân và thấy chiếc đèn nháy bên trong chiếc xe lập lòe kèm tiếng còi réo rắt. Đã có chuyện gì đó xảy ra. Gã vội lên chiếc xe to quá cỡ của mình mở cửa. Dang hai tay bám vào nắm cửa và vô lăng, gã đu người lên một cách gọn gàng.

Chiếc màn hình phẳng 19 inch cạnh tay lái đang chiếu cảnh ... một gốc cây. Trong trường hợp người bảo vệ vì lí do nào đó không kịp phát tín hiệu báo động hoặc đột tử, chiếc bộ đàm gắn thiết bị phân biệt giọng nói và camera mini sẽ truyền tín trực tiếp về bộ phận chỉ huy. Nếu phát hiện âm lượng và tần số khác thường của người nói, máy sẽ lập tức báo động đến máy chủ gắn trong chiếc Range Rover với điều kiện phạm vi bán kính dưới 45km.

Nếu là một tên trộm hay cướp thông thường, hai gã bảo vệ sẽ xử lí chúng trước khi báo cáo, nhưng đây thậm chí không nghe thấy giọng nói

chúng. Chuyện siêu nghiêm trọng đây? Ma bấm máy gọi cho Huk trước khi phóng về nhà. Chiếc Range Rover ngoằn ngoèo bò qua khu phố hẹp rồi phóng như bay về khu ngoại ô. Ma điên cuồng vặn vô lăng quần quật như đứa trẻ đang chơi trò điện tử. Chốc chốc hấn lại đứng thẳng người lên để phóng xa tầm mắt.

Đỗ xích chiếc xe trong sân rồi nhảy xuống, Ma vật lộn với đôi chân dị dạng leo lên cầu thang nhằm phòng ngủ. Một cảnh tượng thảm hại đập vào mắt. Gã đội trưởng bảo vệ nằm sấp trên sàn nhà bất động. Cô vợ xinh đẹp biến mất. Hấn lồm lộn chạy xuống sân nơi vết tích cuộc chiến đầm máu còn nóng hổi. Con chó mất tăm. Một lỗ hổng bị khoét sau bờ rào.

Chốt bảo vệ sát sân trống không. Hấn hớn hển lết xềnh xệch ra chốt bảo vệ vòng ngoài cùng. Trong đó, hai màn hình chiếu cảnh biệt thự vắng tanh. Dưới sàn là tên bảo vệ nằm sóng soài bất động. Chiếc bộ đàm của hấn bị ném ra xa sát gốc cây. Dưới chân hấn một vết rách hình răng cưa, máu đen chảy xoắn đã đông lại đen sì. Một vết thương giống hệt tên đồng bọn trên đèo mấy đêm về trước. Ma tối sầm mặt mũi đứng chôn chân trước tòa lâu đài được mệnh danh bất khả xâm phạm của mình:

- Hấn Rấn! Mày sẽ phải đền mạng! - Hấn rú lên man dại.

Đèn Ha-lo-gen sáng xanh dọi thẳng, chiếc Hummer chở đầy quân trờ tới đỗ xích sát chốt bảo vệ. Một gã to cao đeo kính đen nhảy xuống tiến lại vị thủ lĩnh chỉ cao bằng nửa người hấn. Ma nhìn lên mặt gã đeo kính nói như hét:

- Chúng nó chuồn về phía sau rồi. Mày đuổi theo hấn bằng đường rừng. Tao sẽ đuổi bằng đường cao tốc. Mọi ngã đường đều dẫn tới Nam Tu. Không để nó thoát. Ma dứt lời cũng vừa lúc hai chiếc xe ô tô nữa ập đến. Hầu như tất cả tay chân của hấn đã được huy động. Hai nhóm quân nhanh chóng hình thành. Mũi thứ nhất do đích thân Ma ngồi trên chiếc Range Rover chỉ huy gồm 30 tên vũ trang hành quân bằng ô tô theo trục đường

chính đón lõng phía trước bao vây các ngã đường dẫn đến Nam Tu. Mùi thứ hai gồm 6 tên do Huk cầm đầu đi đường rừng. Tên sát thủ xua con chó săn trên chiếc Hummer xuống lao vào sân và nhận thấy những vết máu tươi còn đọng thành vũng. Con chó ngửi thấy mùi máu hăng lên lòng sục đến sau vườn nơi có mảng tường bị khoét.

Nói về hội của Han. Sau khi giải thoát xong Hà Vi, hắn đã được Mãnh hộ tống chạy thực mạng về phía tây bắc nhằm hướng Nam Tu. Biết chắc Ma sẽ cho quân truy kích nên hắn đã báo trước cho tay chân từ Nam Tu ứng cứu. Hà vi chạy được chừng dặm km thì không tài nào lết đi được nữa. Cặp chân trần chưa kịp mặc quần dài bị gậy gộc cửa toạc be bét máu. Chiếc áo khoác mỏng mà nàng mang theo cũng đã rách bươm. Bộ dạng Han còn thậm tệ hơn sau cuộc tử chiến với con béc-giê. Mãnh là còn sung sức hơn cả. Gã cựu quân nhân lôi cô gái xềnh xệch miệng luôn mồm giục giã và chửi rủa đàn bà.

Khi đến một con suối thì Hà Vi lả đi và khụy xuống. Không thể để nàng rơi vào tay Huk. Mãnh bế xốc nàng lội ùng ục qua con suối lổn nhổn đá. Han bám theo không rời nửa bước. Nước bắn lên làm vết thương trên mặt và tay đau rát như xát muối. Hắn nghiêng rằng chịu đau giục hai người tăng tốc. Phía sau đám quân Huk đang bám đuổi ráo riết mỗi lúc mỗi gần. Khi lội qua con suối sâu chảy xiết, Han choáng váng vì kiệt sức và mất nhiều máu. Hắn lao đảo rồi bám vào một tảng đá mép nước ngã vật xuống. Hà Vi hét lên chỉ tay về phía sau:

- Quay lại. Anh ấy, anh ấy ngã...!

Mãnh thả cô gái xuống đất tức tốc quay lại chỗ Han.

- Chạy đi, đưa cô ta chạy lên đỉnh núi trước mặt! - Han chỉ tay về phía ngọn núi lơ mờ nhô lên khỏi cánh rừng phía bắc.

Mãnh ngồi sụp xuống lay mạnh kẻ đồng hành khốn khổ:

- Anh không được nằm đây. Chúng nó sẽ giết.

- Mặc kệ tôi. Đưa cô ấy đi nhanh lên. Tôi sẽ chặn hậu! - Han thều thào rồi ngất lịm. Phía bên kia bờ suối có những ánh đèn pin sáng rực và tiếng chó sủa gầm rít. Tiếng người huyên náo. Mãnh không còn cách nào khác là lôi Hà Vi dậy chạy thực mạng. Toán quân do Huk dẫn đầu đã lần ra dấu vết của họ. Trên tay hắc, sợi dây căng lên do con chó sủa lao như cầm đầu phía trước. Giống chó Vân Nam đặc biệt nhạy với mùi máu nhưng đến mép nước thì chúng mất dấu vết.

- Lội qua mau. Chúng nó vừa chạy lên bờ bên kia! – Gã đeo kính giục giã. Sau lưng Huk chỉ còn bốn tên. Thiếu hụt hai tên do bị răn cản hoặc ngã vực. Lội sang bên kia suối chúng sửng lại khi nhận ra một người đàn ông gục đầu bên phiến đá. Chiếc áo thô phanh ra lập lờ theo dòng nước. Hai tay duỗi thẳng bất động. Đôi ủng ngâm dưới nước. Qua ánh sao mờ Huk nhận ra chính là kẻ lái chiếc Sunfeng đã lừa hắc một võ đau mấy hôm trước. Con chó sủa định xông vào thì bị hắc lôi giật lại dơ hai vó lên trời tức tối.

Huk chỉ tay lối đi phía trước:

- Chúng bay đâu! Phu nhân vừa chạy qua đây, đuổi nhanh lên.

- Nhưng đi đường nào hả? - Một tên bối rối khi trước mặt hắc có hai lối đi. Một lối dẫn lên ngọn núi cao. Một lối dẫn ra bình nguyên.

- Chúng mày xách con Mịch mà đuổi theo. Tao xử lí thằng này rồi theo sau, lẹ lên kéo chúng nó lẫn mất!

- Bốn tên theo sau con chó mất hút vào con đường mòn trước mặt. Huk rút dao thận trọng tiếp cận cái thân bất động bên mép suối. Hắc dẫm một chân lên đầu cái xác day mạnh. Người đàn ông vẫn mê man, máu ở thái dương lại ứa ra. Hắc liếc lấy chiếc mũ nan cạnh đó vục đầy nước tưới lên mặt. Thấy vẫn im lìm, tên tướng cướp vòng xuống dưới chân khám phá đôi ủng đã hại ít nhân ba đàn em của hắc. Tên cướp quỳ một chân xuống đưa

tay phải sờ sờ khắp đôi ủng và nhận ra một vật cứng nằm phía trong. Bỗng chiếc chân động dậy và một cú đá bất ngờ vung vào cằm hắn. Nhanh như cắt, hắn kịp vung tay ra đỡ nhưng bị hất ngược ra sau đập mạnh lưng vào tảng đá. Hết đường lùi. Hắn vùng dậy nhanh như chớp rút lưỡi lê sau ủng vung lên nhảy xổ vào người tên cướp. Không hề nao núng, Huk co chân tung mạnh vào ngực Han đang lao tới. Trời tối, Han dễ dàng dính đòn. Hắn hự lên một tiếng rồi ngã ngửa. Trời đất quay cuồng, hắn hiểu rằng lượng hồng cầu không được bổ sung kịp thời sau cuộc chiến không cân sức với con béc-giê.

Han nghiêng rằng cổ dồn lượng máu thiếu hụt trong huyết quản lên não rồi lồm cồm bò dậy nhưng phiến đá phủ rêu ẩm ướt làm hắn lại trượt ngã. Chộp lấy thời cơ, Huk nhảy tới nhưng triền suối dốc nghiêng và ngổn ngang đá cuội nên lực ma sát không đủ để hãm tấm thân đô vật của hắn. Lợi thế lúc này thuộc về người thấp và nhẹ cân hơn. Han khéo léo né chệch đường băng của hắn và chờ Huk trượt ra sau để tung cú đập tiền hắn xuống nước. Ngay lúc đó từ bụi cây thành linh xộc ra một bóng đen làm Han giật phắt quay lên. Bóng đen ập tới và hắn nhận ra bộ rằn ri đặc trưng. Y chính là

một tên thuộc toán quân của Huk vừa đi qua, vì khá lâu không thấy Huk theo kịp nên hắn quay lại xem sao. Han lấy lại tư thế đối phó nhưng y đã xổ đến vung đôi tay ôm ghì lấy người Han. Đôi tay hộ pháp như hai gọng kìm thép ghì chặt hai tay hắn ép vào mạng sườn. Han bắt lực, tên kia riết mạnh rồi húc chiếc đầu trọc cứng như đá vào mặt hắn. Trời đất bỗng sáng lòa, Han choáng váng. Tên kia lẳng nhẹ tay nhưng Han vớ kịp gấu áo y. Han ngã sầm xuống làm tên kia cũng đổ sập đè lên người hắn. Han ôm ghì

hắn như kẻ sắp chết đuối và cả hai lăn trùng trục xuống nước. Một tiếng ùm vang lên. Nước bắn tung tóe. Dưới nước Han như tỉnh lại. Hai tên vật nhau quyết liệt. Hai cái đầu nhấp nhô lúc chìm lúc nổi. Bỗng tên to béo rú lên một tiếng ghe kinh rợn. Một dòng máu tứa ra từ cổ chân hắn loang ra

vết nước màu tím than. Han mệt lả lớp ngóp mò lên bờ. Sau pha vật lộn dưới nước làm toàn thân lạnh tím tái. Vừa leo đến bờ, hăn loạng choạng đứng dậy thì một cánh tay phía sau siết chặt vào cổ. Một mũi dao sắc lạnh dí ngay yết hầu. Đó là Huk, hăn đứng chờ trên bờ đã quá lâu.

Ồ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Thấy Long bất ngờ nhận nhiệm vụ, tất cả kinh ngạc quay về phía sau. Thượng úy Lương trân trân nhìn anh một hồi rồi nhếch mép cười duyên nhưng Long lại không thấy vậy. Hắn mĩa mai mình đây. Anh ta tưởng mình đi chơi thâu đêm nên đến muộn và định phê bình chắc. Lương lặng đi chốc lát để nhẩm tính. Hắn là tay khá nhất đồn chỉ sau mỗi mình lúc này. Cử hắn đi là hợp lí, nếu hắn làm hỏng việc thì phê bình sau thậm chí là kỉ luật cũng chưa muộn.

- Tuyệt lắm! Cậu sẽ là mũi nhọn duy nhất có khả năng xuyên phá. Đừng để hổ danh Đồn 35 với tỉnh bạn. Tôi đồng ý cậu tham gia điệp vụ này. Chỉ chờ có thể, Long cấp cấp đi thẳng ra ngoài Long có mặt lúc 1 giờ chiều tại Hải Phòng. Phó phòng cảnh sát Hình Sự thành phố là trung úy Trịnh Tư Huynh. Trong bộ áo sơ mi trắng phản lên khuôn mặt góc cạnh già trước tuổi và cặp mắt sáng đăm đăm nhìn đi nhìn lại năm bước ảnh màu đã được in khổ lớn mà viên thiếu úy Đồn 35 vừa cung cấp. Không có thủ thuật chỉnh sửa ảnh nào. Thật không thể tin nổi. Ngay cả những tay săn ảnh chuyên nghiệp của các hãng truyền thông nổi tiếng như CNN, Roiter cũng không thể săn được những bức ảnh chỉ có trong phim trinh thám. Anh chàng đến từ Đồn 35 là ai? Chỉ có đồng phạm với bọn bắt cóc mới xuất hiện đúng thời điểm để chụp lén tinh vi như thế này. Chẳng lẽ người đồng nghiệp này lại xâm nhập được vào hàng ngũ tội phạm khét tiếng này sao. Nếu vậy mật vụ của Đồn 35 đã mở rộng phạm vi hoạt động bao trùm cả toàn miền bắc và với đà này thì vài năm nữa phòng điều tra hình sự của mình có lẽ bị thu hẹp lại mất. Thế này thì mình phải về hưu non là cái chắc. Vụ này cứ đến thẳng nhà chúng trình chứng cứ này để đọc lệnh bắt là xong.

- Tại sao các ông lại có bức ảnh này? Nếu vậy vụ án này coi như tiết kiệm được bao nhiêu thời gian và công sức điều tra của chúng tôi rồi.

- Viên trung úy thật thà trần tình nhìn viên cảnh sát có nước da trắng đến từ thủ đô.

- Đây là một sự tình cờ mà thôi.

- Nhưng tại đất cảng chúng tôi có hàng chục băng nhóm bắt cóc phụ nữ trẻ em. Hàng chục tên móc túi và chưa kể tới đông đảo kẻ vô công rồi nghề có thể bỗng nhiên nổi hứng gây tội ác bất cứ lúc nào. Tại sao ông lại chọn đúng 3 tên này để theo dõi?

- Không có gì là ngẫu nhiên cả ông trung úy ạ, hơn nữa lại là người cảnh sát như tôi. Mời ông xem lại bức ảnh thứ 3.

- Xin anh cứ gọi tôi bằng Huynh là được rồi.

Trung úy lật tấm ảnh có đánh số lên đưa sát mắt không bỏ chi tiết nào. Long chỉ tay vào bóng đen đang từ trên chiếc Aston Martin bước xuống:

- Chắc ông cũng biết tên này? Cách đây 2 năm tôi đã để sống hãn trong một cuộc truy quét đường dây buôn vũ khí từ Việt Nam sang Trung Quốc. Chính vết sẹo bên trái thái dương mà ông có thể thấy trong ảnh chính là do con dao găm của tôi. - Long đập nhẹ bên thắt lưng. - Phúc cho nó là lúc ấy khẩu K54 của tôi không còn một viên nào.

- Cặp mắt ánh lửa của viên phó phòng cảnh sát hình sự rời bức ảnh màu rồi quay sang nhìn viên thiếu úy trẻ măng mà đồn phó Lương mới giới thiệu cho anh ta sáng nay. Anh thầm nghĩ. Không hiểu những trinh sát đàn anh khác của Đồn 35 sẽ sừng sỏ đến mức nào. Quả là tiếng lành đồn xa.

Huynh vỗ nhẹ vai Long đẩy về thân thiện:

- Hay lắm, đó là tên Khúc Cầu. Chính tên này cách đây vài tháng cũng tham gia một vụ cướp tàu trên cảng Bạch Đằng mà chúng tôi truy bắt. Ông nhìn thấy sống mũi của hắn bị gập lại không. Huỳnh đặc chỉ trỏ tay lên bức ảnh cho Long xem. - Giá như viên trinh sát của tôi nhanh tay hơn một chút có lẽ đã hạ gục hắn bằng một cú đá. Tiếc thay hắn đã lao xuống sông tẩu thoát.

Long cười nhìn viên đồng nghiệp vô cùng phấn khích.

- Đáng đời hắn lắm. Giá như chúng ta cố lên chút nữa có lẽ bây giờ không có vụ bắt cóc tai tiếng này, và quan trọng nhất là ngăn ngừa vô số tội ác mà hắn đã gây ra sau mỗi lần bị bắt hụt. Tại sao các anh không diệt chúng đến cùng đi?

- Nói thì dễ lắm. Hắn như một con quỷ biến hóa. Không ai nhì thấy hắn hai lần trong ngày. Hắn như một chiếc máy bay tàng hình làm mù hết mọi ra-da của cảnh sát. Trước đây Interpol Hồng Kong đã gửi hồ sơ cho chúng tôi nhưng thú thực hắn rất ít ở Việt Nam.

- Tức là ở nước ngoài, và ở đâu?

- Trung Quốc, Thái Lan, Campuchia, đâu đâu cũng có dấu chân của hắn. Hắn là tay chân của tên Mãnh, một kẻ đặc công đào ngũ bảy năm trước đang lẩn trốn khắp Đông Dương. Chúng tôi muốn tóm tất cả chúng nhưng chưa có cách nào. Nếu chúng tôi kết hợp với Đồn 35 sớm hơn có lẽ chúng đang nằm trong xà lim mới phải.

- Còn hai tên này nữa? Ông nhận ra không? - Long chỉ bức có chiếc canô ven sông.

- Không biết. Trông lạ lắm, nhưng chuyên gia hình ảnh của chúng tôi sẽ tải ảnh hắn lên thư viện căn cước và sẽ có kết quả sau khi máy vi tính kết thúc rà quét hình 82 triệu công dân cả nước. À, mà tôi hỏi lại, sao anh lại chụp được ảnh nó?

Long khẽ lắc đầu. Nói ra thì còn gì là bí mật nữa. 69

- Nếu tôi có mặt ở đó hôm qua có lẽ tôi đã bắt cổ chúng nộp cho ông rồi. Bức ảnh đó là do một thám tử tư chụp đấy.

- Sao? Thám tử tư? - Huỳnh đi hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Quả thực người thanh niên bên cạnh mang trong mình vô khối bí mật thú vị. Long cười to khi nhìn khuôn mặt hồi hộp của viên trung úy như một cậu học sinh đang chờ thông báo điểm thi học kì.

- Thưa ông phó phòng, tôi sẽ kể cho ông tất cả. Nhưng kể xong tôi e rằng chúng đã chuồn sang tận Ma Cao mất rồi. Tại sao đến giờ này chúng ta chưa lập kế hoạch hành động?

- Đúng vậy, tôi đã cử một đội đặc nhiệm đang trên đường xuống đột kích khách sạn Hương Lan. Lẽ ra anh phải báo cho tôi từ tối hôm qua mới phải.

- Tôi đã tính đến khả năng hấn tẩu thoát ngay trong đêm đó nên đã cấp báo cho anh Phương cảnh sát hình sự quận Trăn Châu đêm qua. Anh yên tâm, tên Khúc Cầu đang nằm trong tay cảnh sát Trăn Châu rồi. Bây giờ chúng ta đến đó lấy cung hấn và truy lùng hai tên còn lại trước khi quá muộn.

Trịnh Tư Huỳnh đứng bật dậy nhìn trăn trăn vào mắt Long rồi phất tay gọi hai cấp dưới cùng đi.

Chương 20

Trong một thoáng rừng mình, Han nhận ngay ra Huk. Cánh tay tên cướp như gọng kìm sắt riết mạnh vào cổ hăn.

- Thằng khốn khiếp! Không ngờ lại gặp mày ở đây. Hôm nay là ngày tận số của mày đây rồi! Khai ra mau, cô gái kia đâu rồi?

- Đẳng nào mày giết thì cứ giết, hỏi làm gì nữa.

- Nói mau, phu nhân đi đâu? Ai ra lệnh cho mày? – Tên cướp gầm lên vang động cánh rừng.

- Mày ... buông tao ra... tao sẽ nói... – Cánh tay riết chặt cổ làm Han lạc cả giọng. Đôi tai ù đặc. Mắt hăn hoa lên. Nước lẫn máu nhỏ tong tong lên mặt đất. Han nghiêng rặng cổ nhích mũi chân trái choãi ra. Biết trước ý đồ của đối phương, Huk dẫm mạnh vào mũi chân làm hăn rú lên đau đớn.

- Mày hết phép rồi tên khốn nạn. Tao sẽ cho mày chết từ từ. Vĩnh biệt đi! – Mũi dao lún sâu vào yết hầu. Máu trào ra.

Bỗng một tiếng phạch vang lên, lưng Han nhói đau như một mũi dao đâm mạnh phía sau. Cánh tay Huk trước cổ bỗng dừng lỏng ra rồi thông xuống. Han quay phắt lại và nhận ra một mũi tên bọc sắt thò ra trên ngực Huk. Tên cướp từ từ ngã về phía sau rồi ngã chống kèn xuống đất đầy chiếc mũi tên thò hết ra phía trước đỏ lôm. Han kinh hãi nhảy phắt ra xa mắt lia dọc bờ suối bỏ chạy. Phía bên kia bờ, một bóng đen lội nước ộp oạp tiến sang.

- Han! Ken đây!

- Bác Ken? - Han vui sướng nhận ra âm thanh quen thuộc. Một tiếng cười sang sảng vang lên. Ken tay cầm cái nỏ dơ cao ùng ục rẽ nước bước lên bờ. Han xuống đỡ cánh cung trên tay Ken mà hắn đã từng nhìn thấy trong nhà hàng K'lin hồi nào.

- Tại sao bác biết tôi ở đây mà đến cứu?

- Anh thật không coi tôi ra gì. Việc hệ trọng thế này mà lại đi hành động một mình.

- Dạ đâu có bác. Em sợ liên lụy đến bác nên không nói, định xong việc sẽ báo bác nhưng không ngờ quân lão Ma đông và thiện chiến quá. Nếu bác không sang kịp thì tôi...

- May mà tôi chưa bỏ mạng vì chúng nó. Đêm nay một tên lính của tôi nói rằng Mãnh và anh đang tổ chức cướp cô gái trong nhà tên Ma. Tôi suy ra có binh đao nên bí mật bám theo nhân đây báo thù hắn. Sau lưng tôi còn vài tên đang đuổi theo nữa đấy. Không được phép nghỉ đâu. Chạy nhanh lên!

Han nhìn sang bên kia bờ rồi đứng dậy nhìn thân hình nặng nề của Ken.

- Bác Ken, bác cởi áo quần ra!

- Sao lại cởi? - Ken ngớ người.

- Bác vứt bộ com - lê trên người bác và khoác bộ rằn ri của tên này vào. Han chỉ tên lính to béo đang thoi thóp vừa dạt vào mép nước.

- Còn tôi sẽ mặc bộ đồ tên Huk chột này. Chúng ta sẽ nhập bầy với quân đang chạy trước kia.

- Nhưng...

- Nhanh lên. Bác cứ làm như tôi nói! - Han nhanh chóng cởi bộ áo quần thô rách nát rồi khoác bộ đồ tên Huk vào. Quan trọng nhất là lấy chiếc kính của hắn. Khi đeo chiếc kính đen có tia hồng ngoại của Huk vào, cánh rừng trước mắt Han như hừng sáng. Bây giờ hắn mới hiểu rằng tên tướng cướp đeo kính đen không phải để trang điểm.

- Bác bảo tôi giống Huk chưa?

- Khá lắm, giá như tóc ngắn tí nữa mới chuẩn.

Han chẳng nói chẳng rằng rút dao cắt roạt mớ tóc bù xù phía trước.

- Thế này thì ổn rồi chứ hả? - Han nhếch mép tinh nghịch nhìn Ken cũng hết một gã du côn khi vừa khoác xong bộ rằn ri lột ra từ tên cướp.

- Lát nữa chúng ta đuổi theo chúng, bác chớ nói câu gì. Chúng nhận ra là rách việc đấy.

Hai bóng đen thoát cái đã lẫn sâu vào rừng nhằm hướng ngọn núi xa xa.

71

Khi đến chân núi, Han dỏng tai lên nghe tiếng bước chân và tiếng chó sủa. Họ bắt đầu leo núi. Ngọn núi dốc chỉ một lối đi hình xoắn ốc lên cao do người đi rừng lâu ngày tạo nên. Thấy động, ba tên quay đầu lại và nhận ra sát sau lưng mình một tên đeo kính và một gã mặc rằn ri đã theo kịp. Ba tên kia mừng rỡ vì thủ lĩnh của chúng đã trở lại như đã hứa. Tên dắt chó đi đầu đưa tay lên xem đồng hồ và hài lòng khi Huk không bao giờ lỡ hẹn. Thủ lĩnh luôn đúng giờ rầm rập. Chúng như được tiếp thêm sức mạnh và giờ chỉ còn nhằm thẳng mục tiêu phía trước.

Khi cách ba tên độ vài chục bước, Han kín đáo quay lại ra hiệu Ken đi chậm lại. Han chạy bứt lên trước giành lại dây xích con chó trong tay tên lính. Con chó sủa lớn gấp rưỡi con chó nhà và chỉ bằng một phần ba con béc-giê đầu tối mà hắn vừa hạ. Con chó vẫn hung hăng dúi mũi lên trước và

nó không hiểu rằng sợi dây định mệnh trên cổ nó đang nằm trong tay kẻ sát chó kinh hoàng nhất. Con vật rít lên khi đánh hơi thấy mùi Hà Vi ngày một đậm dần. Ngay cả Han cũng cảm thấy mùi nước hoa phảng phất trong gió rừng. Han chạy sau con chó đã tách ra khỏi tốp. Phía sau có dấu hiệu chậm lại vì đến khúc quặt. Không ai nói với ai một lời để dành mọi sức lực cho những bước chân kiệt quệ. Bỗng ' Oăng!..Rầm...' con chó bất ngờ trượt chân lăn kền xuống vực. Đất đá cuốn theo như sạt lở cả vách đồi.

- Đại ca! Đại ca có làm sao không? - Một tên hoảng hốt lao tới định đỡ gã mất chốt.

Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng phì phò tưởng như đứt hơi. Tên kia gắng sức chạy lại chỗ gã đeo kính đang gục xuống đường. Vừa nhào đến chưa kịp hỏi han thì bị ' đại ca' của hắn đập mạnh vào cằm chân. Tên cướp chơi với bám vào một gốc sim nhưng sức nặng của khối thịt làm bật cả gốc cây bám hờ trên vách đá. Hắn rú lên một tiếng rồi lăn kền xuống vách núi như một khúc gỗ.

Biết mật hiệu đã điểm, Ken cũng tung một cú đấm bất ngờ vào gáy tên đi trước làm tên này xối rữa túm vùi vào áo tên đi sát hắn. Tên này chưa kịp làm trụ cho đồng bọn thì bị Han chuôi xuống một cú đá. Hai tên ôm nhau lao trùng trục xuống vực như không gì ngăn nổi.

Lại nói về Mãnh. Hắn hì hục công Hà Vi đang kiệt sức bằng qua những dốc đá lẫn đám gai góc nhằm đỉnh núi. Vốn từng được huấn luyện theo giáo trình lục quân 1 trước khi trúng tuyển vào đặc công, bài tập mang 30kg ba-lô trên lưng bộ hành hàng trăm km diễn ra hàng tuần. Giờ đây, khối thịt mềm oặt tưởng như ngàn cân đang dặt dẹo trên lưng như muốn đè bẹp hắn xuống đất. Đôi giày đinh mòn vẹt đã há mồm bài hoải bám trên dốc đá lởm chởm. Mãnh thở không ra hơi, định bụng thả xuống ngồi nghỉ nhưng ngay phía sau hắn không xa, tiếng chó săn gầm rít và tiếng hò hú của lũ côn đồ ngày một gần. Hắn gồng hết chút sức lực cuối cùng nhằm ngọn núi trước mặt, phía đó Han đảm bảo cho hắn một cách thoát thân. Có thể là một chiếc

trực thăng hay một nhóm tay chân của Han đang đợi hắn ở đó. Hắn tin Han luôn tính toán chu đáo và tài ứng phó trong mọi hiểm nguy.

Cuối cùng hắn cũng đã đến đỉnh núi Kulin, ở đây quả thực công khó thủ dễ và quan sát được mọi biến động xung quanh. Trên mỏm núi bằng phẳng có một bãi trống đủ chỗ để một sân bóng rổ và một chiếc cột ăng-ten cao vút nhưng để làm gì và ai đã làm ra cái đó? Hắn không còn sức để suy nghĩ. Hắn đứt hơi khụy xuống. Cô gái ngất lịm sau lưng hắn cũng nhào xuống như một cái xác. Không còn sức để nhai tiếp những chiếc kẹo chống buồn ngủ trong mồm, Mãnh lăn ra lịm dần. Khi bầu trời hửng lên đôi chút Mãnh mới giật mình tỉnh dậy. Hắn không biết mình đã ngất đi bao lâu. Tiếng hò hú và chó gầm phía dưới đồi biến mất như lũ quỷ sợ ánh sáng. Bên cạnh hắn, Hà Vi vẫn bất động trong đám cỏ tranh với tư thế hệt như lúc hắn thả nàng xuống. Gã buôn người hoảng hốt lay mạnh cô gái nhưng không có kết quả. Hắn xoa chân, chống hai tay xuống đất ghé tai xuống ngực cô gái nhưng không nhận ra sự sống nào và hắn quyết định luồn hắn tay vào trong mảnh áo để kiểm chứng. Tuy nhịp tim yếu ớt và ngất quăng nhưng hắn vẫn cảm nhận được một cơ thể căng tròn tràn đầy sức sống qua hơi thở phập phồng và thân nhiệt còn nóng hổi. Hắn mừng rỡ mỉm cười nhìn vào đôi mắt đang nhắm nghiền của cô gái trẻ. Vậy là nàng còn sống. Rất tốt. Hắn từ từ rút tay ra rồi ngấm nàng từ trên xuống dưới. Cô ta rất tuyệt. Suốt đêm qua người nằm trên lưng hắn chẳng khác gì một nàng tiên. Một nàng tiên giáng trần quên cả sắc phục. Chiếc áo khoác của nàng rơi mất từ lúc nào. Bên trong, chiếc váy ngủ cũng te tua như chiếc lưới rách không che nổi một thứ gì. Từ khuôn mặt cho đến bàn chân trắng nõn đã bị cào rách nhưng không may may làm hắn thương hại. Vậy là chỉ sau nửa tháng thất lạc nàng lại rơi vào tay hắn.

Hồi tưởng lại cái cảnh ngoạn mục mà hắn đã cướp được nàng từ tay đại gia Hà Nội cách đây nửa tháng làm hắn hả hê khoái trá. Gây ra án mạng không phải là mục đích của hắn nhưng khi nghĩ những toán cảnh sát điên cuồng truy lùng thủ phạm vẫn làm hắn thích thú. Còn đám thợ lặn thì trần

trường tím tái hì hụp một cách vô ích không làm hăn nhin được cười. Một lũ ngốc. Hăn cười thầm. Khi kéo nàng đến Poshan hăn nhận ra nàng đẹp và không nỡ bán đi như dự tính. Hăn bỗng muốn từ bỏ cái nghề buôn người chết tiệt để đưa nàng đi đâu đó thật xa chỉ có hăn với nàng rồi làm lại cuộc đời. Vậy là thay vì giao cho Jack, hăn mang về nhà và để nàng nghỉ ngơi nhưng chính đêm hôm đó lão Ma đã đánh hơi rồi cướp nàng ngay trên tay hăn. Cay cú vì bị hốt tay trên quá sớm đến nỗi hăn còn chưa kịp xớ mũi gì.

Tiếc tiền, tiếc công sức, nhưng tiếc miếng mồi ngon tuột khỏi tay thì nhiều. Hăn thù Ma từ đêm đó. Hăn thề sống thề chết nếu có gặp lại nàng lần thứ hai hăn sẽ không bỏ lỡ. Tưởng sẽ không bao giờ được gặp lại nàng, ấy vậy mà giờ đây nàng đang lỏa lồ bên cạnh. Mình đang nằm mơ sao? Chỉ sáng mai thôi. Không. Thậm chí chỉ vài phút nữa, nàng sẽ bị sang tên một người chủ mới. Mình phải tranh thủ. Cởi phắt chiếc áo lính sờn rách trên người, gã cựu binh thấy dục vọng của mình đã bốc lên ngùn ngụt. Hăn đưa tay móc bã cao su trong mồm rồi vẩy mạnh xuống đất. Nhìn quanh lần nữa để chắc chắn không có ai, hăn vực mặt xuống nàng. Hà Vi thấy nhột người và bất ngờ tỉnh dậy:

- Buông tôi ra!

Bỗng có tiếng bước chân dồn dập đang lại gần. Hăn luống cuống khoác áo bật dậy tìm kiếm hung khí phòng thân. Hai tên mặc rằn từ xa lao tới. Mãnh chồm dậy vớ con dao khi hai tên kia đã sẵn đến trước mắt. Hăn xông ra xiên một lưỡi dao vào bụng tên mắt chột nhưng tên này mau lẹ né sang bên.

- Mãnh! Han đây!

Mãnh đứng ngây ra như tượng.

- Han và bác Ken hả. Trời ạ! Làm em sợ vãi cả đái ra quần. - Mà hăn đái ra quần thật.

Chương 21

Tại thời điểm này, đám quân do Ma đích thân dẫn đầu có xe ô tô và ngựa đã bịt hết cả lối dẫn vào thủ phủ Nam Tu. Khi đã cho quân mai phục hết các điểm nghi Han sẽ đi qua. Đổ chiếc Range Rover lại bên vệ đường, Ma đu người nhảy xuống đất. Một toán lính nhốt binh lính của hãn đã tụ tập ngay trước mũi chiếc xe. Một đàn em xắn đến tâu:

- Thừa thủ lĩnh. Phen này chúng nếu không bị chó săn xé xác thì cũng chết mục xương trong rừng thôi ạ!

- Không được chủ quan. Bằng mọi giá, nội trong đêm nay chúng bay phải tìm cho ra vợ của ta.

- Nhất định phu nhân bị thằng Mãnh và Han răn bắt cóc chạy vào rừng rồi. Nghe đến Han răn, mắt Ma long lên sòng sọc:

- Cấp tốc theo ta bắt sống bọn chúng.

- Tuân lệnh! Mời thủ lĩnh lên ngựa ạ.

Ma liếc mắt thấy hai con ngựa Nội Mông cao lớn đứng lù lù bên bờ rừng. Đàn em hãn vừa điều từ trại lính Poshan đến. Hãn lệch xệch tiến về một con đứng gần. Bù lại những khuyết điểm của đôi chân, thượng đế lại phú cho hãn sức bật hơn người. Bám chặt yên ngựa, hãn nhún chân bật mạnh lên yên rồi dang đôi chân cong kẹp vừa vặn hông ngựa. Ma giật lấy khẩu tiểu liên M-16 từ tay tên vệ sỹ rồi quay đầu phía sau điểm lại quân lính. Chỉ ngót ngét chục tên. Tên thủ lĩnh cất giọng the thé nhưng đánh thép:

- Tất cả theo ta đuổi bắt quân phản tặc. Kẻ nào bỏ trốn tao bắn bỏ!

Hắn dẫn toán quân rẽ vào con đường nhỏ tiến sâu vào rừng nhằm ngọn núi cao gần hai ngàn mét, nơi hắn nghi Han sẽ đưa cô gái đi bằng đường không. Con đường quá hẹp và cheo leo. Hai con ngựa chỉ đủ Ma và tên vệ sĩ cưỡi. Đám quân còn lại mang kiếm bộ hành theo sau chúng. Nhìn đám quân ô hợp chẳng khác gì lũ thảo khấu rừng xanh. Gần đến con suối, phía trước xuất hiện một tiếng động khả nghi. Một bóng đen đang rón rén ì oạp lội qua con suối.

Hai con ngựa chiến đặc chủng giống Nội Mông khự lại khi bị ghì cương. Ma ra hiệu im lặng. Tiếng ì oạp vang lên ngày một gần và dưới ánh sao mờ ảo, một cô gái dáng vẻ rữ rượi đang bước lên bờ. Bọn chúng nấp kĩ từ xa quan sát.

- Con gái tên ken! – Tên vệ sĩ khẽ rí tai Ma.

Ma hất hàm cho tên đi sau. Tên này nhẹ nhàng xuống ngựa len lén tiến sát bụi cây ven đường.

Cô gái bất ngờ ngồi xuống bên hai xác chết. Có lẽ nhận ra không phải xác cha mình nên cô ta vội đứng dậy lần theo đường mòn đi tiếp. Bỗng bóng đen bất thần lao ra khỏi chỗ nấp. Cô chưa kịp kêu lên một tiếng thì bị bàn tay bịt miệng rồi kéo đi. Toán quân của Ma tiến gần hai xác chết. Ma nháy phịch xuống và kinh hãi nhận ra Huk bị một mũi tên xuyên qua tấm thân trần truồng nằm vắt qua tảng đá. Hắn đứng phắt dậy rít lên:

- Han Rắn và thằng Ken phải chết. Đuổi theo chúng!

Bọn chúng quay ngựa lần theo dấu vết con đường mòn trước mặt rẽ về ngọn núi. Khả năng duy nhất bọn chúng sẽ chọn hướng đó.

Trên ngọn đồi cao, ba gã đàn ông và cô gái đang nằm la liệt chờ ngóng quân tiếp viện đến từ Nam Tu. Theo đề nghị của Han sẽ có trực thăng riêng của Lã đến cứu Hà Vi. Để xóa sổ được tận gốc băng đảng tên Ma. Han cho rằng phải diệt được tên thủ lĩnh này và chực tên thân cận của hắn. Huk và năm tên nữa đã bị loại khỏi vòng chiến đấu. Cần phải diệt nốt Ma và đám tàn quân còn lại bằng một quả mìn cài lại đây là lựa chọn tối ưu. Nhử được Ma lên núi là thành công một nửa. Trước khi rút bằng trực thăng, Han sẽ cài lại trên đỉnh này một quả mìn hẹn giờ. Mọi chuyện sẽ kết thúc. Đồng cỏ khô đã chuẩn bị, hễ có trực thăng là đốt lên. Chờ mãi mà không thấy máy bay đến tất cả rất sốt ruột. Không có điện thoại mang theo. Một mặt ngóng tiếp viện, một mặt chuẩn bị đối phó với quân Ma có thể đang tiến đến. Chợt có âm thanh của động cơ. Chiếc trực thăng loại nhỏ lướt qua đầu. Tất cả vui mừng nhìn lên cặp đèn sáng rực đang chiếu xuống từ bụng chiếc trực thăng. Mỏ núi sáng lòe trong chùm đèn ha-lo-gen cực mạnh. Nếu đúng là nó thì muộn hơn nửa tiếng so với dự tính. Mãnh biết thành viên Ô Phú không những chịu chơi mà còn có trách nhiệm với mọi thành viên. Chính Lã đại nhân cũng mong Mãnh và cả cô hoa hậu mà hắn hứa mang tới. Tuy nhiên chiếc trực thăng chỉ vờn quanh trên đầu họ mà không có dấu hiệu hạ xuống.

- Đốt lửa lên! - Han phất tay về phía Mãnh đang tức trực cạnh đồng củi. Ánh lửa bùng lên rừng rực. Những đôi tay vung lên bầu trời sáng lòe ánh lửa và đèn từ trên không. Tiếng hò reo inh ỏi.

Nhưng lạ thay, chiếc trực thăng nghiêng mình như con ó khổng lồ rồi liệng đi mất hút về hướng nam.

- Thế này là thế nào? Sao chúng bỏ lại chúng ta? - Mãnh nói trong hoảng hốt.

- Chết rồi, hay nó tưởng quân của lão Ma? - Ken bình tĩnh hơn nhưng cũng không khỏi lo lắng. Phía dưới núi có tiếng ngựa hí.

Trời gô cô con gái độc nhất của Ken rồi vút lên yên ngựa, Ma thúc quân chạy xé ngang rừng, nửa giờ sau Ma đã đến chân núi Kulin. Hãn ghìm cương ngựa đứng lại để định phương hướng đồng thời dành chút thời gian ngăn ngừa cho toán quân bộ hành nghỉ ngơi chốc lát. Ma vươn chiếc cổ ngắn ngắn của mình ngược lên đỉnh rồi ngó nghiêng nghe ngóng. Không hề động tĩnh gì. Hãn bắn khoả không biết giờ này Hà Vi và Han đang ở trên núi hay đang kéo nhau nấp ở một hang đá nào đó và quan trọng hơn là chúng đã kịp làm gì nhau hay chưa. Kẻ thù của hãn lần này không phải là người thường khi chiến tướng Huk đã bỏ mạng. Ma hoang mang người vợ xinh đẹp đã vĩnh viễn tuột khỏi tay. Những tên lính còn lại của Huk dẫn theo chó săn cũng biến mất một cách đáng sợ. Đang định chia ra nhiều nhóm nhỏ để truy tìm kẻ bắt cóc vợ mình. Bỗng có tiếng phanh phạch làm Ma chú ý. Không biết xuất phát từ đâu, một chiếc máy bay nhanh chóng tiến rất gần và lơ lửng trên đỉnh núi. Hãn lập tức nghĩ đến hai khả năng, một là tháp truyền hình xảy ra sự cố. Hai là kẻ bắt cóc thuê trực thăng giải thoát.

- Thừa thủ lĩnh, có lửa cháy! - Tên vệ sĩ bên cạnh với lợi thế chiều cao của mình đã phát hiện một đám lửa vừa bùng lên trên đỉnh núi.

- Đâu đâu? Mà không nhầm đấy chứ? – Ma đứng phắt dậy trên yên ngựa làm đôi chân cong khuỳnh của hãn run lên bần bật khi cố gắng gìm giữ một sự thăng bằng mong manh.

- Thôi đúng rồi, Manki! Mà dẫn năm tên đi vòng sang bên kia sườn núi để phòng chúng rút lui. Tao sẽ đốc quân thẳng góc tiến lên. Nhanh lên không được để nó thoát. Ma ngồi phịch xuống lưng ngựa quất roi. Toán lính đồng loạt lao theo.

Nghi ngờ nguyên nhân chiếc máy bay đã bỏ đi, ba gã đàn ông đều đưa ra những lí do khác nhau để lí giải hành động đó. Ken lên tiếng:

- Hay đây là trực thăng của đài truyền hình đi thị sát. Thấy chúng ta họ không dám hạ xuống là đúng.

Han nhìn bộ quần áo rằn ri, cặp kính đen vẫn trên mặt. Lão Ken cũng y như vậy, dưới ánh sáng như ban ngày của chiếc trực thăng.

Chúng hiện lên như một toán quân của Huk. Để không bị phiền hà bởi quân của Ma, viên phi công chắc đã lơ đi quay về.

- Cởi ra nhanh! Có thể nó sẽ quay lại ngay đây.

Trên đỉnh núi cao hơn ngàn mét, gió ù ù làm họ rét run người. Han liếc nhìn Hà Vi ái ngại, nhưng cô ta đã quay mặt đi sau một bụi cây. Chính cô ta chắc cũng lạnh lắm khi trên người không có gì lành lặn. Han lột chiếc áo bên ngoài để lộ chiếc áo phông hiệu Diesel sáng màu. Ken sau một loáng cũng vứt bỏ bộ quần áo rằn ri bên ngoài. Dưới sườn đồi, tiếng vó ngựa ngày một rõ dần. Han ra hiệu tất cả sẵn sàng nghênh địch. Hắn một mình lén ra mép núi ngó xuống. Phía dưới lơ mờ thấp thoáng mấy bóng người ngựa mang hung khí đang lao lên đỉnh núi. Lại có tiếng động mạnh phía bên trái, bên phải. Han rùng mình khi nhận ra xung quanh chân núi đâu đâu cũng có những bóng người dâng lên.

- Chúng ta đang bị bao vây. Hết đường chạy trốn rồi. – Tất cả sợ hãi nhìn nhau.

- Nhìn kìa! - Mãnh kêu lên.

Ngay lúc đó có tiếng động cơ phành phạch lướt đến rất nhanh. Lại một chiếc trực thăng đen sì xuất hiện trên bầu trời. Nó lại chiếu đèn pha xuống để kiểm tra lần cuối trước khi bỏ đi. Ánh sáng lòe lên như ban ngày. Lập tức tất cả cùng nhảy lên vẫy tay.

- Cứu với, cứu chúng tôi!

Một cái đầu đội mũ bảo hiểm thò ra từ cánh cửa trên khoang. Lần này nó từ từ hạ xuống đúng vị trí khoảng trống, người kia hét lớn.

- Có anh Han không?

Han sung sướng nhào đến chiếc trục thẳng đang quạt đồ rạp đám cỏ tranh.

- Có tôi đây, người kia nhìn Han rồi nhìn vào một tấm ảnh trên tay. Giọng anh ta cố át tiếng động cơ cánh quạt.

- Ông chủ Lã phái tôi đến đón các anh. Hãy lên nhanh kẻo chúng bắn bỏ hết bây giờ!

Mãnh nhảy phóc lên trước rồi quay lại kéo tay Hà Vi. Han và Ken đỡ cô ta trèo lên bậu cửa cao ngang ngực. Tất cả đã vào trong khoang, riêng Han vẫn đứng dưới đất gọi to viên phi công:

- Ông Lã có gửi cho tôi quả mìn hẹn giờ không?

- Có thưa ông, nhưng ta không còn thời gian. Bọn chúng đã đến sau lưng ông rồi kìa. – Viên phi công kinh hãi chỉ tay về sau lưng Han. Tiếng ngựa hí thất thanh phía sau xé toạc màn âm thanh rào rào phát ra từ chiếc cánh quạt. Han quay lại đã thấy hai con ngựa và mấy chục bóng đen lù lù như nhô lên từ lòng đất. Một họng súng dài chìa thẳng chiếc máy bay.

- Đứng im, không tao bắn hết!

Han chồm vào trong khoang đề rạp Hà Vi xuống sàn trước khi một loạt đạn bắn xối xả phá tan một mảng cửa sắt làm tóe lửa như pháo sáng. Cửa chống đạn tự động trượt kín trong nháy mắt. Chiếc Eurocopter EC135 rung rên nhắc phống họ lên khỏi mặt đất. Những đám cỏ tranh đồ rạp như bão quét dưới bụng chiếc máy bay.

- Dừng lại, dừng lại ngay! – Ken bất thần đập mạnh vào cửa kính. Qua ánh đèn pha sáng lòa gần dưới bụng máy bay, Ken thất kinh khi nhận ra con gái mình rơi từ trên lưng ngựa xuống đất. Hai tay bị trói gô ra phía sau. Miệng bị bịt kín đang dẫy dụa dưới mũi khẩu tiểu liên của Ma.

- Hạ xuống. Hạ xuống! – Một âm thanh the thé dưới đất vang lên. Ma nhảy phịch xuống ngựa. Hắn dí khẩu M-16 báng gấp vào đầu cô gái dưới đất rồi trở ngón tay chỉ xuống bãi đất trống ra hiệu cho chiếc trực thăng. Cả hội hoảng hốt nhìn xuống. Chiếc Eurocopter EC135 lấy thăng bằng trước khi hạ hai càng xuống đất. Ma giao khẩu M-16 cho tên vệ sĩ khổng lồ chế cô gái rồi rút khẩu súng ngắn bên hông chĩa về chiếc trực thăng. Tiếng hân át cả tiếng gió rít:

- Tất cả xuống hết!

Cánh cửa sắt vừa hé thì Han đã nhảy xuống đất. Chưa một lần giáp mặt Ma dù tên tuổi hắn đã lan khắp Nam Á. Han nôn nóng được giáp mặt tên thủ lĩnh đã một thời từng đòi li khai. Tuy được Ken và Mạnh mô tả từ trước nhưng khi tiếp đất Han cũng không khỏi rùng mình khi trước mặt là một gã đàn ông to phè có đôi chân vòng kiềng. Trong bóng đêm không nhìn rõ mặt người làm cho hình hài Ma càng trở nên kì quái. Chiếc đầu đinh dính vào đôi vai vuông đồ sộ gần như một khối không có cổ. Cặp chân cong khuỳnh hết đôi càng của một con bọ cạp khổng lồ đang... lộn ngược. Gã quăng người phía Han. Một cảm giác rờn rợn sồn lên sau gáy, Han lùi phắt lại thì ngay lập tức Ken cũng nhảy từ trên máy bay xuống chặn ngay trước mặt Jack Ma:

- Thăng kia, mày thả con gái tao ra ngay!

- Đồ phản tặc! Hóa ra lũ chúng mày cấu kết để hại tao? - Giọng nói the thé của Ma vang lên.

- Mày muốn gì bây giờ? Con tao không có tội, mở trói cho nó ngay.

- Hãy bảo tên kia thả súng và xuống đây đã. - Ma hất hàm về viên phi công trên buồng lái đang lăm lăm khẩu Beretta nhỏ xíu. Ken nhói lòng nhìn con gái đang quần quai dưới họng súng tên cướp rồi quay lại ra hiệu cho anh ta hãy tuân lệnh. Viên phi công miễn cưỡng hạ súng rồi nhảy xuống trong khi mắt vẫn không rời người đàn ông quái dị.

- Đồ kẻ cướp, quân phản loạn! Trả lại vợ cho tao? – Ma chỉ vào Hà Vi đang run rẩy sau cửa kính trên khoang.

- Không đời nào! Chính mày đã cướp trắng trợn của tao. - Mãnh nhảy xuống cay cú chỉ vào mặt tên thủ lĩnh thấp bé nhưng uy quyền khét tiếng.

- Mày khá lắm, đồ súc vật. Tao nói cho mày từ giờ đất Poshan có tao hoặc có

chúng mày và ngược lại. Tao sẽ không thả con bé kia chừng nào chúng mày chưa trả lại vợ cho tao!

- Không đời nào. Lão Ma, ông đã phạm tội bắt giữ người trái phép. Ông sẽ không được gì đâu. Cảnh sát đang kéo đến dưới chân núi kia rồi.

- Mày đừng lôi bọn ấy ra mà dọa tao. Chúng mày hãy lo thân mày đi!

- Ông Ma! không còn nhiều thời gian cho ông nữa đâu. Ngọn đồi đã bị phong tỏa. Tất cả chúng ta cùng vào tù mà tranh luận!

Lúc này, từ đỉnh đồi có thể nghe thấy tiếng còi hụ đã sục tới chân núi. Cảnh sát đã bao vây ngọn đồi tứ phía. Ma nhìn đồng bọn xung quanh. Bất thần từ phía đối diện, sau chiếc máy bay nhô lên mấy bóng đen. Ma giật mình nhưng vội nhận ra tên Manki đang lao đến như người mất hồn.

- Thừa thủ lĩnh. Không còn đường nào rút nữa rồi. Bọn cớm đã bắt hết quân của chúng ta phía dưới đồi rồi. Chúng ta bị kẹt lại ở đây mất. Han nhìn tên cướp đang hốt hoảng rồi giục dã:

- Ông Ma! Tất cả chúng ta đang bị cảnh sát bao vây. Chúng ta ghì chân nhau ở đây để chờ cảnh sát đến bắt sạch hay sao. Hãy thả cô ta ra và chúng ta tìm cùng tầu thoát. - Han chỉ tay vào con gái Ken.

- Thằng khốn! Đừng hòng tao thả chường nào chúng mày chưa thả vợ tao! Quân bay, lôi con bé này lên ngựa chạy theo ta. - Ma chỉ con gái Ken rồi hấn nhún mạnh đôi chân bật người lên lưng con ngựa chiến.

- Không! thả con tôi ra, thả ra!

Han cũng vội ập đến chặn trước con ngựa.

- Ông Ma. Dừng lại, tôi cần thỏa hiệp với ông lần cuối. - Han đồng dặc .
Lúc này câu giờ là thượng sách.

- Nói đi! – Ma giật mạnh giây cương làm con ngựa chổng vó trước lên trời.

- Bất cứ mọi ngã đường tháo lui đều bị cảnh sát bao vây, bỏ chạy vô ích. Ma nhìn toán quân hiếu chiến được hấn trang bị vũ khí rồi nhìn Han đầy mỉa mai:

- Không chịu đổi còn lắm lời. Quân bay, theo ta. - Hấn quất mạnh giây cương nhưng con ngựa dẫm mạnh bốn vó xuống đất chổng cựa khi một loạt súng vang lên trước mặt. Ngay lúc đó một tên lính của hấn từ sau xộc tới:

- Đại ca, cảnh sát đông lắm họ đã ào lên phía sau. Sáu đứa bị bắt rồi ạ! - Hấn vội hấn chỉ tay phía dưới sườn đồi.

Ma rùng mình. Hấn đảo mắt nhìn chiếc trực thăng bỏ trống đang đỗ trước mặt. Mắt hấn sáng lên nhìn về phía Han.

- Tao sẽ thả cho chúng mày con bé này nhưng với điều kiện: giao chiếc máy bay kia cho tao!

Cả hội sững sốt. Viên phi công trẻ nhảy căng lên khi Ma chỉ tay vào chiếc Eurocopter trị giá 5 triệu đô-la. Thằng này điên rồi. ông chủ sẽ treo cổ mình lên mất . - Hấn lắp bắp:

- Ông... Ông có những 7 người. Máy bay này tối đa chỉ 5 người thôi, mà trực thăng phải có người lái còn ông thì...

Ma cười sáng sặc nhìn viên phi công:

- Mà ngu thế. Tao chỉ cần 5 đứa đi thôi. Tao lái được máy bay. Mà về hỏi Lã đại nhân của mày xem có đúng Jack Ma tốt nghiệp loại ưu khóa đào tạo phi công trực thăng tại Triết Giang năm ngoái không. Hãy nói với lão ta cho bạn học mượn vài hôm nhé. Đừng lo mất! - Một tràng cười sáng sặc nữa vang lên. Viên phi công lật phắt chiếc mũ bảo hiểm trên đầu rồi nhìn chằm chằm vào đôi chân tật nguyên của Ma:

- Ông...ông không đùa tôi đấy chứ?

- Đừng câu giờ! Giao chìa khóa máy bay đây! – Ma vung tay gạt đám cỏ tranh cao ngang đầu lết soàn soạt đến trước mặt viên phi công. Viên phi công giật mình lùi lại đồng thời rút khẩu Beretta chĩa thẳng gã lùn:

- Dừng lại. Đừng động vào tao!

Han vội vã kéo mạnh viên phi công sang một bên rồi ấn cánh tay hấn làm khẩu súng chĩa nòng xuống đất.

- Nhanh lên, chìa khóa đâu? - Ma chìa tay ra trước mặt viên phi công thét lên. Năm giây lặng thinh trôi qua, tất cả đổ dồn mắt về viên phi công. Bỗng Han từ từ bước lên trước mặt Ma rồi nhìn xuống mặt hấn đầy quả quyết:

- Tôi đồng ý giao máy bay, nhưng ông hãy thả cô gái ra. Gã phi công giãy nảy quay sang nhìn gã cao bồi.

- O, ông điên hả? Lã đại gia sẽ giết tôi. Không!

Chớp thời cơ, Ma quàng một chân lên trước giật mạnh cánh tay viên phi công làm chùm chìa khóa té ra. Gã phi công giật mình khi gã lùn bất ngờ ra tay liền lao nhanh về phía đó hòng giành lại chùm chìa khóa. Như một con bọ cạp có đôi càng của loài cào cào, Ma búng người soạt qua mặt gã phi công vồ vào bụi cây. Gã phi công hốt hoảng lao lên trước mặt Ma nơi hắc nghi vị trí vật kim loại rơi xuống. Do trời tối, không ai thấy chùm chìa khóa đã văng vào đám cỏ tranh sát chân Mãnh. Gã cựu binh lẳng lẳng cúi xuống cầm lên rồi cười nhả nhử nhìn hai người đang lồm cồm tìm kiếm.

- Đây rồi! Nó là của tao. Đừng tìm làm gì mất công. Tên phi công và Ma ngừng dậy sững sờ nhìn gã quân nhân. Nhận thấy số phận chiếc máy bay đã tuột mất và đang nằm trong tay những kẻ lạ không đáng tin cậy. Chiếc eurocopter như một quả bóng đang trong trò chơi đá ma mà hắc không thể nào chạm chân. Ma sẵn sàng giết hắc để đoạt chiếc trực thăng đã đành, ngay cả Han cũng muốn giao nộp cho Ma. Hắc nhận ra đang bị lôi vào trò chơi ma quái khó hiểu. Lã đại nhân sẽ treo cổ hắc mất. Chỉ có một cách duy nhất để hắc giành lại. Gã rút khẩu súng ngắn chĩa vào ngực gã quân nhân rồi gào lên tức tưởi:

- Đưa ngay đây!

Mãnh tung tay chuyển về phía sau cho Ken. Tức nổ máu mắt, gã phi công không ngần ngại nhắm người đàn ông đầu trọc siết cò. Vốn luôn đề phòng sự mạnh động của tên phi công, Han luôn theo sát chân gã. Nhận thấy hắc điên cuồng xả súng vào Ken, Han lao đến đá mạnh tay làm khẩu Beretta đã lên đạn văng ra. Gã phi công sẵn hỏa khí quay lại ăn thua với kẻ đá mình nhưng bị Han quật ngã đè sập hắc xuống đất. Han dùng đầu gối đè gáy gã rồi thì thào nhanh mấy câu gì đó vào tai hắc. Gã phi công nghe xong đành bất lực ngoan ngoãn đứng lên.

Ken hăm hờ nắm chắc chùm chìa khóa dơ cao hướng về phía Ma:

- Tao đồng ý giao máy bay cho mày thoát thân, nhưng phải thả con gái tao ra và nộp hết súng lại cho tao.

- Để chúng mày bắn tao à? Tao chỉ đồng ý chỉ khi giao súng cho bên trung gian. Ma đáp.

- Ai là trung gian ở đây? – Ken hỏi.

- Bọn tao chỉ bay được 5. Còn hai đứa sẽ ở lại đây. Hai đứa đó cầm súng, chúng ta sẽ bàn giao dưới sự kiểm soát và làm chứng của chúng. Tao có quyền đề phòng chúng mày nổ súng vào chúng tao.

Han nhìn đám lính lơ nhố lơ mờ trong bóng đêm mà không biết ai trong số những tên bất lương kia là trung gian. Hắn luôn nắm đẳng chuỗi

- Đồng ý! – Han bất ngờ đáp.

Ma quay về phía đồng bọn.

- Ai xung phong ở lại?

Một thoáng câm lặng.

- Tôi sẽ ở lại! - Một tên đứng ra phía trước.

Không như Han nghĩ, có hai tên xung phong ở lại nhường cho thủ lĩnh tẩu thoát. Mà nếu chúng không xung phong thì sẽ bị chỉ định. Khác gì nhau. Ma bước sát hai tên lính mới chỉ trạc đôi mươi. Hắn ngược cặp mắt ti hí đờm buồn rồi đặt bàn tay ngấn tũn lên vai chúng:

- Ta khắc sâu ân huệ mà các người dành cho ta. Cầu mong mọi sự sẽ tốt đẹp. Nếu có gì rủi ro... ta sẽ chu cấp đầy đủ cho cha mẹ và con cái các người đến già. - Nói xong hắn khó nhọc tiến về phía Ken.

- Giao chìa khóa máy bay lẹ lên! - Ma hét ré lên đồng thời đẩy con gái lão về phía Ken.

Ken trao chìa khóa cho Ma. Cuộc bàn giao chớp nhoáng diễn ra. Han lao về

chiếc trực thăng định nhảy lên đỡ Hà Vi xuống nhưng bị Mạnh đuổi theo chặn lại.

- Hãy để tôi! - Gã cựu binh nhảy phóc vào trong khoang ôm cô gái đang rúm ró một góc nhảy xuống.

Hội Han cùng với viên phi công nép về một phía rồi lùi ra xa dưới sự kiểm soát của khẩu M-16 đang trong tay một trong hai tên lính. Tên bông súng đứng giữa chiếc máy bay và nhóm của Han. Mắt đầy sự cảnh giác.

Ma phất tay chỉ đám lính:

- Lên ngay!

Ma lao tới chiếc trực thăng vươn hai tay bám bậu cửa. Bốn tên lập tức ập đến nắm lấy hai đùi ép mạnh đôi chân lọt qua cánh cửa hẹp vào trong. Viên phi công gần như nín thở, mắt không chớp nhìn chiếc máy bay đang rung lên. Hắn không hiểu gã lùn có đôi chân trời đày này sẽ xoay xử ra sao với những chiếc bàn đạp cao thấp cộng với hàng đồng căn số và nút bấm bày la liệt quanh chiếc ghế lái. Lạy chúa, cầu mong mình không phải chứng kiến chiếc máy bay rơi ngay trước mắt. Mình sẽ đi đâu đó thật xa. Mình sẽ không dám tay không về gặp Lã đại nhân sau vụ chiếm đoạt tài sản trắng trợn nhất Châu Á này.

Chiếc máy bay nảy phóc lên chao đảo liệng mạnh theo hướng chếch bên trái. Đầu chốc xuống đất. Sau mấy giây nó cũng lấy lại thăng bằng rồi bay tít lên nền trời mờ sao. Tên lính hạ súng xuống và bắt đầu tính cách bỏ trốn. Vốn bị Ma ép đi theo hắn, những việc làm bất nhân và đồng lương chết đói,

chúng mấy lần muốn trốn nhưng nghĩ đến cái chết thảm của đồng bộ khi bị Huk hành hung vì tội đào ngũ nên lại thôi. Nay nhân cơ hội có một không hai, chúng đã có lí do không thể cao thượng hơn. Một sự trở về trong danh dự mà năm mơ cũng không thấy. Nhận thấy Han và Ken không hẳn là người xấu, chúng linh tính sẽ không bị hại khi rơi vào tay họ. Và quả thực, khi chúng bỏ súng và giao hết vũ khí cho Han. Chúng vẫn bình an và tự chọn đường lui. Nhưng cảnh sát đang mai phục chân núi, chúng quyết định nhập hội với Han. Cả nhóm hợp lại gồm hai cô gái và 5 người đàn ông. Gần chục người có vũ khí. Han tự tin dẫn quân xuống thẳng chân núi bất chấp hiểm nguy đang chờ.

Chiếc máy bay trong chốc lát đã liệng sang dãy núi phía xa xa. Bất thần một tiếng nổ long trời vang động khu rừng. Một quả cầu lửa sáng rực góc trời. Cả hội sững sờ nhìn lên. Lạy chúa! Viên phi công đứng như chết lạng người đưa tay làm dấu thánh. Hẳn đã linh cảm được chuyện này từ khi mấy tên lính bế thốc viên phi công bất đắc dĩ lên máy bay. Nhưng sự thật lại phũ phàng hơn những gì con người mong ước. Riêng Mạnh không hề lộ rõ sự bất ngờ nào. Khoảng thời gian ngắn ngủi trên chiếc máy bay hẳn đã liếc thấy một quả mìn ai đó giấu kín dưới ghế. Dưới con mắt một đặc công, hẳn không lạ gì loại mìn chống tăng TM-46 được cài thêm đồng hồ cơ hẹn giờ mà hẳn đã từng được dạy kĩ cách sử dụng. Lúc lên đỡ Hà Vi xuống, hẳn nhầm lẫn thời gian sống của Ma và đồng bọn được hưởng cũng ngắn như kim chiếc đồng hồ hẹn giờ trên tay. Mau lẹ bật nút khởi động, cài chiếc nút hẹn giờ và chỉnh đồng hồ báo lùi. Ôm chặt Hà Vi lao xuống cửa, hẳn chẳng bao giờ dám nghĩ những bài tập trong quân ngũ lại được đem ra áp dụng ngay trong thời bình thế này. Hẳn cũng chẳng dám tin giờ phút và cách thức báo thù lại đơn giản mà khốc liệt đến thế. Thật phi thường. Quân đội muôn năm!

Ồ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Tại một mỏm núi cách đó hai dặm, bên cạnh thiếu tá Luo là Trần Phách. Mắt ông bỗng đỏ rực lên sau chiếc ống nhòm nhìn đêm đang chĩa về quả cầu lửa đang lao xuống đất với tốc độ kinh hoàng. Bầu trời sáng rực như một ngôi sao chổi đang rơi. Ông bàng hoàng không dám tin Hà Phan và đồng bọn lại có thể tan xác trong vụ nổ trên không đó. Cảnh sát Nam Tu lại phải thêm một núi việc, xét nghiệm ADN các tử thi và điều tra nguyên nhân vụ nổ. Còn phần ông, nếu Han còn sống ắt sẽ lần đi khỏi nơi đây. Mục tiêu cuộc truy đuổi vẫn xa vời vợi. Nếu Han đã chết thảm khốc trên chiếc máy bay kia tại nơi khỉ ho cò gáy như thế này, ông lại trở về Việt Nam với bộ mặt không thể ngừng cao. Ông muốn tóm sống rồi lôi Han về tận Hà Nội cho cấp trên và đám nhân viên giường to mắt ngưỡng mộ ông. Nay, động lực để ông trèo đèo lội suối sang đây như bùm khói tản ra nhạt nhòa. Ông buông thông tay định ném chiếc ống nhòm thì chợt nhận ra đó là cái mượn của ông đồng nghiệp bên cạnh. Trần Phách quay sang quan sát Luo. Ông ta vẫn thản nhiên phớt phớt ngẩng chân trời trong ánh bình minh trước mặt. Cũng phải, vì Han chết hay không, chẳng ảnh hưởng tới thành tích của ông lắm. Nếu bắt được Ma và Han, sớm muộn rồi cũng đem ra pháp trường. Nếu nhẹ thì cũng tù đầy nhiều năm và như thế sẽ làm tăng mật độ các trại tù đang quá tải. Chúng nó, lũ bất khả hoàn lương kia tự sát hại nhau sẽ có lợi cho mọi quốc gia mà thôi. Tuy nhiên nghĩ vậy mà không làm vậy, Luo nâng cao tay trái có chiếc bộ đàm. Miệng gầm gừ:

- Đội hai tiếp tục truy kích. Đội một cấp tốc phong tỏa hiện trường vụ nổ để phòng có kẻ vào phá hoại. Tôi sẽ đích thân tiếp cận ngọn núi Kulin hỗ trợ cùng với đội hai. Trần Phách tỏ ra không mấy lạc quan với lực lượng và chiến thuật của Luo. Việc tội phạm sở hữu thiết bị hiện đại hơn cảnh sát là điều không thể chấp nhận được ở Việt Nam. Nếu vào cương vị của ông

chắc chắn phải huy động trực thăng để lòng bắt trước khi chúng có âm mưu di tản. Hoặc, tối thiểu cũng phải tung vào một đơn vị đặc nhiệm cỡ như ông ngày xưa thì lũ Han và Ma có mọc cánh cũng chẳng kịp bay. Đàng này... Trần Phách thở phào cổ không để lộ vẻ thất vọng với vị cảnh sát trưởng Interpol. Trung úy Jinkao trung đội trưởng đội cảnh sát cơ động số hai dưới quyền chỉ huy lâm thời của Luo đang dẫn đầu tốp quân. Anh ta tách ra ba nhóm và đích thân cầm đầu nhóm một tiến đến lưng chừng đèo thì một vệt sáng lóe lên phía bên kia dãy núi kèm một tiếng nổ lớn. Jinkao sững người nhìn theo ánh lửa màu da cam không lồ mà tiếc hùi hụi vì không mang theo máy ảnh. Đến khi lửa tắt ngấm rồi anh ta mới thúc quân tiếp tục tiến lên đỉnh. Đang lao lên dốc thì máy bộ đàm reo lên bên hông. Anh dừng lại nhăn nhó rút ra và đầu máy bên kia vang lên giọng nói quen thuộc của viên thiếu tá. Jinkao không thể hiểu nổi khi chỉ còn chừng chục phút nữa để chiếm ngọn đồi thì ông ta lại điều ngược trở xuống để phong tỏa hiện trường vụ nổ cách đó mấy dãy núi. “Tôi sẽ đích thân tiếp cận ngọn núi Kulin hỗ trợ cùng với đội hai”. Không thể chấp nhận được. Điều đó nói lên ông ta tin trên đồi vẫn còn kẻ cộm cán và muốn đích thân lập công. Mệnh lệnh là mệnh lệnh. Viên trung úy gầm lên chỉ tay về phía bắc rồi xua quân đổ xuống.

Trời đã hửng sáng, xung quanh ngọn núi Kulin đã vắng bóng cảnh sát. Có lẽ tất cả cảnh sát Nam Tu đã đổ về phía xác chiếc máy bay. Tuy đã trực tiếp ra tay xóa sổ băng đảng lão Ma nhưng Han và đồng bọn vẫn là mục tiêu truy bắt của cảnh sát. Vấn đề bây giờ chỉ đối phó với cảnh sát mà thôi, từ hai gọng kìm nay chỉ còn một. Xung quanh tĩnh lặng, họ mau chóng xuống đến lưng chừng chân núi thì bất ngờ có tiếng chân người từ xa. Tất cả nấp rạp xuống quan sát. Cách họ chừng hai trăm mét có một nhóm người ăn mặc kiểu quân cảnh. Đi đầu là một người thấp béo và ngay sau là một người cao lớn. Một toán khoảng chục người tay cầm súng len lỏi trong bụi rậm hướng ngược núi. Người đi đầu được Mạnh và Ken nhận dạng, đó là thiếu tá Luo. Người cao lớn đi sau làm Han kinh ngạc hơn ai hết vì ông ta đến từ Hà Nội.

- Quay lại đỉnh núi thôi! - Tiếng Mãnh khê rít lên nhưng bị Han phản đối.

- Ngược núi lúc này là tự nhốt vào cũi. Chạy vòng sườn núi rồi rút xuống phía đối diện. Chúng ta quay lại Poshan may ra còn đường sống. Không ai nói gì thêm. Cả nhóm lui như chồn vòng theo sườn đồi. Tiếng đất lở kèm lá cây cọ vào nhau làm khu rừng động mạnh. Toán cảnh sát lập tức chú ý. Người đàn ông thấp đậm đi đầu dơ cao ống nhòm hướng sườn núi. Tay kia móc chiếc bộ đàm. Toán cảnh sát bất ngờ tăng tốc.

Hội Han chạy như ma đuổi. Mấy gã đàn ông xô nhau bám gót gã quân nhân đã bứt lên hàng đầu. Mãnh thừa biết tụt lại sau không những phải khiêng Hà Vi mà còn bị cảnh sát vồ trước tiên. Con gái lão Ken cũng là dân sơn cước nên không khó khăn để đeo bám cha mình. Hà Vi nhanh chóng rút lại phía sau rên lên hoảng hốt. Han lùi lại vác gọn gàng cô ta lên vai rồi hì hục ba chân bốn cẳng đuổi theo đoàn. Độ hơn chục phút, Han tụt lại sau cùng và giật mình khi nghe tiếng chó sủa rất gần. Quay lại nhìn, ba con chó đen mang áo rằn ri xám bạc như đám chủ nhân của nó. Nếu tiếp tục chạy trong bụi rậm sẽ làm mồi cho loài chó săn. Phải chạy thật nhanh ra đường quốc lộ.

- Chạy ra đường lớn mau! - Han hét lên.

Trên lưng Han, nhiệt lượng tỏa ra từ cơ thể Hà Vi làm cho hắn đã nóng nực lại như đang ôm thêm một lò lửa trên vai. Mồ hôi hắn vã ra như tắm, chạy thực mạng nhằm con đường lớn. Hắn vấp mấy lần suýt nữa là khụy xuống. Tiếng chó gầm ghê rợn ngay phía phía sau vài bước. Con đường lớn vẫn chưa lộ ra. Chúng tin chắc cả hội sẽ làm mồi cho chó trước khi rơi vào tay cảnh sát. Nhưng một điều kì diệu như trong truyện cổ tích đã bất ngờ hiện ra trước mắt. Ngay trước mặt họ là con đường và một chiếc xe Range Rover màu trắng vô chủ nằm chênh vênh bên lề. Mãnh, Ken cùng hai tên lính kéo cô gái chạy xộc lên nhồi người vào trong xe. Han dốc chút sức tàn cuối cùng ném Hà Vi vào trong ghế lái rồi nhảy phắt vào trước khi hàm

rằng con chó đi đầu ngoặt trúng kheo chân. Hà Vi vội bò sang ghế bên cạnh. Han thở dốc lần tìm chìa khóa nhưng không thấy đâu. Hắn rút con dao cạy hộp vô lăng lôi mớ dây điện xanh đỏ ra ngoài rồi cuống quýt móc nối vào nhau. Chiếc xe khùng vẫn ì ra như lô cốt. Đàn chó nhảy lên nắp capô và nóc xe cào cấu sủa như phát đại. Bỗng từ trên sườn núi xuất hiện toán cảnh sát vũ trang xộc ra chỉ cách họ vài chục mét.

Thấy họ, Han cuống cuồng đến hoảng loạn. Toán ngồi ghế sau mặt tái mét nhắm mắt cầu khẩn. Bất thành linh tiếng máy rồ lên làm rung chiếc xe nặng gần năm tấn. Han bẻ vô lăng đạp ga rồi dẫm phanh. Tiếng máy rồ đình tai lẫn tiếng ken két vang lên rất óc. Chiếc xe bất thành linh lờng lờng lên làm một con chó bị bánh trước nghiền trúng lưng. Hai con trên nóc xe bị hất văng xuống đường rống lên thảm thiết. Chiếc xe đã quay được phần đầu hướng ra đường rồi ngoặt về phía Poshan. Toán cảnh sát đã lao ra đến mặt đường dơ súng bắn chỉ thiên. Vừa chạy qua một đoạn dốc, chiếc xe bất thần phanh kết làm hai bánh sau vạt ngang đường đẩy chiếc xe quay ngang. Mãnh và Ken kinh hãi hét lên. Phía trước bất thần xuất hiện một chiếc Volkswagen màu đen hung dữ mang súng máy trên nóc hệt như xe bọc thép đang đâm tới. Nhanh như cắt, Han quanh vô lăng vặn thân xe quay ngược lại rồi đạp mạnh ga làm tất cả đồ nhào lên thành nghế. Siêu xe Range Rover 700 sức ngựa rồ máy như phản lực lao về phía Nam Tu. Han nhấn lút ga. Bỗng mắt hắn như sắp nổ tròng khi thấy phía trước một toán lính rần rì cảnh sát mang súng đứng cạnh một khúc gỗ to đặt ngang đường. Bất tuân lệnh những họng súng đang chĩa vào kính xe, Han nghiền răng nhấn ga. Khúc gỗ lớn bị đẩy bay vạt ngang đường xoay tít gạt hai tên lính té xuống rãnh nước. Tên còn lại đâm sầm và vách núi rồi quay lại chĩa khẩu tiểu liên nã điên cuồng về phía sau chiếc Range Rover.

Trần Phách và thiếu tá Luo từ trong cánh rừng lao ra đúng lúc chiếc Volkswagen chạy tới. Chiếc xe dừng lại cho hai viên cảnh sát leo lên rồi đuổi theo chiếc Range Rover vừa biến mất. Lou hùng hổ lao lên xe, lưng dựa vào thành, chân phải đạp lên bàn, tay rút phắt chiếc máy bộ đàm bên

hông. Ông ta nói như báng bổ chiếc máy trong tay. Dắt máy vào bao, ông quay lên quát vào tên lái xe làm chiếc đặc chủng lao như điên đại trên con đường đồi núi. Trần Phách ngược nhìn vị chỉ huy ngồi phịch xuống ghế. Viên thiếu tá lộ rõ vẻ mệt mỏi. Một tay quạt mồ hôi trên vầng trán bóng nhẫy, tay kia thọc xuống bàn lái chiếc chai gốm lên dốc thẳng vào miệng đang khô cháy. Rượu tràn ra hai bên mép ông ta khi chiếc xe nảy liên hồi trên đoạn đường gồ ghề làm mùi cồn bốc lên nồng nặc. Trần Phách chợt để ý rằng, từ sáng đến giờ chưa thấy nụ cười nào xuất hiện trên môi người sỹ quan vui tính này.

Nhìn qua kính gương chiếu hậu trong xe, Han thấy tất cả ngồi hàng ghế sau dường như ngất lịm đi vì sợ hãi. Năm con người ngồi chồm chéo đè lên nhau trên hàng ghế duy nhất. Bên cạnh là Hà Vi, cô gái tay bám khư khư vào cánh cửa xe để chống lại nhưng cú lắc giật của chiếc xe đang chạy với tốc độ cao trên con đường ngoằn ngoèo sỏi đá. Chốc chốc cô ta lại đưa cả hai tay bịt mắt và ré lên thảm thiết. Một tấm biển chỉ đường vụt qua, Han liếc thấy dòng chữ nam Tu 75km. Nếu chạy với tốc độ 120km/h như hiện nay ít nhất 37 phút nữa mới đến. Hệ thống giao thông dày đặc và chen chúc của thành phố 9 triệu dân sẽ là ma trận che chắn cho hãn khỏi sự đuổi bắt. Tuy nhiên chỉ cần đến cửa ngõ Nam Tu, hội sẽ xé lẻ ra và tản mát vào dòng người nườm nượp như mắc cửi và cảnh sát chỉ có mò kim đáy biển. Một phán đoán của Han ập đến làm hãn phải đề phòng cao độ. Một toán cảnh sát vũ trang sẽ đón lõng phía trước trong khi chiếc bọc thép vẫn truy kích ráo riết phía sau. Lúc đó tất cả phải tháo chạy vào khu rừng bên cạnh. Ngay lập tức Hà Vi hét lên cùng lúc Han nhìn vào gương chiếu hậu. Con quái vật màu đen thân dài đang lao phía sau với tốc độ kinh khủng. Mặc dù chiếc Range Rover đã bị nhấn cạn ga nhưng khoảng cách giữa nó và chiếc Volkswagen càng thu hẹp dần. Leo lên đỉnh một con dốc, tầm mắt Han lại trải ra phía trước và trong thoáng chốc hãn nhận ra điều lo lắng nhất cuối cùng cũng xảy ra. Hai chiếc xe màu xanh sẫm hệt chiếc GAZ-69 của PLA đang nối đuôi nhau chạy ngược chiều. Trong gương chiếu hậu, chiếc Volkswagen chỉ cách họ chưa đầy trăm mét.

- Chúng ta bị bao vây thật rồi. Rẽ sang trái mau lên! - Mãnh gầm lên phía sau. Han bẻ tay lái đâm sầm vào con đường nhỏ um tùm cỏ cây bên trái và chỉ dừng lại khi húc trúng một gốc cây. Bốn cánh cửa đồng loạt bung ra.

- Tất cả chạy mau vào rừng. – Han kéo cô gái lao xuống. Cả nhóm xô nhau chạy thốc tháo vào đám cây cao lút đầu theo hướng vuông góc với trục chính.

- Chia ra hai nhóm. Chia ra hai nhóm để phân tán bọn chúng! - Han gật lên. Han kéo tay Hà Vi xẻ theo hướng chéo phía bắc. Mãnh vội vã bám theo như sợ Han sẽ cướp mất người đẹp. Nhóm kia do Ken dẫn đầu cùng cô con gái và hai tên lính cũng chạy theo hướng chữ V so với nhóm Han. Viên phi công đang phân vân không biết theo bên nào. Nếu theo Ken thì quay lại Poshan xa xôi hẻo lánh nào đó mà hắn không muốn. Nếu theo Han và Mãnh thì họ sẽ về Nam Tu gặp Lã đại nhân. Lão ta sẽ thẳng tay trừng trị kẻ đã không hoàn thành sứ mệnh mà còn để mất đồng tài sản khổng lồ. Khi toán cảnh sát đuổi sát sau lưng, hắn mới quáng quàng đuổi theo Ken. Sẽ tính sau. Hắn nghĩ vậy.

Bên trong chiếc Volkswagen. Do quá nôn nóng vì kẻ bị truy nã chỉ cách vài trăm mét mà không sao với tới, Trần Phách bật dậy định leo lên hàng ghế trước cạnh lái xe để quan sát nhưng Lou vội vã kéo ông ta xuống.

- Ngồi trước nguy hiểm đấy! Không phải sốt sáng thế ông bạn. Chỉ mười phút nữa cuộc đuổi bắt sẽ ngã ngũ.

- Bọn này sẽ liều lĩnh chạy vào thành phố để dùng người đi đường làm lá chắn. Không để cho chúng thực hiện ý định đó. – Trần Phách uôm người nhìn lên trước giục giã.

- Ông quá lo xa, ông Phách ạ. Không thể có chuyện đó. Một đơn vị quân đội ở cửa ngõ Nam Tu đã phong tỏa con đường này trong khi chiếc

Volkswagen đặc chủng của tôi sẽ nuốt chửng bọn chúng trong vài phút nữa.

- Nhưng rõ ràng hẳn chạy nhanh không kém chúng ta. Sao ông không khai hỏa đi.

– Phách chỉ tay lên trần ám chỉ khẩu súng máy gắn trên nóc xe. Quăng chai rượu đã cạn đáy xuống gầm bàn, Lou phá lên cười sảng sặc như một người lớn vừa nghe một câu hỏi ngây thơ của đứa trẻ.

- Khẩu súng giả đấy! Để dọa là chính thôi. Chẳng ai mang đại bác đi bắn chim sẻ đúng không nào.

Luo cười chưa dứt thì chiếc xe bỗng dừng khựng lại làm ông ta cúi người về phía trước. Ông ta dỗi mắt lên thì nhận ra hai chiếc xe quân cảnh đang dàn hàng ngang trước mặt. Nhận ra đơn vị quân đội đang đóng quân gần đó mà ông vừa yêu cầu chặn đường chiếc Range Rover thì nay lại chặn chính xe của ông. Cùng lúc viên lái xe quay lại cất giọng bối rối:

- Báo cáo thiếu tá! Chiếc Range Rover đã rẽ vào con đường tắt bên trái. Chính tôi vừa trông thấy.

Biết chắc con mồi đã lọt lưới, viên thiếu tá bừa bừa quát té tát tên lái xe:

- Đồ ăn hại! Xe ngon mà lái không ngon thì cũng vứt mẹ nó đi! Dừng hẳn lại còn chờ gì nữa! - Luo bật dậy rút khẩu Type-54 khỏi bao nhảy khỏi xe. Trần Phách cũng hậm hực nhảy phắt xuống.

Ngay tức khắc, ba người lính trẻ măng mang súng trường QBZ từ trên chiếc GAZ 69 nhảy xuống chống phấp báng súng xuống đất phất tay chào đúng kiểu nhà binh.

- Chúng tôi đã sẵn sàng!

- Hãy theo tôi. Chúng nó nhất định vừa lẩn vào đây. - Luo chỉ tay vào vết xe trên lớp cây bụi bị cán nát. Thân hình thấp béo nhưng nhanh nhẹn như một con báo gấm đói ăn đang vồ mồi. Ông thoăn thoắt luồn lách giữa những đám cây rậm tiến về chiếc xe đang bị vút lại. Không thấy một ai nữa. Xung quanh họ là khu rừng rậm rạp cỏ cây lút người đi. Không biết phải đuổi theo hướng nào. Bất lực. Chán nản. Toán cảnh sát lầm lũi quay lại đường chính nơi những chiếc xe đang chờ họ. Cuộc đuổi bắt thất bại hoàn toàn.

Ổ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Hai tên lính cùng cha con lão Ken sau một đêm lần mò trong rừng cũng đã đến Poshan mà không gặp hiểm nguy nào nữa.

Dọc đường về Nam Tu, người đẹp Hà Vi hầu như không phải chạm chân xuống đất do hai gã đàn ông đều thi nhau công vác. Khi không bị rượt đuổi, Mãnh lại rất nhiệt tình trong việc ấy bắt chấp đôi chân đang bị sưng tấy. Trên suốt chặng đường dài hàng chục km, chúng không nói với nhau nửa lời vì mệt và khát. Hạn chế nói để giảm lượng hơi nước thất thoát một cách lãng phí. Vật lộn với rừng núi, cuối cùng chúng cũng đến Nam Tu. Khi đến cửa ngõ ngoại ô thì trời đã xế chiều. Mãnh có ý muốn tìm một nhà nghỉ để cả 3 vào ngủ một giấc cho lại sức rồi đi tiếp nhưng bị Han gạt phắt đi. Ai mà

biết được tên bắt cóc này sẽ giở trò gì trong khi mình đang ngủ say. Dừng lại một bữa điện thoại công cộng Han gọi về báo tin cho Lã đại nhân đến đón. Khi về đến nơi Lã đại gia, Hà Vi được Han giao cho Lã và hân được nhận được món tiền khổng lồ ngay trước mặt Mãnh. Gã buôn người sững sờ khi được chính Han chia một phần ba như đã hứa. Hân tin rằng giá thực của mặt hàng hân mang sang cao hơn nhiều lần mà trước đây tên Ma trả cho hân. Nghỉ lại một đêm, Han và Mãnh cùng trở về Poshan.

Một sáng lão ken đang ngủ thì có tiếng điện thoại réo rắt. Giọng Mãnh vang lên:

- Ông Ken. Tôi báo cho ông một tin động trời.
- Gì vậy, cảnh sát hả?

- Hơn cả thế, không thể nói qua điện thoại được. Tôi sẽ đến nhà ông ngay. Mãnh cúp máy. Nửa tiếng sau gã cựu binh mang khuôn mặt tối đăm đăm tiến vào nhà hàng K'lin. Sau khi Jack Ma bị nạn, lão Ken trở về sửa sang lại K'lin. Khi xuống đến tầng hầm cách âm Mãnh mới dám há miệng:

- Thăng Han là cảnh sát nằm vùng, ông tin không?

- Mà...mày tin thăng buôn răn kia mà là cảnh sát ư? Không đời nào. Nếu đúng là cớm cài vào thì nó tóm hết chúng ta từ lâu rồi.

- Tôi cũng nghĩ như ông, thậm chí hẳn còn đặt hàng mua gái của tôi. Nhưng có nguồn tin từ Hà Nội của tôi nói rằng mấy con bé nó mua lại về Hà Nội hết rồi. Nếu tin này xác thực thì hóa ra nó mua rồi thả về à. Nếu không công an thì hẳn là thăng điên chắc, hay đang thả mồi câu tôi và ông đây?

- Thế sao? Rõ ràng hẳn bán cho đối tác ở Nam Tu cơ mà?.

- Trò mèo hết. Mấy thăng chết tiệt lập trò để dụ đàn em tôi vào bẫy. Đàn em của tôi đã dò la một tháng nay nói rằng Lão Lã đại nhân nào đó thực ra là một thăng Đài Loan. Hẳn đứng đầu tổ chức phi chính phủ bảo vệ phụ nữ và trẻ em bị ngược đãi. Lại có tin nói hẳn tên thật là Cao, một tên trọc phú thích chơi trội bằng cách bày trò anh hùng nghĩa hiệp kiểu Lục Vân Tiên. Thật vớ vẩn. Tháng nay mấy đứa tay chân thân tín tôi ở Việt Nam bỗng dưng bị công an tóm sạch khi đang lôi con ca sỹ qua biên giới. Chắc chắn có gì bất thường trong vụ này. Chúng đâu dễ bị sa bẫy thế. Nay có tin con hoa hậu bỏ về như thế tôi tin rằng có tay trong của công an cài cắm khắp nơi rồi.

- Thì chính mày làm ăn trực tiếp với nó đấy thôi. Nếu mày không tham tiền của chúng thì ai đưa mày vào bẫy được. Nó mà phản thì mày hết đường chối tội rồi còn gì.

- Ken đổ vấy cho Mãnh.

Mặt Mãnh biến sắc, hắt nhả hắt bã kẹo xuống đất rồi ngồi xuống sát Ken vẻ quan trọng:

- Tôi đến gặp ông là để cùng bàn cách đối phó. Tôi cũng đã xếp hẳn vào danh sách cần loại bỏ từ lâu rồi. Không thể ngẫu nhiên mà hai vụ bắt cóc dàn dựng tinh vi đến thế bị chúng bắt bài. Sau khi con Hà Vi bị đưa lên Nam Tu hai ngày, không rõ chúng tâu tán thế nào rồi cuộc con bé đó đã nằm ngả ngón ở Hà Nội rồi. Thăng Han đích thị là gián điệp.

- Sao? Con hoa hậu về đến Việt Nam rồi hả?

- Trời ạ. Tôi cũng không tin nhưng đó lại là sự thật. Ông không đọc báo hả. Khuôn mặt nặng nề của Ken sạm dần xuống bàn. Cách đây chưa lâu chính lão tiến cử Han cho Mãnh với những mỹ từ tựa gió thổi mây bay. Trong thoáng chốc Ken ngừng dậy, rượu Cognac đã nhuộm đỏ những thớ thịt dày trên mặt lão. Ken nhìn Mãnh đang bất an ngồi như pho tượng trước mặt. Lão nói khề như sợ bị nghe lén:

- Theo tao, coi như ta chưa biết gì để theo dõi hẳn thêm thời gian nữa. Nếu hẳn có biểu hiện phản, ta sẽ chơi lại hẳn cũng chưa muộn. Nay vẫn nên hợp tác vui vẻ như thường đã.

- Vui vẻ cái con khỉ. Tôi đã cho tên Chúc ngấm ngấm theo dõi những quan hệ ma và những kẻ hay lui tới nhà hẳn. Đã có kế “mượn đao giết người rồi”. Tôi sẽ nghiêm trị hẳn mà không cần nhúng tay đâu. Thôi thế đã, cần gì tôi nhờ ông sau. - Mãnh xỏ túi quần thất thểu ra về.

Hai hôm sau đúng như đã hẹn với Han, Mãnh đến nhận đơn hàng mới. Lần này Mãnh đến tìm Han vẫn với thái độ của một khách hàng thân quen như mọi khi. Tuy nhiên những cử chỉ của Han khó qua được đôi mắt ranh rảo của hẳn. Khi đánh xe đến trang trại nhỏ trên đồi cao. Mãnh đã thấy Han ngồi đợi hẳn trên bộ sa-lon gỗ trong gian đựng cỏ ngựa. Không gian u tịch lặng lẽ và đầy khí trời trong xanh làm cho hẳn có cảm giác an toàn tuyệt

đối. Từ khi Ma bị xóa sổ, Han chính thức chuyển đến trang trại hẻo lánh này để trốn công an và mưu toan lập lại đường dây buôn người. Đây là một trang trại bỏ hoang nằm heo hút gần biên giới do chú ruột của lão Ken sở hữu. Sau khi bị mất tích trong vụ sập đá mấy năm trước nó thuộc quyền thừa kế của Ken. Do địa hình khó tiếp cận và dễ quan sát xung quanh nên lão ta cho Han trú ngụ làm căn cứ của hội. Vẫn như mọi khi, Han tiếp Mạnh bằng nước chè và trái cây. Sau mấy câu xã giao lấy lệ, Han vào đề:

- Hãy tóm nhanh con này cho tôi trong thời gian sớm nhất có thể! - Han hăm hở lật tạp chí “người đẹp thủ đô” mà chính Mạnh trước đây trao tay cho hắn như một thứ ca-ta-log chào hàng rồi gõ ngón tay đồm độp xuống ảnh một cô gái đang làm đóm trước mũi của chiếc ô tô đời mới.

Mạnh liếc trang ảnh màu trên tay Han rồi vừa cười vừa nhai kẹo nhồm nhoàm:

- Anh chỉ được cái mắt tinh đời. Con mẹ kia trông ngon ngon thế thôi chứ hai mụn con rồi đấy. U40 đấy bố ạ. - Mạnh ngoác miệng ra cười văng cả nước dãi lên tờ tạp chí rồi với tay lật sang trang cuối có mấy cô gái áo tắm đang xếp hàng ngang. - Mấy con trường múa trẻ trung này sao không chọn đi một em hả! - Mạnh gõ cả năm ngón tay lên giấy.

Han nhe hàm răng trắng rồi lắc đầu quầy quậy. Mắt hắn hau háu dôi lên hình cô gái đứng thứ hai từ trái sang.

- Đây, con này được ngược thì lại ngắn chân. Thôi lấy đại con đầu cùng này đi. Han chốt lại đơn hàng bằng cách lấy một một mẫu giấy ghi rõ tên tuổi cô gái trên tấm ảnh rồi đưa cho Mạnh.

- Trong tuần sau phải có hàng đấy. Thứ bảy tuần sau là sinh nhật Lã đại nhân, hàng về muộn thì ê mặt lắm. Rõ chưa. - Han rút xấp bạc nhét vào chiếc túi trên ngực của Mạnh như việc phải thế.

Mạnh nhếch mép xua tay:

- Yên tâm, bọn sinh viên này có khi chỉ mất năm ngày là căn câu thôi. Mãnh đứng dậy dứt “hợp đồng” vào túi quần rồi vênh vạng bước ra chiếc xe sản xuất nội địa 7 chỗ hiệu FAW đã chiến cũ mèm hết như bộ quân phục trên người hắn. Tuy có khả năng mua nổi máy bay riêng nhưng Mãnh không tiêu xài phóng túng như những tay đại gia khác. Tác phong và giờ giấc quy củ của hắn gợi cho ai nhìn vào dễ nhầm với một người lính giản dị đáng kính. Ngoài những vỉa kẹo cao su Dublemint rẻ tiền mà hắn phải mua thường xuyên để chống căn bệnh buồn ngủ, hắn hầu như không có nhu cầu tiêu tiền nào đáng kể. Nếu con đường binh nghiệp diễn ra suôn sẻ có lẽ giờ này hắn đã lên chức trung đoàn trưởng với lon thiếu tá sáng loáng trên vai. Hắn căm thù đơn vị và hờn trách cả Bộ Quốc Phòng đã nâng nôi khi kỉ luật một sĩ quan đặc công đầy năng lực như hắn chỉ vì mỗi việc còn con là ... đánh què viên tiểu đội phó. Trước ngày kỉ luật được ban xuống, hắn đã ngấm ngấm bỏ chốt đóng quân lên qua biên giới với đôi tay không và bộ quân phục cũ kĩ mà hắn khoác cho tới tận hôm nay như để lưu giữ một kỉ niệm nông nổi đầu đời.

Han đứng trước sân trang trại chờ cho chiếc FAW xuống khuất chân đồi rồi bước vào nhà. Hắn lấy máy chữ đánh vội một dòng ngắn gọn lên giấy:

“Nạn nhân tiếp theo: Nguyễn Bạch Phương Lan, lớp 31k sinh viên trường múa Hà Nội’. Hắn gấp kín dòng chữ đánh máy vào một phong bì trắng, không ghi chép gì thêm. Không có tên người nhận lẫn người gửi rồi bước ra kho chứa cò huýt sáo hai tiếng. Một người thanh niên nhanh nhẹn chui ra từ cánh cửa sau đóng cò. Nếu không để ý kĩ khó ai nhận ra hắn là Sam, một trong hai thanh niên mang ba lô chứa ba con rắn hổ mang đã bị rút hết nọc độc từ trước trong nhà hàng K’lin hôm nọ. Han giao tờ giấy cho Sam và dặn kĩ:

- Lần này mày cứ đến nhà riêng mà giao. Nhắn anh ta rằng tôi sẽ đích thân gặp anh ta ở quán cà phê 45 Hàng Hành vào 11 giờ đêm ngày mai để giao một số tài liệu rất quan trọng.

- Anh ta sẽ bắt tôi thì sao?

- Đừng lo, anh ta đang mang ơn bức thư trước của chúng ta. Nếu mày bị anh ta bắt, tối ngày kia sau khi gặp tôi, anh ta sẽ hiểu chúng ta là ai.

- Đại ca ngày mai cùng có mặt tại Hà Nội sao?

- Ừ. Tao phải về. Chúng ta sẽ tóm gọn tất cả bọn chúng tại Hà Nội. Mày cứ về trước làm như tao đã nói. Tao sẽ liên lạc với mày sau. Sam cầm bức thư trên tay và hắn cảm nhận được trách nhiệm nặng nề và mối nguy hiểm đang chờ hắn trên đường đi. Đút cẩn thận vào túi áo, hắn xin phép bước ra. Han phấn chấn vì đã dàn xong trận, chỉ chờ tên Mãnh chuồn sang Việt Nam hắn sẽ bí mật bám đuôi. Vào tủ lấy chiếc máy ghi âm mà hắn đã khổ công thu lại trong những lần tên buôn người tiết lộ về mấy vụ bắt cóc trước đây để làm bằng chứng cho cảnh sát. Han tin đó là bằng chứng không những giải oan cho hắn mà còn cung cấp cho cảnh sát về động cơ vụ giết người đèo Hốc. Han muốn cảnh sát sẽ bắt quả tang vụ mới sẽ xảy ra khi Mãnh tiếp tục thực hiện đơn hàng.

Mãnh vừa bước ra khỏi nhà Han cùng với xấp đô la dày cộp, hắn mừng thầm không phải vì ngần ấy tiền. Hắn thở phào vì Han vẫn tin dùng hắn. Có lẽ đây là lần cuối cùng mình nhìn thấy hắn. Mãnh thầm nghĩ. Hắn sẽ ra tay loại bỏ Han để trừ hậu họa. Hắn suy nghĩ nên báo cho cảnh sát Nam Tu tóm ngay hôm nay hay là giả vờ tuân lệnh Han sau đó báo cho cảnh sát Việt Nam. Cảnh sát Nam Tu không mặn mà với vụ này nhưng lợi thế là gần, còn cảnh sát Việt Nam đang săn lùng hắn ráo riết thì lại mắc mớ thủ tục và khoảng cách địa lý. Để an toàn cho hắn, Mãnh cho rằng tốt nhất báo cho cảnh sát Nam Tu rồi chạy về Hà Nội báo tiếp. Như thế Han sẽ có chạy cùng trời đều không thoát khỏi chum lưới đang bủa vây. Hắn quyết định tìm một trạm điện thoại cố định trên phố.

- A lô, đồn cảnh sát 110 Poshan phải không?

- Chúng tôi đây!

- Tôi xin mật báo một tin quan trọng. Tôi phát hiện nơi ẩn nấp của một tên tội phạm nguy hiểm đang bị truy nã.

- Xin cho biết ông là ai, ở đâu?

- Có quan trọng không? Ông định đi tìm tội phạm hay đi tìm người báo tin? chào nhé!

- Đây. Bình tĩnh đã. Ý tôi là kẻ đó là ai? ở đâu?

- Hẳn ta là Han hoặc có tên khác là Hà Phan đang trốn tại một trang trại thuộc dãy núi Huang sát động Chim Yến.

- Khoan đã chờ tôi giây lát. Tôi sẽ chuyển tin này lên bộ phận khác. 90

Người trực ban dứt lời thì bên kia đã cúp máy.

Không ngờ lời tố giác của hắn lại có tác dụng tức thì. Nửa giờ sau, một chiếc mô-tô phân khối lớn dẫn theo chiếc Volkswagen màu đen mui kín lao như tên bắn xẻ ngang sườn đồi rồi phanh kết ngay trước một trang trại nhỏ. Một toán lính mặc rằn ri đội mũ sắt nhảy xổ ra từ cửa hậu chiếc xe. Họ nhanh chóng chia ra ba mũi bao vây khu nhà thấp. Ba tay súng bắn tủa mau lẹ nấp sau những thân cây lớn chĩa mũi súng dài có ống ngắm bằng tia laser vào những ô cửa. Chiếc loa vang lên gọi tất cả hạ vũ khí ra khỏi nhà. Không hề có động tĩnh, họ đập cửa xông vào nhưng tất cả trống không. Trong khi đó, đầu con phố đông đúc, hai gã đàn ông cười trên chiếc Minsk đang đi trong khu phố chen chúc tiến về phía vách núi. Họ đang bám theo một người đàn ông mặc áo lính đi về phía đường biên. Đánh hơi thấy có kẻ đang theo dõi mình, Mãnh quay lại thấy một chiếc Minsk trà trộn trong những gánh hàng và những chiếc xe tải. Bản năng nhắc nhở hắn phải cắt đuôi bất kể đó là ai. Mãnh đổi hướng sang một con phố nhỏ đông đúc hơn. Ngồi phía sau xe Minsk, nhác thấy đối phương hoảng hốt và đề phòng bị nhận

diện Han nhảy xuống đi bộ mắt không rời Mạnh nửa bước. Han tạt qua hàng quần áo bên phố mua lấy một chiếc mũ phớt và tiếp tục theo đuổi mục tiêu. Khi thấy Mạnh đã qua ốt kiểm soát do hai lính biên phòng Trung Quốc canh gác. Nấp lại sau gốc cây chờ Mạnh đi khuất, Han bước ra tiến nhanh về phía đó. Khi đến điểm gác hăn dừng lại mua một tấm vé qua cổng. Lập tức trong chốt xông ra hai sĩ quan cảnh sát áp hai bên hăn:

- Xin hỏi, anh là Han?

Quá bất ngờ khi có người gọi đúng tên mình lại là cảnh sát. Han chột dạ. Hăn giả bộ ngỡ ngác:

- Gì thế? Các ông nhầm người rồi!

- Rút giấy tờ ra đây. – Tên to béo bên phải đánh giọng quát đồng thời rút phắt một chiếc còng từ túi sau.

Tên lính còn lại đưa tay lên túi da đeo bên hông móc khẩu súng. Có kẻ báo hại mình rồi. Không để nó kịp rút súng ra. Một ý nghĩ lóe nhanh như điện trong óc. Hăn bất ngờ đưa chân phải dẫm lên bàn chân viên sĩ quan cầm súng, hai tay đẩy mạnh vào ngực hăn. Tên sĩ quan to béo chơi với ra sau đề lên thanh chắn ba ri e. Thanh tre dài bị tẩm thân đề mạnh oằn xuống gãy gập làm tấm biển quảng cáo dựng tạm bên đường đổ chòng lên người hăn. Tên sĩ quan cầm còng theo phản xạ lao vào Han kèm theo một cú đâm vỗ mặt kẻ chống đối. Han dính đòn tối sầm mặt mũi ngã sòng soài bên cạnh tên to béo. Hăn cuống cuống bò dậy tránh cú đá tiếp theo của tên lính. Han chống hai tay xuống đất, nhác thấy khẩu súng tên béo bị văng ra lúc nãy phía trước cách đó vài mét. Chưa kịp lao lên vồ súng thì một cú đá trời giáng vào lá lách. Han té mạnh lăn mấy vòng đau đớn, nằm quần quai trên đất. Lúc này, khẩu súng đang cộm lên dưới bụng hăn. Tên cầm còng hùng hổ xô tới định khóa tay nhưng bị Han bất ngờ dơ súng chĩa vào mặt. Tên này thất kinh sững lại, miệng há hốc. Han một tay giữ nguyên cò súng chĩa vào tên sĩ quan. Tay kia ôm lấy bụng từ từ nén đau đứng dậy. Tuy đau nói

nhưng hắn vẫn cố ném một nụ cười méo mó về tên sĩ quan đang thần mặt nhìn hắn lùi dần vào vách đá sau lưng. Vội chạy thật nhanh vào khu

rừng, lúc này Han mới có thời gian suy nghĩ. Tại sao họ lại bất ngờ bắt hắn? Sao họ biết hắn sắp trốn? Nhất định có tay nào đó đã phản bội. Là ai. Là Sam? Không thể là Sam được vì không có lợi lộc gì cho hắn khi Han bị bắt. Hơn nữa Sam luôn luôn là một đàn em tin cậy. Vậy thì lão Ken hay Mãnh. Nếu đúng là Mãnh thì hắn đang bám theo đây và sẽ cho tên bắt cóc này phải trả giá. Tội hắn đã đến lúc phải trả. Han biết không còn nhiều thời gian hành động nữa. Cảnh sát Nam Tu đã đánh hơi thấy hắn và họ sẽ báo cho cả đồng nghiệp Việt Nam đón lõng. Lúc này tiến cũng nguy và quay lại cũng hết cửa rồi. Họ sẽ tổng giam hắn bất chấp hắn có bằng chứng ngoại phạm trong tay. Lúc này hắn thấy đang lâm vào một hoàn cảnh thật trở trêu: Muốn truy bắt tội phạm nhưng lại sợ bị cảnh sát bắt. Hay đúng hơn: Một kẻ bị truy nã đang đi truy nã. Hắn ngồi vật xuống đường cười chua xót. Hắn cười ra nước mắt. Hắn ngồi ngược lên nhìn dãy núi đường biên heo hút. Phía bên trái là Trung Quốc, một nước rộng lớn nhưng không có chỗ cho hắn dung thân nữa. Bên phải là Việt Nam vừa bé vừa nhiều rủi ro đang chờ hắn. Không thể mềm yếu, cây ngay không sợ chết đứng, chân lí đang thuộc về ta. Hắn vùng dậy nhắm phía Nam thẳng tiến.

Ồ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Mãnh chui lủi qua các trạm hải quan biên giới. Khi lọt qua hai chốt kiểm tra hộ chiếu, hắn bắt xe về thị xã Lạng Sơn. Tại một nhà nghỉ bên sông Kỳ Cùng hắn ung dung tắm rửa và nghỉ ngơi sau một ngày mệt mỏi. Hắn vắt chân trên chiếc đệm dày thùng thàng nhai kẹo để giữ đầu óc tỉnh táo. Hắn nghĩ không biết đến giờ này Han đã bị cảnh sát Poshan tóm sống hay chưa nhỉ? Nếu rồi thì chắc đang bị hỏi cung và tên phản trắc này sẽ cố khai thật nhiều đồng bọn để nhẹ tội cho mình. Chấp hết. Mãnh thấy nước cờ của hắn đang đi là đúng lúc. Cơ hội để cảnh sát Poshan bắt mình lúc này là

số không. Khả năng thứ hai là cảnh sát Poshan sẽ không tin cú điện thoại nặc danh sáng nay của hắn. Nhưng cóc cần. Hắn sẽ báo cho cảnh sát Hà Nội và lão Trần Phách sẽ sướng run lên khi có tin tức về con mồi đang lẩn trốn. Sớm muộn thì Han cũng hết đất sống.

Dở xấp tiền sáng nay lĩnh, Mãnh đếm được 5 000 đô la. Đúng là hào phóng một cách mù quáng. Gộp tất cả những khoản buôn bán với Han trước đây hắn cũng đã có hơn bảy trăm ngàn đô. Quá đủ. Giờ là lúc cho hắn vào cũi. Mãnh quyết định ngủ một giấc thật no nê rồi tính kế quay lại Poshan hay Chengmai gì đó, nhưng đó là đoạn sau. Chờ Han vào tù rồi tính cũng chưa muộn. Hắn dứt xấp tiền vào túi quần. À còn một mẫu giấy đây nữa. Hắn dở hợp đồng Han đưa ra xem: “Nguyễn Bạch Phương Nga, lớp 31k sinh viên trường múa Hà Nội” Gã cự bình nhếch mép cười mỉa một mình. Đồ hảo. Ngồi đó mà mơ nhé. Hắn xé vụn mẫu giấy rồi vứt vào sọt rác. Mãnh từ từ nhắm mắt lại, quai hàm trệu trạo một hồi rồi ngưng hẳn. Hắn đang đi vào một giấc chiêm bao. Vừa thiếp đi một lát bỗng hắn vùng tỉnh dậy. Hắn sức nhớ sáng nay tên Chúc, một đàn em của hắn chuyên theo dõi Han vừa báo một tin mới. Chúc nhìn thấy Sam lén lút đến gặp Han ngay

sau khi Mãnh vừa đi khỏi. Tên Sam sau khi đến nhà Han rồi vội vã tiến về phía biên giới với thái độ đáng ngờ. Như một luồng điện, hàng tỉ nơ-ron thần kinh được kích hoạt. Mãnh bật người ngồi dậy. Thằng Sam đến làm gì lúc ấy nhỉ? Hẳn sẽ nhận mật lệnh của Han về Việt Nam để đón lỏng mình tại Hà Nội sao? Không nghi ngờ gì nữa, vụ ca sỹ Thúy Nga cũng do chúng dựng lên rồi đâm lén sau lưng. Nay chúng lại định dùng chiêu bài hai mặt ấy hại hẳn một lần nữa. Giỏi lắm. Mãnh vùng dậy đi đi lại lại như hổ đói trong chuồng. Mắt đỏ lòm. Hai tay nắm chặt đầy sát khí. Giờ đây, gã đặc công đào ngũ lại mong cảnh sát Poshan chưa bắt được Han để hẳn có cơ hội đích thân phanh thây kẻ phản trắc này. Móc chiếc điện thoại trong túi quần, hẳn khép cửa sổ rồi găm lên trong máy:

- A lô! Chúc hả?

- Em đây, có gì mới hả anh?

- Tao về đến Lạng Sơn rồi. Tao quên mất giờ mới nhớ. Mày vẫn theo dõi thằng Sam chứ?

- Thì vẫn làm như lệnh anh ban đấy ạ. Em đang ngoài quán cà phê cạnh nhà nó.

- Tốt lắm, cứ theo dõi đừng để nó lẫn mất. Kiểu gì nay mai nó cũng dẫn xác về Hà Nội thôi. Khi nào nó chuẩn bị qua cửa khẩu báo cho tao. Tao sẽ đích thân cắt lưỡi chúng nó.

- OK. Anh yên tâm. Nó biến thành kiến cũng không chui lọt khỏi mắt em.

- Nhớ nhé! Điệp vụ cuối đấy.

Mãnh cúp máy thở phào rồi nằm vật lên giường. Ngày mai sẽ tóm được Sam và sẽ rõ cái mật lệnh tên này chuyển về Việt Nam là gì.

Ồ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Trên đỉnh đèo Lim nằm giữa vùng biên trập trùng mây núi, trời đang đứng bóng, Han vừa chạy vừa ngoái phía sau cảnh giác. Hãn men theo con đường mòn dành cho dân buôn lậu cố trà trộn vào đám cửu vạn. Tuy chủ yếu đánh hàng về đêm nhưng gần tết họ liều thân làm cả ngày và lực lượng hải quan không đẹp xuể. Dòng người thừa thốt, giữa thiên thanh bạch nhật thể này phát hiện ra hãn là quá dễ dàng. Lượng người không đủ để trà trộn, hãn tính nước chui rúc theo ngả khác rậm rạp hơn. Những năm đi buôn hàng qua biên giới Hãn đã tích lũy không ít kinh nghiệm đối phó với biên phòng và hải quan. Nếu lén lút chui rúc mà bị phát hiện có thể bị biên phòng xả súng, ung dung như dân cửu vạn mà đi.

Chờ trời tối sẽ an toàn hơn. Hãn tìm một bụi cây ven đường rậm rạp có thể bao quát xung quanh. Hãn ngồi lọt thỏm giữa lùm cây rậm rồi rút khẩu súng vừa “nhặt được” ra mân mê. Chà, khẩu Norinco NP-20 của đặc vụ Trung Hoa sao giống M1911 của Mỹ đến lạ? Có nó hãn tự tin gấp bội. Nghĩ lại trước đây hãn từng hạ gục mấy tên cướp mà chỉ mỗi con dao găm, thậm chí cả con béc-giê khổng lồ. Lần đó nếu không có con rắn lục được huấn luyện kĩ giấu trong mũi giày thì chắc chắn con ác thú đêm đó đã có bữa tiệc thịt người no nê. Nghĩ đến đây hãn chột lạnh gáy, nếu cảnh sát Trung Quốc tiếp tục truy kích và mang theo chó thì sao? Hãn sẽ bị xé xác ngay bên bụi sim già này khi chưa kịp về với đất mẹ. Không. Phải chuồn ngay lập tức. Nhưng bằng cách nào. Han lo lắng ngó ra con dốc, chợt có một phụ nữ đứng tuổi mang một bao tải chậm chậm bò về phía Việt Nam. Mượn áo bà ta để cải trang thành phụ nữ ư? Không, bà ta sẽ hét toáng lên mất. Chợt lát sau lại có ba thanh niên vác những kiện hàng to như hòm đạn trên vai. Trà trộn vào đây ư? Nhưng hãn không có gì để mang và áo quần hãn khác xa họ. Cũng nguy hiểm. Tiếp tục chờ đối tượng khác, lúc này hãn như con hổ

đang rình để chọn con mồi ưa thích nhất. Bỗng một phụ nữ cõng một thằng bé và xách hai túi to quá tải lộ ra trước bụi cây. Cơ hội đây. Han chồm ra.

- Chào chị!

Chương 26

Tại Đồn 35, Trần Phách với dáng điệu uể oải hiếm thấy sau chuyến đi Trung Quốc dài ngày mà không mang lại kết quả nào. Đã hơn một tháng trôi đi, vụ án đào Hốc cùng cô gái mất tích cũng nguội dần nhường chỗ cho những vụ án mạng mới xảy ra. Thất bại toàn diện trong vụ đào Hốc làm cho viên đại úy và Đồn 35 bị giáng một đòn nặng nề về uy tín. Trong hai mươi năm chinh chiến trên mọi mặt trận, ông phải công nhận kẻ thù của ông lần này có tài biến báo và phạm vi hoạt động rộng lớn. Điều an ủi ông duy nhất lúc này là cơ quan Interpol mạnh như vũ bão của Nam Tu cũng phải bó tay với tên Hoa Kiều này.

Viên trợ lí Khất bước đến trước ông như một luồng gió:

- Báo cáo sếp, cô Hà Vi bỗng dưng xuất hiện ạ!
- Xuất hiện ở đâu? – Phách tóm lấy vai viên trợ lí như sợ hấn ta lại chạy mất.
- Dạ thưa, ở nhà cô ta. Số là sau khi mất tích cô ta lại trở về nhà. Chính mẹ cô ta gọi điện cho đồn ta ạ.
- Thần kì thật, liệu có gì bịp bợm trong chuyện này không đây. Gọi lái xe mau để tôi đích thân xuống nhà cô ấy.
- Không cần đâu ạ. Chính mẹ cô ta dẫn cô ta đến đây để tố cáo một số chuyện khác nữa.
- Họ sắp đến. Sao bây giờ mới nói cho tôi biết?

- Dạ thưa sếp. Bà ta đến ngoài cổng rồi mới nhờ bảo vệ gọi lên ạ. Họ đang ngồi dưới phòng bảo vệ.

- Mời họ lên đây ngay cho tôi. Gọi cậu Long và Lương lên đây luôn.

- Rõ.

Phách ra tận đầu hành lang đón khách. Khi hai người phụ nữ từ từ bước lên chiếc cầu thang, viên đại úy nhận ra cả hai đều trẻ và duyên dáng. Nếu không biết trước là những nạn nhân tội nghiệp, có lẽ ông sẽ nhầm với hai cô gái đang đi mua sắm. Họ lên hết cầu thang rồi một hành lang dài mở ra trước mắt. Bước chân họ trở nên rụt rè e ngại. Trần Phách sai bước tiến về họ cất lời chào.

- Mạnh dặn đi nào. Cô là Hà Vi phải không?

- Không ạ. Xin chào ông! Tôi là mẹ của Hà Vi ạ. - Chị ta ngượng ngùng quay lại chỉ tay vào cô gái có mái tóc nâu nhạt và khuôn mặt gần như chỉ chiếu xuống đất. Cặp mắt tinh quái của ông như bị một vố. Dung nhan cô gái mới đôi mươi đã tàn tạ đến thế này sao. Trần Phách xót xa nghĩ. Ông ôn tồn mời họ vào phòng khách. Sau vài ba câu xã giao và màn pha trò vụng về của mình, viên đại úy cũng đã mang lại nét mặt tự nhiên cho hai phụ nữ. Trần Phách cùng với Long và ba trinh sát khác đang hồi hộp lắng nghe.

Bỗng viên trực ban xuất hiện:

Báo cáo đại úy, thượng úy Lương hôm qua đến giờ không ai thấy đâu ạ.

- Gọi vào máy cầm tay, máy nhà riêng. Nếu không được thì nhắn cho vợ anh ta ngay.

- Báo cáo, tất cả đều ngoài vùng phủ sóng.

- Cái gì hả? Cứ để cậu ta về đây sẽ biết tay tôi. - Phách nổi cơn thịnh nộ làm hai mẹ con nép vào nhau run rẩy. Bao công sức đổ dành họ coi như phải làm lại từ đầu. Viên đại úy lấy lại vẻ cười mở nhỏ nhẹ:

- Cô Hà Vi! hãy bình tĩnh đi, đừng sợ. Tất cả chúng tôi đang vì cô đây. Chúng tôi sẽ giúp cô đòi lại công bằng. Hãy kể cho chúng tôi nghe tất cả những gì xảy ra với cô từ cái đêm hôm đó đi nào!

- Đêm hôm nào ạ?

Cô gái ngược cặp mắt hoang dại nhìn người cảnh sát rồi quay sang mẹ mình ngơ ngác.

- Cái ngày con đi sinh nhật với anh Tà rồi bị bắt ấy. Nhớ lại chưa con.

- ... Vâng, ngày hôm đó sau khi nhận lời đi sinh nhật cùng anh Tà. Khi sắp tan ca, anh ấy đến đón về qua nhà để tôi để thay quần áo. Anh ấy đỗ xe chờ đầu ngõ, còn tôi chạy về nhà.

- Khoan đã, có thật cô đã thay áo quần không? – Trần Phách vội vã ngắt lời.

- O, có chứ ạ. Thay thật mà. Có điều gì không ổn ạ? - Hà Vi ngơ ngác đáp.

- Thay bộ mới sạch hơn nhưng vẫn là váy hồng áo trắng đúng không? – Long khẳng định rồi tự ghi luôn vào sổ.

- Không. Đó là bộ váy dài màu đen. Bên ngoài khoác áo da cừu màu tím than dài quá gối cơ.

Long ngừng bút nhìn chằm chằm cô gái trước mặt rồi lại nhìn vị sếp đáng kính cũng không khỏi kinh ngạc. Sáng nay vị bác sỹ thần kinh khẳng định là cô ta vẫn bình thường nên không có lí do gì để hoài nghi cô ta được.

Vậy là bộ váy tại hiện trường không phải của Hà Vi. Tất cả ngạc nhiên nhìn nhau.

Trần Phách tiếp:

- Cô bình tĩnh mà kể tiếp nào.

- Thay xong tôi khóa cổng rồi ra xe. Chiếc xe vẫn đỗ chỗ ấy. Tôi mở cửa bước vào rồi đóng lại. Vừa ngồi xuống ghế thì giật mình thấy một cô gái nào đó cùng hãng Chanel ngồi trên đùi anh Tà. Tay cô ta ôm vô lăng hết như đang đòi học lái. Chiếc ghế lái thì bị lùi hết cỡ về phía sau. Tôi choáng váng và ghê tởm người đàn ông luôn miệng nói chỉ yêu mỗi mình tôi lại giờ trò ghê tởm này trước mặt người yêu.

- Tại sao cô biết cô gái đó cùng hãng Chanel?

- Qua bộ trang phục của hãng cấp. Cô ta mặc áo trắng váy hồng. Long nói:

- Thừa sếp! Cô ta đang cố tình giấu giếm điều gì đó. Chính bà bán hoa quả đầu phố khẳng định một cô gái trẻ mặc bộ đồng phục từ ngõ nhà cô ta chui lên xe mà.

- Cậu bình tĩnh, bây giờ không phải là lúc tranh luận. – Trần Phách bảo cậu thư kí lấy khay tang vật trong tủ ra.

- Cô Hà Vi, cô xem kĩ bộ áo quần này có chi tiết gì quen không. Cô gái lật trước lật sau rồi đưa lên sát mũi:

- Không có gì lạ, nhưng không phải của tôi. Của tôi cỡ L còn đây là M.

- Thế còn mẫu giấy này. Cô có thấy bao giờ không? - Trần Phách đưa mẫu giấy cho cô ta.

Đọc hết nội dung dòng chữ cô gái lộ vẻ sửng sốt khi thấy tên tuổi và địa chỉ của mình được ai đó đánh máy rõ ràng như một lệnh bắt người rút gọn.

- Không thấy bao giờ, lại càng không phải do tôi in ra nó. Ba trình sát nhìn nhau rồi vị đại úy ra hiệu tiếp tục kể phần tiếp theo. Hà Vi tiếp tục câu chuyện dang dở với tâm trạng bức xúc tột cùng.

- Thấy cảnh cô gái ngã ngửa trong lòng Tà tôi như bị sỉ nhục. Tôi vùng vằng đập cửa đòi xuống hủy ngay chuyến đi nhưng không ai thèm nói với tôi lời nào. Xe tăng tốc, tôi càng hét to đập mạnh vào cửa đòi xuống. Bỗng chốc chiếc xe đột ngột phanh gấp khi phía trước ánh đèn pha xuất hiện một người bộ đội to cao đứng chặn đầu vẫy tay rất quyết liệt. Tôi sung sướng vì tiếng kêu cứu của mình đã có người nghe thấy, lại là một anh bộ đội nên tôi yên tâm vô cùng. Tôi mở cửa định lao ra thì người kia bất ngờ đẩy ngược tôi vào trong rồi chui lên xe. Hấn bật mắt và đè tôi sụp xuống ghế. Tôi hoang mang tột cùng. Không ai nói với ai một câu. Tà thì ngồi như cái xác để mặc cô gái kia lái đi như bay. Một vở kịch câm ghê rợn. Tôi linh cảm có âm mưu hại tôi từ trước, nhưng không thể kêu lên và không nhìn thấy gì hết.

Chương 27

Tiếng gọi phát ra từ bụi rậm làm người phụ nữ giật mình sờn gai ốc. Cô ta còn khá trẻ. Thằng bé trên lưng chị ta buông thõng đôi chân khẳng khiu gần chấm đất. Nó lả đi đến nỗi không thèm quay lại nhìn người đàn ông lao ra từ bụi cây.

- Anh là...? – Nhận ra người đàn ông phía sau, Chị ta hoàn hồn rồi hỏi.

- Tôi cũng là dân vác hàng. Tôi thấy chị vất vả công thằng bé từ phía bên kia.

- Anh là dân vác hàng? - Chị ta nhìn từ đầu đến chân người đàn ông. Chiếc mũ phớt rẻ tiền. Bộ đồ lao động cũ và đôi giày thể thao màu trắng. Thoáng chút hồ nghi, chị ta khẽ mỉm cười rồi cúi mặt quay đi.

Han nghĩ. Chị ta có vẻ ngờ vực khi thấy mình đi tay không. Mình phải ăn nói bổ bã chút nữa mới nhập vai được. Hăn cố bắt chuyện:

- Sang đây không vác hàng thì vác người chắc? Chúng hện tôi sang bên kia bốc mấy bao tải hoa quả. Đến bên kia một bữa người hàng chả thấy đâu. Hóa ra là hàng chưa về.

- Bốc hoa quả? Anh làm cho hội Tuấn Râu phải không?

Tuấn râu là ai nhỉ, có thể là tên chủ hàng nào đó. Han trả lời nước đôi

- Sao chị hỏi thế. Làm cho thằng đếch nào cũng thế thôi, keo kiệt, chậm trễ là ăn đòn ngay!

- Anh nói phải. Tôi đây này, không vác không được. Định cho thằng cu con đi theo giúp mẹ, ai ngờ nó không quen vấp phải đá ngã xước móng chân. Thế là cả hàng lần người đều dồn lên vai tôi tất. Đúng là đồ của nợ.

Thằng bé dấm thùm thụp lên vai mẹ vẻ không đồng tình và đòi nước uống. Chị ta thở dài rồi thả nó ngồi xuống mô đất. Thấy khá thuận lợi, Han bắt đầu đặt vấn đề:

- Chị mang thằng cu lớn tướng này mà không mệt à? Để tôi công nó cho. Nặng thì vứt mẹ nó đi cho được việc. - Han liếc mắt nhìn thằng bé trạc 8, 9 tuổi mỉm cười. Chị

ta hồ hởi lên nhưng đề phòng người đàn ông có thể bắt cóc con mình đi chiều ngược lại. Chị ta gợi ý:

- Anh mang giùm tôi hai bao hàng này hơn. Thằng nhỏ này hai ngày chưa tắm anh không ngửi được đâu.

- Thì tùy chị thôi. Chẳng qua thấy chị vất vả quá mà tôi lại đi tay không nên mới... Chị ta nguýt Han cười tùm nường hai bao hàng rồi xốc thằng bé tiếp tục đi. Xách hai bao tải lên, Han kinh ngạc vì nó không quá nặng nhưng với chị ta, một phụ nữ mảnh mai với cả công thằng bé trên lưng thì thật là kì diệu. Han nghĩ, mình công thằng bé đóng vai bạn đường với bà ta thoát nhiên giống như một gia đình. Khá hay nhưng rõ là chưa đủ an toàn. Nếu tình mắt hải quan họ vẫn sẽ nhận ra. Chắc giờ này họ đang chờ hẵn ở đầu chốt bên kia. Đây là chưa nói sau lưng, hai tên cảnh sát bị hẵn

xỏ mũi sáng nay có thể sẽ huy động thêm quân và cả chó truy theo. Lúc ấy sẽ nguy hiểm hơn nhiều.

- Mang hàng gì mà nặng thế hả chị?

- Thảo nào anh mới lên đây là phải. Đi ban ngày thế này chỉ có quần áo giày dép cùng hàng son phấn vòng vèo phụ nữ thôi. Tuy buôn lậu nhưng

không dính loại hàng quốc cấm. Qua đồn kia chỉ nộp thuế tiểu ngạch là họ cho qua. Còn như ti vi, Video hay gì khác thì phải mang chui ban đêm.

Nhìn qua kẻ hở Han thấy lớp trong thò ra ngoài. Hắn len lén mở túi lôi ra một bộ quần áo sơ mi nam. Mình phải thay lại bộ áo quần này. Nếu không, lát nữa cảnh sát Trung Quốc đuổi theo chúng sẽ dễ dàng nhận ra bộ bảo hộ sáng nay. Han đặt túi xuống len lén cởi áo quần và mặc bộ mới. Móc chiếc USB kiêm máy ghi âm chuyển sang chiếc áo sơ mi mới. Loáng một cái là xong. Người phụ nữ công đưa trẻ đi trước không hề hay biết. Han lại chợt lóe lên một ý nghĩ. Mình phải thả bộ quần áo cũ vào một lối rẽ khác để đánh lừa quân đuổi theo. Han định đặt thùng hàng xuống mang chiếc quần vứt vào lối rẽ sau lưng. Bất ngờ người phụ nữ quay lại kinh ngạc khi thấy bộ quần áo trong bao tải đã nằm trên người đàn ông.

- Ở Kì... anh này! sao lại thế hả!

Han cười hề hề:

- Xin lỗi chị. Tôi mượn một lúc, xuống kia tôi trả lại.

- Buồn cười cái anh này. Hàng đầu phải của tôi. Bộ ấy rẻ cũng 70 tệ, thiếu hàng nó phạt một gấp hai tôi lấy gì mà đền. Vẻ kiêu diễm hiếm hoi nơi chị ta biến mất tiêu.

- Tôi đền chị đây! - Han tủm tỉm cười rút tờ 100 tệ đỏ sẫm nhét vào túi áo chị ta. Chị ta lại càng ngạc nhiên hơn trước hành động kì quặc. Cứu vạn mà tùy tiện boa tiền thế này sao. Anh ta rõ ràng là có vấn đề. Gã đang buôn hàng cấm cũng nên. Nhưng kì lạ là anh ta lại đi tay không, mà buôn hàng quốc cấm không ai đi giữa ban ngày thế này. Một thằng điên lạc đường? Cứ để anh ta mang nốt hai bao hàng qua con dốc này mình sẽ lấy lại và tránh xa hắn thôi.

Chị ta quay mặt lạnh lùng bước đi. Han tranh thủ thả hai bao hàng xuống rồi đi thả quần thì đúng lúc cô ta ngoái đầu lại:

- Ô kìa, anh đi đâu đấy?

- Tôi...đi... đi tiểu một lát. Quay lại ngay mà. - Han đỏ mặt. Han mang chiếc quần thả vào một lối rẽ phía sau, còn chiếc áo nhét vào bao hàng định chờ một lối rẽ khác rồi thả tiếp.

Chị ta cũng tranh thủ thả thẳng bé xuống nghỉ. Mắt không rời khỏi Han cho đến khi hắn dừng lại sau lùm cây chị ta mới chịu quay mặt đi. Chờ Han quay lại, họ lại tức tặc leo con dốc. Hai bên là vách đá lởm chởm chen lẫn với những bụi sim rừng rậm rạp. Vừa đi chị ta chăm quay lại nhìn Han hơn, vừa để đề phòng anh ta cặp hàng chạy mất hoặc lại giở trò gì mới. Nhưng không, anh ta quả là một người đàn ông đáng mến. Đôi mắt anh ta to và sáng đầy vẻ trung thực. Mọi cử chỉ anh ta đều toát lên vẻ tự tin chừng chạc. Một người đàn ông điềm đạm, dễ gần. Sau mỗi lần liếc khéo nhìn anh, chị lại muốn nhìn thêm lần nữa. Suốt đoạn đường dài hắn kể cho chị nghe cuộc sống của nông dân Nam Hà lam lũ và nhẩn nại. Thi thoảng Han thêm vài trò mà anh ta gom nhặt trong đám thanh niên đi tán gái ở quê. Đã qua con dốc, chẳng biết tự khi nào chị ta quên tránh xa hắn. Mà có tránh cũng chẳng được. Họ tiếp tục đi.

Một chốt chặn lộ tôn đỏ bất ngờ lộ lên cuối con dốc trước mặt. Trạm hải quan phía Việt Nam đã nằm trước mắt. Họ cùng bối rối nhìn lên. Mỗi người một nỗi lo riêng. Chỉ qua chốt này nữa là xong. Han bấm bụng nghĩ. Hắn sẽ hoàn toàn tự do trong biển người phía sau trạm. Nhưng khi dẫn thêm mấy bước hắn đã nhận ra điều bất thường xung quanh chốt này. Điều hắn không muốn có. Một tốp lính biên phòng áo xanh đông như kiến mang súng đang tụ tập cạnh chốt kiểm tra hộ chiếu. Không lẽ cảnh sát Poshan đã cấp báo cho biên phòng Việt Nam nhanh như vậy sao. Hắn vội đặt hai bao tải xuống đường rồi khom người nấp phía sau trước khi tốp biên phòng nhìn thấy hắn. Quay lại nhìn phía sau, con đường mòn một bên là vách đá cao, bên kia là triền dốc với những khóm cây bụi thấp xơ xác. Không thể nấp hay rẽ sang lối khác lúc này. Chỉ có thể chạy lại một đoạn dài rồi mới có lối

tắt khác. Không chần chừ, Han khom người chạy một đoạn thì hẩn đứng khựng lại. Có tiếng động lạ phía trước. Đằng xa, vài bóng áo màu xanh lục thoắt ẩn thoắt hiện và có tiếng chó gầm gừ. Điều hẩn lo nhất đã xảy ra, lực lượng cảnh sát Nam Tu đã cho người đuổi theo. Lần này có cả chó nghiệp vụ. Han giật mình chợt nhớ chiếc áo đang giấu trong bao tải. Mãi nói chuyện với cô gái hẩn đã quên vứt nó vào lối tắt thứ hai. Chết tiệt. Tiến thoái lưỡng nan, đã chết thì phải chết trên đất mẹ. Hẩn lại vội vã chạy về phía Việt Nam. Khi gần đến hai bao tải hẩn đã thấy người phụ nữ đang đứng đó nhìn hẩn một cách quái đản:

- Ơ kìa! anh lại chạy đi đâu về đây? Anh bị làm sao hả?

Han thộn mặt ra giây lát. Mình vừa mới nói đi tiểu lúc nãy. Hẩn vội ú ớ:

- À, tôi...tôi đánh rơi cái máy lửa sau kia.

- Thế đã tìm được chưa?

Han thọc tay vào chiếc áo sơ mi lôi ra chiếc USB sáng loáng:

- Tôi nhặt được rồi mà. Ta đi thôi chị!

Có vài lính biên phòng đã nhìn hẩn. Chỉ cần hẩn có biểu hiện bỏ chạy là họ sẽ đuổi theo. Chỉ có cách duy nhất, thật bình tĩnh đi cùng người phụ nữ và đối phó sau. Han thò tay vào bao tải, ngay dưới chiếc quần của hẩn là lọ sạo hàng phụ phẩm, linh kiện may mặc như nơ, vòng, gương, lược và có mấy hộp nhựa. Hẩn tò mò lôi ra một hộp, và nhận ra chính là lọ phấn rôm, một loại bột dưỡng da cho trẻ thơm mùi sữa. Hẩn lấy ra cố đi chậm lại để xịt lên đầu, tóc và cả ... gót chân. Một mùi thơm ngào ngạt tỏa ra. Bất giác người phụ nữ quay lại. Han giật mình, hẩn nhẹ người vì lần này cô ta không nhìn hẩn. Hóa ra ngược gió chị ta không ngửi thấy mùi thơm, mà quay lại bảo thằng nhỏ câu gì đó. Thằng nhỏ ngừng lên rồi ngoan ngoãn bước xuống tập tễnh. Họ chỉ cách đồn hơn chục bước chân.

Chương 28

Thiếu tá Luo trong bộ đồ rằn ri cảnh sát đích thân chỉ huy 7 tên lính đặc nhiệm có dắt hai con chó nghiệp vụ băng núi theo lối mòn mà tên tội phạm vừa trốn. Sáng nay sau khi nhân viên trực đài nhận được tin báo, tuy hơi ngờ vực nhưng lời hứa với Trần Phách đã khá lâu chưa thực hiện được. Uy tín của ông với người đồng nghiệp nước Nam anh em không thể để mất một cách hồ thẹn.

Ông cho quân tập kích địa chỉ được báo, tiếc thay tên Han đã mau chân tẩu thoát từ trước. Ông cũng nhanh chóng điện cho tất cả cửa khẩu biên phòng và cảnh sát địa phương giăng lưới. Quả thực tin báo về Han là xác thực. Chỉ tiếc rằng hai gã cảnh sát trấn giữ đường biên lại non kém và để thoát con mồi một cách đáng ngờ. Ông đã định cho bắt giam hai viên sỹ quan kia nhưng đại úy Jinko lại can ngăn. Hãn khuyên ông để hai người kia lập công chuộc tội. Một đội đặc nhiệm và hai sỹ quan kia lập tức lên đường. Khi họ tràn lên đến dãy núi Lim đường biên, hai lối đi xuất hiện. Toán cảnh sát chia ra hai nhóm. Mũi thứ nhất do viên sỹ quan to béo dẫn đầu bất ngờ nhận thấy một chiếc quần cũ vứt bên đường. Y cho quân dừng lại:

- Chính áo của hãn. Cho chó lại đây!

Con chó nghiệp vụ sục chiếc mõm đen nhẻm vào chiếc quần như để lưu vào bộ nhớ có dung lượng hàng tỉ nơ - ron khứu giác. Hai con chó như gã nghiện vừa được xông mùi he-ro-in kích thích. Chúng điên cuồng sục sạo vòng quanh mấy bụi cây rồi bất ngờ quay lại ngả chính.

Viên quản chó khoái trá trầm trồ:

- Thính thật! Chứng tỏ tên thủ phạm định đánh lạc hướng, nhưng chó thì không ngu ngơ để hấn lừa đâu.

Hai con chó nhận ra đường đi của con mồi vội lao theo như tên bắn. Thiếu tá Luo rút khẩu Type-54 bên hông lên đạn dẫn quân lao lên trước. Những bước chân oai vệ dũng mãnh của ông làm đám quân phía sau càng thêm phấn khích.

Bất chấp toán biên phòng dồn mắt về phía mình, hai tay Han xách hai bao hàng quá cỡ. Hấn cố gắng thả những bước chân chắc nịch theo sát hai mẹ con như một người chồng, người cha lam lũ. Mắt hấn đảo ngang dọc nhìn năm tên lính biên phòng áo xanh được trang bị vũ khí tận răng. Một tên to cao đeo băng đỏ, tay lăm lăm khẩu súng trường tự động CKC mắt lơ láo nhìn “gia đình” cửu vạn. Năm cặp mắt đều dừng lại trên người đàn ông. Không nghi ngờ gì nữa, chúng đã nhận ra hấn. Bức ảnh truy nã có lẽ chúng đã thuộc lòng từ sáng nay. Khẩu Norinco trong thắt lưng nhắc nhở hấn hết sức bình tĩnh. Lúc này trong đầu hấn nóng ran với các phương án thoát thân. Đôi chân trở nên nặng trĩu, Han cố nén sự run rẩy từ từ tiến lên. Tên đội trưởng đợi Han đến sát tầm mắt, hấn nhìn từ đầu đến chân. Một con người lịch lãm, ăn mặc bảnh chọe lại xức nước hoa thơm ngát có vẻ không giống với kẻ đang bị truy nã. Hấn nhìn Han hất hàm:

- Bao gì đấy, bỏ xuống!

Han ngoan ngoãn tuân thủ. Im lặng.

Bỗng người phụ nữ trẻ quay lại nhanh nhẩu:

- Hàng em đấy! Gớm! Ngày nào cũng đi mà cứ phải hỏi.

- Tôi không hỏi chị! Xê ra. - Gã đội trưởng quắc mắt. Tay phải y chống mạnh báng súng xuống đất.

- Anh cho tôi xem giấy tờ, mau lên.

Mắt Han như hoa lên. Hắn xọc tay vào hai túi áo, rồi lần ra sau túi quần nhưng làm gì có. Mắt hắn đảo liên tục tìm cách thoát thân. Xung quanh chỉ có vách đá và những bụi cây dại um tùm. Cách đó không xa là một con đường khá đông người và xe cộ qua lại. Nếu chạy xuống đó hắn có thể lẫn vào đám người đi đường. Tốp lính kia không dám liều mạng xả súng. Cơ hội thoát thân rất lớn. Lúc này năm cặp mắt đang nhìn hắn như thiêu đốt. Cần phải hướng sự chú ý của chúng đi chỗ khác và chớp thời cơ khi chúng sơ hở.

Han bỗng reo lên:

- À kia rồi. Tôi nhét chứng minh thư trong cái bao kia kìa! - Han chỉ tay vào một trong hai cái bọc hàng dưới đất. Vừa dứt lời hắn đã nhận ra sai lầm chết người của mình. Trong bao hàng có chiếc áo của hắn. Tai hại hơn khi hắn nhớ ra ở túi trong chiếc áo thô còn có giấy đăng kí chiếc xe 67 mang tên thật của hắn. Vậy là toi rồi. Tên đội trưởng đánh giọng:

- Giữ hắn lại! Thăng Kha! mày lục tung cái bọc này ra!

Han bị đẩy sang bên và kẹp giữa hai tên lính. Một tên từ trong chòi cầm kéo chui ra cắt tung cái bọc. Nhìn đồng hàng tạp của cô gái lăn lóc bung ra mà Han không cầm được lòng. Những đồng thù lao chết đói khi phải mang hàng chục cân chui rúc qua bao ngọn núi. Nàng đã đổ bao nhiêu mồ hôi và nước mắt trong rủi ro và nguy hiểm để thay chồng nuôi con. Nay chỉ vì một mục đích ư hèn mà hắn đã làm đổ nốt bát cơm của chị ta. Một nỗi ân hận dâng lên làm hắn ngẹn ứ cổ. Tên lính sục sạo rồi lôi lên một chiếc áo cũ.

- Sao cái này lại ở đây?

Han lại chột dạ khi tên lính lôi trúng phóc chiếc áo. Hắn im thin thít. Người phụ nữ lại tru tréo:

- Này, các ông thật quá thể. Sao lục tung hàng người ta thế? Xếp lại mau.

- Sao lại giấu chiếc áo này ở đây?

- Tao cần đểch gì giấu. Hàng se-cond-hand người ta đấy. Thấy rẻ người ta lấy hết mang về. – Chị ta chống nạnh đáp.

Gã đội trưởng chỉ tay vào chiếc áo:

- Lục kĩ đi.

Tên lính đưa chiếc áo thô màu cỏ úa lăm túi lên cao, ngăm nghía trước sau rồi ngửi như đánh hơi ma túy.

Một tên xen vào:

- Hàng thùng có khi còn nhặt được tiền đấy. Anh lục hết các túi đi. Tên lính kia một tay dơ cao chiếc áo, tay kia banh các túi trước sau rồi lộn cả túi trong nhưng chưa tìm ra một thứ gì. Han nóng mặt hồi hộp. Lẽ ra hẳn phải vớt nó từ lúc trước rồi.

Ở khoảng cách 100 m và tốc độ của một mũi tên, hai con béc-giê thiện chiến đã xác định mục tiêu nó ở đâu. Giữa hàng ngàn luồng hơi người qua lại mỗi ngày ở đây, chúng ngửi ra có 3 luồng hơi còn nóng hổi. Một mùi thơm của phụ nữ. Một mùi hôi hoắc của trẻ con. Một sắc mùi nước hoa, và một mùi mồ hôi giống mùi chiếc quần lúc nãy. Mùi mục tiêu của nó. Mấy thứ mùi đó vạch lên những đường dẫn vô hình kéo dài tận dốc núi. Như một tên lửa hành trình được dẫn đường bằng tia la-de. Khi cách mục tiêu khoảng mười giây, nó đột ngột tăng tốc.

Cuối cùng thì tên lính cũng lần ra một tấm thẻ đang định lôi ra thì bất ngờ có tiếng rít từ trên dốc. Hai con chó hung hãn không biết từ đâu lao tới. Hẳn tá hỏa chưa kịp bỏ chạy thì con chó nửa tạ vồ trúng chiếc áo trên tay

đẩy hẳn ngã chống kênh xuống đất. Cả chó lẫn áo tấp lên mặt. Đám lính kinh hãi chạy loạn xạ. Trong lúc chờ người quản chó đang hốt hoảng đuổi theo, toán lính áo xanh lúng túng không biết nên liều chết xông vào vật chó hay nã súng bừa vào hai con bec-giê đang quần đảo đồng đội. Người phụ nữ và thằng bé kinh khiếp chạy tháo xuống dốc. Lúc này họ đưa mắt tìm người đàn ông tốt bụng mới quen, nhưng anh ta đã biến đâu mất. Khi thiếu tá Luo và toán đặc nhiệm chạy hết tốc lực phía sau, ông đã nghe mấy loạt đạn vang lên. Những tường biên phòng Việt Nam đã phải dùng phương án cuối cùng hạ thủ Han. Ông vừa mừng vừa lo, khi chạy đến nơi ông thở không ra hơi. Một cảnh tượng hãi hùng hiện lên trước mắt. Hai con chó bị bắn nát đầu và thân trong hai vũng máu. Đáng buồn hơn, một lính áo xanh với hàng chục vết thương trên người đang nằm bất động trên sân. Hai ba lính áo xanh và tên trung úy đặc nhiệm chạy đến băng bó cho anh ta trước khi chở đi bệnh viện.

Thiếu tá Luo thần thờ, cặp mắt dửng dưng của ông biến thành những cái nhìn căm giận vào hư vô. Một lần nữa ông lại để sống Han. Một lần nữa ông lỗi hẹn với Trần Phách.

Chương 29

Trần Phách ái ngại nhìn cô gái rồi hỏi:

- Chị có nhận ra cô gái lái chiếc xe là ai không?

- Không, cô ta bị chiếc ghế lái và cả thân hình đồ sộ của anh Tà che lấp. Thoạt đầu, tôi ngỡ ngỡ là cô Lan cùng phòng. Nhưng khi nhìn qua kính chiếu hậu, cô ta lại không giống ai cả.

- Sau đó họ đưa cô đi hay là dừng lại chỗ nào đó?

- Tôi chỉ biết chiếc xe tăng tốc, chạy nhanh dần cho đến nửa tiếng sau nó dừng lại. Chúng bắt tôi xuống và đổi sang một chiếc xe khác. Tôi đoán là một chiếc xe nhỏ hơn rồi lại đi, không lâu sau đó tôi mệt lả đi. Chúng tưởng tôi ngạt thở nên mở cả băng bịt mắt của tôi để xem sao. Khi đó tôi không thấy gã bộ đội đâu cả. Chỉ có một cô gái lạ ngồi cạnh tôi và người đàn ông lái xe. Sau khi đi thêm được độ hai tiếng nữa, chúng đẩy tôi xuống xe đi bộ qua một khu rừng. Sáng hôm sau tỉnh lại thì thấy xung quanh thuộc một nơi xa lạ, từ con người, ngôn ngữ, lúc đó tôi biết mình đã bị bắt ra nước ngoài. Từ đó tôi không còn tin nào về anh Tà nữa. Hãy trả lời tôi đi, anh ấy nay ở đâu?

Trần Phách chậm rãi nói:

- Tôi báo cho cô một tin về người yêu cô. Anh Tà đã bị sát hại ngay đêm hôm đó, trên đỉnh đèo Hốc. Cô thực sự không biết ư?

Hà Vi vội đưa hai tay ôm lấy đầu, mặt thất sắc nhìn Trần Phách trừng trừng như sắp lên cơn động kinh.

- Trời...ơi, thật thế sao...? - Rồi cô gục xuống bàn. Long hoảng hồn quăng bút bật dậy, lần này anh làm thay việc của Trần Phách:

- Cậu khát. Gọi lái xe đưa cô ta đi bệnh viện ngay. Mẹ cô gái vội ôm lấy con vỗ về rồi ngần ngại nhìn sang Trần Phách .

- Không sao đâu, em nó xúc động quá thôi. Tôi chưa nói với con tôi điều gì, hôm qua về tôi đưa em nó đi bệnh viện và bác sỹ khuyên đừng để điều gì gây xúc động mạnh. Chờ em nó tĩnh tâm thời gian rồi nói.

Hà Vi vẫn ôm đầu, mái tóc xoắn màu nâu nhạt bị vò rối như mớ cỏ khô. Cô không thể nói lên được lời nào được nữa mà chỉ gục xuống bàn.

- Hãy đưa cô ta về nhà nghỉ ngơi đi. - Trần Phách ôn tồn nhìn người mẹ cũng khổ đau không kém con mình. Cho hẳn chiếc Lancruiser để tiễn họ về, Trần Phách và các trinh sát lập tức lắp ráp các tình tiết đang thiếu vừa nhận được vào vụ án đang dở.

- Một nhân chứng tuyệt vời trong vai nạn nhân khốn khổ. – Viên đại úy thốt lên khi đi sang phòng làm việc cùng với các trinh sát.

Ngồi xuống ghế chủ tọa, ông vo hai tay vào nhau buồn bã nhìn xuống cấp dưới:

- Vậy lời khai của Hà Vi đã làm mọi nhận định trước đây của chúng ta sai bét. Không có ai chết đuối cả. Bộ quần áo kia đâu phải là của cô ta. Vậy người phụ nữ kia là ai? Gã quân nhân bí ẩn nay ở đâu? Cho đến nay vẫn là ẩn số. Cứ như chúng gây án xong rồi chui xuống đất. Nhưng Hà Vi đã cho chúng ta vô số dữ liệu quan trọng. Tôi nhận định lại như sau:

- Đêm đó, khi Hà Vi đang ở trong nhà thay quần áo, một đối tượng giả mạo nào đó cải trang y hệt cô ta lợi dụng bóng đêm để leo lên xe. Tà có lẽ tưởng nhầm Hà Vi chưa thay đồ mà quay lại làm gì đó hay đơn giản không cần thay nữa mà đi tiếp nên anh ta để cô kia lên xe mà không cảnh giác. Khi

ả ta đột nhập vào xe rồi bất ngờ ra tay đập vào đầu Tà từ phía sau. – Viên đại úy lôi tấm ảnh chụp vùng đầu nạn nhân sau khi tai nạn dơ lên làm chứng. – Nếu cái xác kia không thối nát ra và viên bác sỹ pháp y có kết luận chính xác thì chúng ta đã dễ dàng hơn.

Ông nói tiếp đầy tự tin:

- Sau khi ra tay, hung thủ lùi ghế lái ra sau và ngồi lên đùi nạn nhân thay quyền điều khiển chiếc BMW.

Long phản biện tức thì:

- Nhưng tôi có ý kiến về thời điểm cái chết của Tà. Nếu lên đỉnh đèo anh ta mới bị sát hại thì sao ạ?

- Thế cậu tin rằng Tà để im cho cô gái nào đó ngồi trên đùi điều khiển xe và chở người yêu anh ta phía sau thật sao? Lại còn tên lính nào đó nữa xông lên khống chế Hà Vi. Đây là vụ bắt cóc có tính toán rất kỹ. Nhất định Tà bị đánh bất tỉnh từ khi cô gái kia lên xe. Tiếc rằng thi thể anh ta bị loại vì khuẩn chết tiệt gì đó ăn hết phần vỏ ngoài, nếu không chúng ta sẽ phá xong án mà chẳng cần nhân chứng Hà Vi.

- Vâng, thưa sếp, thế vì sao lại có vụ lật xe? Do cô gái kia vụng về lái qua đèo trong đêm tối sao? Nếu lật thì gã quân nhân và Hà Vi lúc đó ở đâu? – Long cất vấn.

- Cậu mở sổ ghi chép sáng nay của Hà Vi xem lại đi. Cô ta nói sau khi xe chạy 30 phút thì chúng đổi xe, thời gian đó tương đương thời gian chiếc ô tô chạy nhanh từ Hà Nội đến Đèo Hốc. Như vậy xe BMW lật sau khi đã đổi xe. Khả năng sau khi tất cả chuyển xe chúng nó mới đẩy chiếc BMW có xác Tà trong đó lăn xuống vực để tạo hiện trường giả hay đánh lạc hướng điều tra. Quả thực nếu Hà Vi không trở về Việt Nam nữa, tên thủ phạm đã thành công khi hướng dư luận đến vụ lật xe một mất xác, một vỡ đầu chết.

- Thế còn bộ váy và mẫu giấy cần cước?

- ...

- Thế còn tên Hà Phan đóng vai trò gì trong vụ này chứ? – Long vò đầu thắc mắc.

- Đây chính là tên đầu sỏ vụ bắt cóc. – Trần Phách nghến chặt răng làm quai hàm bạnh ra, mắt nảy lửa. Ông chưa quên vụ rượt đuổi ê mặt tại Poshan. Ông nhồm dậy khỏi ghế đi đi lại lại rồi tiếp:

- Theo tôi hẳn đi xe 67 phía sau để hộ tống và đối phó nếu cảnh sát đuổi theo. Hẳn có thể đi cùng một xe với gã quân nhân lúc đầu. Vết dầu nhỏ trên dốc là bằng chứng hẳn dừng lại gây án khi đổi xe. Hẳn tham gia chuyển con tin rồi đẩy chiếc xe xuống vực. Dấu vân tay của hẳn để lại trên các tay nắm.

- Thế dấu chân xung quanh chiếc xe sau khi rơi xuống vực là của ai?

- Chính của tên Phan hoặc tên mặc áo lính. Chúng xuống xem tên Tà đã chết thật chưa. Thấy Tà bất động, đầu bê bết máu nên chúng yên tâm bỏ lên đỉnh đồi. Gã quân nhân đi xe 67, còn tên Phan bắt ô tô từ Hà Nội lên Lạng Sơn đó.

- Thừa sếp, lúc đầu sếp bảo hai tên này đi một xe, tại sao sau khi gây án chúng lại đi riêng lẻ như thế để làm gì?

Trần Phách ngừng lại giương đôi mắt xám thâm quầng nhìn chăm chăm vào viên trình sát dưới quyền.

- Vấn đề là ở chỗ đó, có thể chúng bất đồng vấn đề gì đó hay đang thực hiện mục đích nào khác. Dù sao chúng ta còn phải lấy thêm lời khai của Hà Vi sau khi cô ta khỏe hơn.

Long phân tích thêm:

- Vâng! Tôi cho rằng trước khi đổi xe, cô gái lạ đã trút bỏ bộ đồng phục có hai mục đích. Thứ nhất là tránh sự chú ý. Thứ hai là ngấm vụ oan Hà Vi và Tà có hành vi không lành mạnh trước khi tai nạn xảy ra. Mẫu giấy trong váy cô ta là một tờ giấy ghi chép địa chỉ để chúng đi tìm con mồi mà thôi. Giấy đánh máy để lỡ may chúng ta có nhặt được cũng không nhận dạng nổi người viết.

Một trinh sát vặn hỏi:

- Đi bắt cóc mà không biết con mồi là ai và ở đâu đến nỗi phải kè kè mẫu giấy trong bao. Nghe hài quá không ông thiếu úy?

Trần Phách chen ngay vào:

- Chúng nó không phải lũ ngốc đâu. Chứng tỏ có ai đó giao mẫu giấy cho chúng trước khi gây án không lâu. Tức là chính cô gái lạ kia cũng không rõ phải bắt ai trước khi nhận chỉ thị. Kẻ chủ mưu vụ này ngay từ đầu tôi đã cho rằng đang nằm ngoài biên giới.

Long hả hê nhìn đồng đội. Không dưới hai lần sếp có những suy nghĩ giống anh.

Chương 30

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang giấc ngủ của Mãnh. Hấn bật dậy với chiếc điện thoại rồi nhận ra Chúc đang gọi:

- Anh mãnh hả? Con mời di chuyển rồi đấy.

- Thằng Sam hả? Nó đi đâu?

- Tất nhiên là về Việt Nam rồi. Em đang bám theo nó đây.

- Mà cứ theo sát. Tuyệt đối không để nó biết. Cứ để nó sang hấn bên này rồi có gì báo lại tao.

- Vâng ạ. Giữ liên lạc anh nhé.

Năm giờ chiều hôm đó, lại Chúc thông báo Sam đã về đến nhà trọ của hấn ở

Phúc Xá. Một ngôi nhà hai tầng trong hẻm vắng. Bám theo Sam tận Hà Nội, Chúc tận mắt nhìn thấy Sam đã lên tầng hai. Hấn báo ngay cho thủ lĩnh:

- Anh Mãnh, thằng này vừa về đến nhà và đã tắt đèn. Đề phòng hấn lại bỏ đi, cho tôi biết phải xử lí sao thằng này ạ?

- Tốt lắm, mà cứ chờ ngoài quán nước hay quán cà phê nào đó, mười giờ đêm tao qua.

Sau 10 giờ đêm, Sam đã có mặt trong căn hộ hai tầng không có gì tiện nghi ngoài chiếc giường mộc và một chiếc Tivi samsung 19 inch. Nội thất

hết một nhà trọ hạng bèo. Lúc 9 giờ tối Sam đã về đến Hà Nội với tấm thân mệt mỏi. Đi qua một chiếc quán nhỏ, hăn tiện thể mua hai chai bia với gói lạc rang. Sam về phòng nhắm nháp giết thời gian trước khi đi gặp viên cảnh sát. Hăn biết cảnh sát thường về nhà rất muộn. Đợi công việc xong xuôi hăn sẽ ăn một bữa thịt chó cho ra trò. Nốc cạn một chai bia, hăn thiếp đi lúc nào không hay. Chiếc tivi đặt cuối giường phát xong một trận bóng đá và đang chiếu một bộ phim tình cảm Hàn Quốc. Tiếng tivi át cả tiếng mở khóa lách cách. Đến khi cánh cửa bật ra hăn mới choàng tỉnh. Cái quái gì thế này? Hăn thậm chí không biết mình đã ngủ bao lâu, và giờ này là mấy giờ. Có tiếng bước chân rón rén đi hết phòng ngoài rồi vào buồng trong. Mình ngủ mà quên khóa ư? Sam bật dậy cảnh giác, theo bản năng hăn tìm một thứ để phòng thân. Cửa buồng bật tung, một gã to lớn mặc quân phục đứng ngay ở cửa. Sam dụi mắt. Một bóng đen khác lách qua hông gã to cao tiến về góc nhà nơi Sam đang rúm ró cầm chắc chai bia trong tay thế thủ.

- Mày là ai? - Sam hét to cố che đậy sự run rẩy, nhưng hăn biết câu hỏi của mình là quá thừa khi nhận ra gã mặc đồ lính là ai. Tên đứng trước mặt cũng là một kẻ không xa lạ với Sam. Chúc khước tay có ý bảo Sam bình tĩnh ngồi xuống. Sam cảnh giác cao độ. Hăn biết gã lính đột ngột gặp hăn chắc có chuyện chẳng lành.

- Các ông vào nhà tôi làm gì, sao không báo trước?

- Bọn này vào thăm nhau thôi mà, gì mà ông phải đề phòng thế. - Mãnh cợt nhả cài then cửa rồi tiến về giữa buồng. Hăn gạt Chúc sang bên và chỉ cách Sam một sải tay.

- Mày và thằng Han lập mưu để hại bọn tao phải không? Nói đi! - Mãnh rít lên.

- Nói láo, Han với tao là bạn. Chúng tao không hại ai cả.

- Câm mồm! Mày về để báo cảnh sát phải không?

- Không bao giờ.

- Mà còn chối hả? Cái gì trong túi kia? Đưa đây. – Mãnh chỉ tờ giấy lộ rõ trong túi áo mỏng trên ngực Sam.

- Không phải của mày. Lui ra. - Mặt Sam đánh lại. Chai bia trong tay như sắp rạn nứt.

- Trói nó lại. Khám xét người nó cho tao. - Mãnh hất hàm sang Chúc. Gã do thám vào việc như một tên đao phủ lành nghề. Hắn rút sợi thừng thủ sẵn trong túi ra sẵn đến. Nhìn thấy chai bia còn đầy trong tay Sam hắn lưỡng lự một thoáng. Đề phòng đối thủ giáng xuống đầu, hắn chỉ tay Sam lên giọng cứng rắn:

- Thả cái chai xuống!

Sam run bần bật nhưng kiên quyết giữ lấy mạng sống bằng mọi giá. Hắn từ từ nâng chiếc chai ngang mép bàn chực đập mạnh. Chúc bất thần tóm lấy cổ tay đối phương nhưng bị Sam đập mạnh vào bụng. Chúc lưỡng lự nên né kịp, theo phản xạ hắn tóm ngang bắp chân Sam giật mạnh. Sam bị giật ngã ngửa tức thì xuống sàn nhà, chiếc chai 750ml trong tay vỡ tan. Bia chảy lênh láng. Trong tay Sam chỉ còn lại chiếc cổ chai dài như một lưỡi dao thủy tinh sắc lẹm. Sam vung tay đâm mạnh vào Chúc. Tên này rú lên thụt người ra. Nhanh như cắt, Sam gồng người bật dậy nhưng sàn nhà ướt sũng bia nên hắn lại trượt chân ngã. Mãnh nhanh chóng ập đến đá tung mảnh chai trong tay Sam trước khi Chúc ập đến trói nghiền hắn lại.

- Lọc người hắn đi. - Mãnh ra lệnh.

- Sam bị quăng nằm sấp trên giường, tay và chân bị trói chặt rên ư ử như một con vật sập bẫy. Chúc sục sạo túi áo, xới tung ví nhưng chỉ có mỗi một phong bì. Hắn rút ra đưa cho Mãnh.

- Chính thằng Han đưa cho mày cái này phải không?

Sam im lặng thay vì trả lời.

Mảnh xé đầu thư và lôi ra một mảnh giấy A4 đã được đánh máy cẩn thận. Hắn đưa lên đọc và lặng người đi.

Chương 31

Sau một ngày nghỉ ngơi, hai mẹ con Hà Vi lại tìm đến Đồn 35 để nói hết câu chuyện mà cô trải qua cho cảnh sát.

Trước các chiến sĩ công an ngồi nghiêm trang theo dõi, Hà Vi đã dần lấy lại được vẻ tự nhiên vốn có. Cô kể tiếp:

- Đêm đầu tiên ở nước ngoài tôi thấy có rất nhiều phụ nữ khác bị bắt như tôi. Chúng giam tất cả chúng tôi tại một nơi hẻo lánh và cho ăn ngủ đường hoàng. Sáng hôm sau tỉnh dậy tôi không thấy một ai nữa, cứ như sau giấc ngủ họ bị quỷ dữ ăn thịt hết. Thấy khì lạ quá, tôi ra khỏi giường và tìm khắp căn nhà tối tăm một lỗ hổng nào đó để chui ra nhưng bất thành. Lát sau có người mở cửa và tôi nhận ra ngay hắn chính là anh bộ đội đã ép tôi trên chiếc BMW. Anh ta là người Việt Nam nên tôi đỡ sợ hơn. Tôi yêu cầu hắn đưa tôi về ngay lập tức.

- Hắn có làm gì cô không hay đưa đi đâu nữa không? - Trần Phách hỏi.

- Không! Hắn không động đến tôi và đối xử khá thân thiện, thậm chí anh ta còn mời tôi ăn kẹo cao su nữa nhưng tất nhiên là tôi từ chối. Có lẽ thấy tôi khá xinh, hắn muốn lấy lòng và hứa sẽ cho tôi trở về nhưng không nói rõ lúc nào. Tôi cũng không hiểu hắn sẽ làm gì với tôi trong những ngày tới. Suốt ngày hôm đó hắn ta ở lì trong nhà và không cho tôi ra ngoài cứ như sợ tôi bỏ trốn. Thức ăn nước uống đều có người mang đến cho tôi đầy đủ. Tóm lại hắn chưa làm gì xúc phạm đến tinh thần và thể xác của tôi trừ việc hắn đã ... bắt cóc tôi.

- Thế hắn giữ cô ở đó mấy ngày?

- Tình trạng đó không kéo dài. Ngay nửa đêm hôm đó có người gõ cửa, có vài tên vẽ mặt hung dữ mặc những bộ rằn ri hết bộ kia kìa. - Cô gái chỉ tay bộ quần áo Trần Phách đang treo trên móc sau cánh cửa. - Chúng ập đến và kéo tôi lên xe bất chấp sự phản đối cực lực của người bộ đội.

Nửa tiếng sau thì chúng dừng xe thả tôi xuống một tòa lầu đài cổ quái. Một gã cao to đeo kính đen, hình như là tên cầm đầu dẫn tôi vào trong tòa lầu đài rồi dừng lại trước một căn buồng đóng kín. Hắn ra hiệu bằng miệng lẫn tay ý như là tôi phải phục vụ thân xác cho một ai đó. Nói xong hắn mở cửa đẩy tôi vào rồi đóng chặt lại biến mất. Tôi nhìn khắp phòng lờ mờ ánh đèn ngủ và rùng mình khi thấy một đứa trẻ con béo phì đang ngồi uống bia trên ghế sa-lon. Thấy tôi hoảng sợ hắn ta có vẻ thích thú rồi bật dậy tiến về phía tôi. Khi hắn đứng lên tôi như suýt ngất đi khi nhận ra đó là một người đàn ông dị dạng. Tôi khóc trong sợ hãi và biết mình đã thuộc về một người đàn ông tàn tật xấu xí.

- Hắn giam cô ở đây đến bao giờ?

- Tưởng như cuộc đời tôi sẽ vĩnh viễn chôn vùi nơi này nhưng trong lúc đau đớn tuyệt vọng nhất thì một bất ngờ xảy ra. Hơn nửa tháng sau đó, một người quen của tôi xuất hiện như câu chuyện cổ tích. Anh ta giải thoát cho tôi rồi trốn khỏi lãnh địa của tên Ma.

- Anh ta đây đúng không? – Trần Phách rút bức ảnh trong tập hồ sơ dơ cao trước mặt cô gái.

- Đúng đó, tên anh ta là Hà Phan. Một người Việt gốc Hoa mà tôi quen biết từ lâu.

- Thế sau đó, sau khi cứu cô, anh ta đưa cô về đây luôn à?

- Đâu có. Hóa ra tôi nhầm. Anh ta lại mang tôi đi bán cho một hội khác. Thằng con lai mang tên Hà Phan này hóa ra là một tên đạo đức giả. Một kẻ hai mặt. Bật mí với các anh nhé, khi còn ở Hà Nội hắn theo đuổi tôi gần cả

năm trời nhưng tôi chưa nhận lời. Khi hẳn liệu mình cứu tôi khỏi sào huyệt tên Ma, tôi thực sự đã xiêu lòng trước hành động hảo hán đó và chỉ chờ hẳn ta ngỏ lời nữa thôi là tôi... Nhưng, hẳn lại ngỏ lời dạm bán tôi cho một tên giàu hơn. Đời có ai ngờ, khi thân xác và lòng tin đặt trọn vào hẳn thì hẳn lại không cần đến tôi nữa. Tóm lại, tên buôn động vật quý hiếm này đã kiếm một món hời khi bán lại tôi cho một thằng khác.

Ba trinh sát nhìn nhau thở dài, bao nhiêu sóng gió dữ dội đã vùi dập tới bởi một thể xác lẫn tâm hồn ngây thơ trong trắng. Trần Phách nhìn cô gái đầy vẻ cảm thông và ông hiểu rằng không phải ngẫu nhiên mà cô ta lại già đi gần chục tuổi so với bức ảnh hồ sơ mà ông vẫn xem hằng ngày. Ông hỏi:

- Sau khi bị Phan bán cho khách mới, người khách này lại bắt cô đi một nơi xa xôi hơn?

Cô gái lắc đầu rồi bỗng nhiên nở một nụ cười gần như duy nhất từ khi họ gặp cô. Khuôn mặt trái xoan rạng ngời dưới mái tóc sức mùi hoa Lan đại làm viên đại úy bỗng trở nên bồi hồi khác lạ. Cô gái chậm chậm kể như không muốn để sót chi tiết quý giá nào:-Anh này lái xe đưa tôi đến nơi rừng cây heo hút, ngỡ là vào sâu trong nội địa nhưng khi đến một con sông lớn anh ta dừng lại chỉ tay về phía bên kia. Do bất đồng ngôn ngữ nhưng tôi đoán ra ý anh ta là tôi phải sang bên đó. Bất ngờ với ý định đó của anh ta, tôi nhìn chăm chăm sang bên kia sông và sung sướng vô cùng khi nhận ra vài người đội nón lá và mặc áo dài. Tôi không tin nổi đó lại là quê hương tôi. Quay lại tạm biệt thì tôi thấy trên tay anh ta cầm một nắm tiền đang chìa cho tôi. Anh ta ra hiệu đó là tiền dò và tàu xe. Tôi từ chối rồi vùng chạy qua bãi sông như đứa trẻ lao về phía người mẹ. Khi con dò chất đầy hàng hóa lấm lét rời bến tôi mới kịp quay lại nhìn anh ta. Gió nam lồng lộng thổi từ lòng sông làm những khóm cỏ lau cong rạp xuống bờ. Người thanh niên ấy vẫn đứng đó bên chiếc xe nhỏ vẫy vẫy tay rồi gọi to vang cả khúc sông, các anh biết anh ấy nói gì không?

- Đôi môi xinh xắn đã hồng lên tùm tùm cười. - Anh ta nói thế này này:

- Lao bo, hui jia bie wang le wo.

Trần Phách, Long và nhóm trinh sát lặng thinh ngơ ngác nhìn nhau.

- Đại loại là hần nói gì?

-Ồ, thế em tưởng các anh phải biết ngoại ngữ chứ?

- Chúng tôi chỉ biết tiếng Nga và tiếng Anh thôi. – Long nghiêm khắc.

- Em cũng không hiểu gì hết, chỉ thấy mấy người trên chuyến đò hôm đó tùm tùm nhìn nhau cười mà thôi.

Ồ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Với nguồn thông tin do Long cung cấp, các đối tượng tham gia vụ bắt cóc lần lượt bị cảnh sát hình sự Hải Phòng bắt gọn. Long khá hài lòng với thành tích bất ngờ đó. Cho đến tận lúc này anh mới dám tin bức thư nặc danh kia là có cơ sở và chắc chắn phải từ một thành viên bí mật nào trong hàng ngũ tội phạm. Vì sự an toàn nên họ đã giấu kín tung tích. Thành công này chắc chắn sẽ phản hồi đến hẳn ta và biết đâu sẽ có những bức thư khác. Cứ cách này tổ chức buôn người quốc tế sẽ bị nhốt tận rể. Một ngày nào đó nhân vật bí ẩn kia sẽ tự động lộ diện. Được nghỉ hai ngày về với vợ nhưng trở trêu thay chiều nay Thu Hương sẽ theo đoàn sang Campuchia hội thảo trao đổi văn hóa giữa trường đại học Xã Hội Pnompenh và đại học Văn Lang. Vợ đi vắng cũng có cái hay của nó. Long nhủ thầm. Đã lâu rồi anh chưa có những ngày tự do đến thế. Một đêm không bị ai tra khảo, chất vấn. Công việc thuận lợi. Những chiến công bất ngờ sẽ kéo anh lên đỉnh cao quyền lực trong tương lai gần. Đêm nay anh là người tự do. Anh sẽ chơi một đêm cho hết mình, nhưng vấn đề là chơi cái gì đây. Long khoan thai vào nhà tắm ngâm mình trong làn nước ấm. Xong xuôi, anh lại chiếc tủ nhỏ xinh xắn lấy ra một chai Whisky mà người bạn đi du lịch về tặng.

Mình phải gọi cho mấy chiến hữu tìm một chỗ nào kha khá ngồi mới được. Long ngồi trên ghế bành, hai chân duỗi ra trên bàn. Anh đang lên danh sách những thằng bạn thân thích. Chợt nhận tra phía trước cửa phòng khách có một mảnh giấy nhỏ. Long ngạc nhiên vì cách đó nửa giờ không có. Nhất định ai đó đã luồn vào khe cửa khi anh đi tắm. Một bức thư nặc danh nữa thật sao? Sao dạo này lắm vụ bắt cóc thế? Anh từ từ tiến lại cúi xuống ngó kĩ trước khi nhặt lên.

Đúng là thư nặc danh giống hệt lần trước. Lại một nạn nhân nữa rồi. Long thận trọng mở ra rồi mang lại chiếc bàn thông thả mở ra đọc.

“Nạn nhân tiếp theo, Vũ Thu Hương. Đại học văn lang, trú tại 12 Thái Thịnh'. Mắt Long hoa lên nhìn như xuyên tờ giấy. Không đời nào lại thế được.

Long luống cuống bấm máy gọi khẩn cấp cho vợ. Đầu máy bên kia rì rào ngắt quãng:

- Anh Long, em vừa lên máy bay, có việc gì thế anh?
- Em hãy khoan đi! Dừng ngay lại! Hoãn chuyến bay này lại.
- Anh nói gì lạ thế, sắp cất cánh rồi. Không được.
- Vấn đề an ninh. Sẽ nguy hiểm cho em. Anh không thể nói được ở đây nhưng bằng mọi giá em phải hoãn lại chờ anh.
- Chẳng có gì là nguy hiểm đến an ninh cả. Chúng em đi hai người. Em và một chị trưởng khoa nữa. Anh yên tâm. Hẹn với người ta sáng mai có mặt ở Pnompenh rồi. Không thể hoãn vì lí do mơ hồ kia được...

Đầu dây bên kia vang lên tiếng loa thông báo máy bay sắp cất cánh và yêu cầu hành khách tắt máy. Điện thoại bỗng dưng tắt rụp.

Long khoác vội quần áo lôi chiếc “Rebel” phi như bay lên sân bay Nội Bài. Đến nơi. Chiếc máy bay đã cất cánh được vài phút. Anh tức tốc lại quầy bán vé:

- Anh ơi! Có chuyến nào đi Sài Gòn đêm nay nữa không?
- Vẫn còn chuyến cuối cùng, nhưng...
- Cho tôi ngay một vé. - Long cuống cuồng

- Anh chờ lát. Hiện nay đã hết vé nhưng có người vừa hủy chuyến. Chúng tôi sẽ thế anh vào. Anh có hành lí không?

- Không có gì đâu. Tôi đi tay không mà.

- Hiện chỉ còn 20 phút. Anh phải mua vé và vào cổng anh ninh ngay. Long móc chiếc ví dày cộp mới lĩnh thưởng, mắt nhìn về phía cửa kiểm tra an ninh đang sắp chốt lại đằng xa.

Mọi việc diễn ra suôn sẻ và mau chóng.

Chiếc A320 hãng Jesta Hà Nội - Sài Gòn cất cánh, tức chỉ sau vợ anh đúng 35 phút. Anh sẽ kịp gặp vợ anh khi cô ta đang lấy hành lí trước khi chuyển máy bay đi Pnompenh. Long nhắm tính nếu có vụ bắt cóc xảy ra, nó không thể xảy ra tại nơi đông đúc như sân bay. Anh vẫn đến kịp để can thiệp nếu việc xấu xảy ra cho vợ. Ngồi trên máy bay, thời gian 2 tiếng đồng hồ quả là dài hơn cả thế kỉ. Rốt cuộc, chuyến bay đã hạ cánh xuống sân bay Tân Sơn Nhất. Khi máy bay chạm xuống đường băng, anh móc chiếc điện thoại gọi ngay cho Thu Hương:

- Em đang ở đâu? Đứng chờ anh ở chỗ lấy hành lí nhé. Không được bỏ đi đâu.

- Anh đùa sao? Anh cũng đi Sài Gòn đêm nay sao? - Thu Hương sừng sốt.

- Anh không hề đùa. Với em anh không bao giờ đùa! Đây là vấn đề nguy hiểm. Em phải tin vào anh. Phải tin vào ngành an ninh chứ. Nghe đây! - Long đồng dục, anh buộc phải nói ra sự thật tày trời. - Em có thể bị bắt cóc bất cứ lúc nào!

- Trời ơi! Thật sao? Nhưng...

- Không nhưng gì hết, em không hiểu đâu.

- Nhưng chúng em đã chuyển lên máy bay đi Pnompenh rồi. Chuyển bay cuối ngày chuẩn bị cất cánh đấy. Thế thôi cưng nhé. Bye!

- Hà...? - Long đưa máy ra xa rồi trôn trối nhìn vào màn hình. Cô ta cúp máy rồi. Điện thoại mất tín hiệu.

Long đứng ngây dại giữa phi trường. Đã quá muộn. Nàng thoát ần thoát hiện như bị ma bắt. Anh định hỏi nàng rằng bà trưởng khoa đi cùng có phải là tên bắt cóc hay không. Nếu không, khi xuống sân bay nước bạn chắc hẳn bọn bắt cóc sẽ xuất hiện. Long nháo nhào tìm ốt bán vé. Nhưng anh không kịp mang hộ chiếu và không có visa. Chỉ có cách đuổi theo vợ bằng đường bộ và tìm cô ta tại Pnompenh, tất nhiên với điều kiện kẻ bắt cóc chưa hành động ngay đêm nay.

Bắt taxi đến cửa khẩu đường biên thì trời đã gần sáng. Campuchia là nước duy nhất phải có thị thực khi nhập cảnh trong cộng đồng Asean. Ai không có thị thực nghiêm nhiên sẽ bị ngăn lại tại cửa khẩu. Anh tìm mọi cách có thể để vượt qua chốt hải quan. Có chiếc xe du lịch dừng lại cho mọi người làm thủ tục, Long trà trộn vào đám du khách đang chen lấn xếp hàng. Anh thấy thật buồn cười khi chỉ hai bàn tay trắng mà đòi xuất ngoại. Mình phải có cách khác. Thay vì tiếp tục xếp hàng trình hộ chiếu, Long lén ra ngoài khu nhà hải quan rồi tiến về dãy quán ăn và đổi tiền cách đó một quãng. Phía trước dãy nhà lụp xụp là những người lái xe ôm, taxi và những người đàn bà tay cầm xấp ngoại tệ xởi lởi ra đón khách:

- Ê! đổi tiền không anh ơi? - Cô gái mang cái túi xách trước bụng tiến sát Long.

- Tôi cần qua Campuchia nhưng quên hộ chiếu. - Long nói khẽ.

- Thế thì bó tay rồi.

- Tôi tưởng... sao mấy người đi Casino vẫn đi về thường xuyên ấy?

Tần ngần một lát, cô ta nhìn từ đầu đến chân Long. Bộ quần áo thể thao cũ, giày vải. Mặt mũi sáng sủa. Không biết hẳn ta định sang đánh bạc hay nhà báo nhỉ. Chị ta thầm nghĩ.

- Em không thể giúp anh. Như vậy thì nguy hiểm lắm. Anh phải đi chui. Mà người ta chỉ cho anh sang đến Svay Rieng thôi, không vào sâu trong nội địa được. Long hiểu, đi chui tức là vượt biên trái phép. Vi phạm pháp luật. Nếu không may bị bắt còn liên lụy đến cơ quan và ngành. Đến lúc này anh phải đổi mặt vấn đề một cách nghiêm túc và buộc phải lựa chọn. Nếu anh vẫn liều lĩnh vượt biên thì hậu quả khôn lường. Nếu anh phó mặc may rủi cho vợ thì sao? Anh có thể sẽ mất nàng mãi mãi. Nguy cơ vợ anh sẽ bị bắt cóc như lá thư nặc danh đã cảnh báo. Hơn ai hết, anh hiểu sự đe dọa đó là có thật. Sau lá thư thứ nhất đúng hai ngày, một ca sỹ bị mất tích ở Hải Phòng nói lên bọn bắt cóc nguy hiểm và liều lĩnh đến mức nào. Vợ anh không có cơ sở nào để tin lời cảnh báo và khước từ mọi lời khuyên của anh. Kể cả rằng anh báo cho cấp trên lúc này cũng đã quá muộn. Trớ trêu thay, nguy cơ này chỉ một mình anh biết và anh phải chịu trách nhiệm tất cả. Tính mạng con người là tối thượng. Bất cứ đâu trên thế gian này, pháp luật sinh ra là để bảo vệ con người mà anh lại đang trên đường thực thi sứ mệnh cao cả đó. Không đắn đo gì nữa, Long nhìn chị ta quả quyết:

- Tôi phải đi. Hãy đưa tôi đi bằng mọi giá.

- OK. Hãy theo tôi.

Cô gái dẫn anh ra phía dãy quán lụp xụp cách xa đó. Một người đàn ông to béo trán hói, tác phong an nhàn hết một cán bộ về hưu nếu như không có vết xăm nổi trên bắp tay và chiếc nhẫn đính kim cương to như hòn sỏi. Người phụ nữ ghé tai nói nhỏ với ông ta vài câu gì đó. Khuôn mặt ông ta không hề cử động. Người phụ nữ bỏ đi hẳn. Ông ta hất hàm về phía sau vườn, hình như có mấy tay bốc vác ca đêm đang ngủ trên ngưỡng chiếc võng mắc tạm trên những thân cây. Một thanh niên xương xẩu trong bộ đồ công nhân rộng thùng thình bước ra.

- Theo tôi! - Hân hất hàm nhìn Long.

Không chút lưỡng lự, Long theo hân.

Vượt qua cánh rừng ngập mặn miền tây rồi lên một dốc núi khá cheo leo, Long tận mắt chứng kiến những người lao động lầm than, không khác đám nô lệ khuân đá xây tường thành trong truyền thuyết là mấy. Những phụ nữ gầy gò mồ hôi nhễ nhại ngồi thở dốc bên kiệu hàng cao lút đầu. Những thiếu niên chỉ trạc tuổi mười lăm gánh những gánh hàng mà cha chú của chúng còn ngắc ngoải. Có cả những ông già râu bạc còng lưng trên những chiếc xe thô quá tải.

- Họ đi buôn hàng hay vác thuê đấy? - Long lẻo đẻo theo người đàn ông và gợi chuyện cho đỡ mệt.

- Vác thuê cũng có mà tự mua bán cũng có? - Giọng miền tây hơi khó nghe.

- Thế này là phạm pháp hết. Sao công an đâu không bắt?

- Anh không nên nói vậy. Họ là những tay cừ vạn và buôn thúng bán mẹt qua ngày, thậm chí không biết mang gì sau lưng. Lấy hàng và giao hàng đều có người đón chờ. Họ chỉ ăn lương thôi, nếu mất hàng còn phải đền và đánh đập đấy. Anh ta khự người lại kéo ống quần lên để lộ vết sẹo vắt chằng chịt như băng dán trên gối.

- Đấy, công an chống buôn lậu đuổi đấy.

Long khẽ rùng mình.

- Thế có bị bắt không?

- Bắt lại thả ấy mà. Bắt vài người còn được, đảng này cả làng cả xã bắt sao hết.

- Mỗi lần vác hàng, họ trả công anh bao nhiêu?

- Mỗi ngày leo núi từ 8 giờ tối đến 9 giờ sáng hôm sau chỉ 80 ngàn thôi. Nếu bị công an rượt mất toi hàng thì về bị nhừ đòn đấy, vì thế thằng này mới phải dắt người qua biên giới vừa nhàn vừa có ít đồng. Bị cảnh sát truy đuổi chả có gì để mất cả. Long sững lại nhìn hẳn:

- Anh nói gì... tôi không phải là hàng của anh sao? Ngộ nhờ có gì anh bỏ của chạy lấy người à?

Người đàn ông cười khè khè nhìn Long lấp liếm:

- Đi nhanh lên. Nói thế thôi. Yên tâm bọn biên phòng nhắm mắt thằng này rồi. Gần 1 giờ chiều rồi, sang đến bên kia tối mịt lại khổ. À, mà anh sang bên kia làm gì nhỉ? Mua hàng hay đi chơi? Cần tôi giới thiệu nhà nghỉ bên ấy cho không?

- Tôi qua chơi một hôm rồi về ngay ấy mà.

Đến một chợ cóc sát biên giới nằm trong lãnh thổ Campuchia, người đàn ông chìa đôi tay thô ráp ra bắt rồi chỉ dẫy nhà lụp xụp đông nghịt người.

- Thôi đến đây là an toàn rồi. Anh nhớ đi lẫn vào đám người đi chợ kia nhé. Nếu muốn đi sâu vào nội địa, nhớ bắt xe trong bến. Cẩn thận nó soát giấy tờ đấy. Long cảm ơn người cửu vạn, rồi thoát ẩn vào đám người khuôn vác chen lấn trên khu chợ nhỏ vùng biên của người Khmer. Sau chuyến hành trình dài 13 tiếng, anh đã đặt chân lên xứ sở chùa tháp. Bao nhiêu giấy tờ liên quan anh đều đã vứt hết đề phòng bị nhận diện người nước ngoài. Người dân ở đây dùng tiếng khmer và tiếng Việt để giao tiếp. Anh tiến về những chiếc xe bụi bặm đang xếp hàng chờ khách đọc lướt đầu xe và nhận ra chiếc xe Hyundai 45 chỗ to kèn phía trước có dòng chữ Pnompenh. Khi cửa xe mở, Long cũng trà trộn bước lên. Trong suốt chuyến đi không có cuộc kiểm tra nào như gã cửu vạn cảnh báo. Xe đến Pnompenh lúc 4 giờ 45 phút chiều. Với kỹ năng của một cảnh sát, trong 5 tiếng ngồi trên xe anh

vạch ra kế hoạch truy tìm vợ mình một cách nhanh nhất có thể. Kẻ xấu có thể đã ra tay trước khi Long đến Pnompenh. Nàng có thể đã ngồi trong hang ổ của bọn buôn người. Còn nước còn tát.

Chương 33

PHNOMPENH-CAMPUCHIA, NGÀY 3 THÁNG 10.

Khi xe dừng lại một bến nhỏ ngoại ô Pnompenh anh xuống đổi số tiền sót lại trong ví được 700 ngàn Riel cả thảy. Long mua một chiếc SIM của hãng Metfone rồi gọi ngay về cơ quan vợ ở Hà Nội để hỏi địa chỉ và lịch trình lịch làm việc ở đâu trên Pnompenh rộng lớn này.

- Chị Mai à, chị có lịch và địa điểm làm việc của Hương ở chỗ nào bên Campuchia không ạ? - Long hỏi ngay khi nhận ra bà tạp vụ cùng cơ quan vợ, một đối tác mua sắm của vợ anh.

- Chỉ nắm lịch chung chung thôi. Không biết địa điểm.

- Thế đó là chỗ nào?

- Sao anh hỏi kĩ thế? Sợ vợ đi với trai hả?

- Bà trả lời tôi đi, gấp lắm.

- Khách sạn thì không rõ lắm vì sang đến nơi mới đặt. Chiều hôm nay sẽ gặp gỡ trường khoa Văn Hóa trường đại học Pnompenh.

- Cô tra cho tôi số điện thoại của trường này hoặc khoa văn hóa thì càng tốt. Đầu dây bên kia lắng đi một hồi như thể đang kiểm tra người gọi là ai. Tuy xem Hương như em gái nhưng với Long, bà ấy luôn xem anh là một anh công an xa lạ. Bà ta đổi sang giọng thận trọng:

- Tôi không có chi tiết, chỉ ai đi mới có thôi. Anh đang ở đâu, lát tôi gọi lại.

- Không có thời gian đâu, tìm ngay cho tôi. – Long sắp mất hết kiên nhẫn. Để nguyên điện thoại chế độ chờ. Long vẫy một chiếc xe ôm đến trường đại học.

- Đại học Pnompenh.

Việc bất đồng ngôn ngữ chưa xảy ra vì Long biết khá nhiều tiếng Khơ Me từ khi quen biết Thu Hương, hơn nữa phát âm tên địa điểm cho gã xe ôm thì rất dễ. Từ khi đem lòng yêu mến Thu Hương anh yêu luôn những gì thuộc về cô ta kể cả những thứ không hẳn hợp với anh. Ví dụ, mua sắm và học ngoại ngữ. Hai người từng dự định sẽ đi du lịch khắp thế giới, nhưng trước khi đi những nơi xa xôi, anh muốn đến ngay Pnompenh và Ăngcovat. Hôm nay, anh đã thực hiện được ước mong đó, nhưng mĩ mai thay, chẳng thể ngờ nó lại xảy ra trong cảnh ngộ éo le như bây giờ. Xe ôm Pnompenh có thể nói là một bản sao hoàn hảo của xe ôm Hà Nội. Luôn có mặt khi khách cần. Xe máy xịn. Mũ bảo hiểm không quai để tiện đội vào tháo ra tùy theo có hoặc không có cảnh sát giao thông. Không cần mặc cả, gã chở ngay Long ngay đến nơi cần mà không hỏi han gì thêm. Có lẽ trường này quá nổi tiếng ở đây hoặc anh phát âm quá chuẩn.

- Hãy đợi tôi ở đây! - Long rút mấy ngàn Riel đưa gã xe ôm. Đã quá giờ tan trường, giảng đường thưa thớt và những căn phòng đã khóa cửa. Long hốt ha hốt hải chạy vào cổng trường rồi gặp ngay một chàng y hệt sinh viên.

- Chào anh! xin hỏi, khoa Văn Hóa ở đâu?

Người thanh niên chỉ tay và Long bước nhanh về phía đó. Long tự hài lòng, cho đến giờ phút này anh chưa vấp vấp vấn đề ngôn ngữ. Cuối hành lang một phòng lớn mở cửa và Long mạnh bạo tiến vào khi nhìn thấy một cô gái ngồi trong góc phòng. 114

- Xin chào! Tôi muốn hỏi chiều nay có hai giảng viên Việt nam đã đến đây?

Cô gái có nước da ngăm đen ngừng lên nhìn kỹ vị khách có giọng nói lớ lớ.

- Xin lỗi anh là ai?

- Tôi là thành viên của đoàn đó. Họ hẹn sau buổi hội thảo chiều nay sẽ đến đây tìm họ.

- Đúng rồi, nhưng anh đã đến muộn.

Họ về rồi. - Cô ta ái ngại nhìn vị khách ngoại quốc.

- Thật hả chỉ? Hai người Việt đúng không?

- Đúng rồi, chính tôi lên lịch cho trường khoa gặp mà. Long thở phào như trút được gánh nặng ngàn cân. Vậy là cho đến lúc này vợ anh vẫn an toàn.

- Họ về đâu? Chị có biết không? - Long dẫn thêm mấy bước.

- Không biết, tưởng là anh phải biết điều đó chứ?

- Đúng ra thì là như vậy, nhưng tôi bị trễ chuyến bay. Số điện thoại của họ không nổi mạng quốc tế nên tôi không gọi được. Những gì tôi biết là địa chỉ khoa Văn Hóa này thôi. - Long mân mê chiếc điện thoại trên tay.

- Vậy anh thử đến khách sạn Apsara xem. Đoàn cán bộ Việt Nam thường ở khu ấy vì gần trường lại an toàn nhất Pnompenh. Anh đến đấy hỏi xem.

- Khách sạn Apsara ở đâu? - Long như vớ được manh mối. Chợt nhớ đến gã xe ôm ngoài cổng anh vội vã chào cô gái đang đứng dậy gấp sổ sách

trên bàn.

- Cảm ơn chị. À mà nếu họ còn quay lại nhờ chị nhắn giùm họ gọi tôi theo số này. Bây giờ tôi phải về khách sạn. Long nghi vội số điện thoại của mình rồi trao cho cô ta.

- Anh yên tâm, có thông tin gì tôi sẽ báo cho.

Long chạy ra cổng và mừng rỡ vì gã xe ôm vẫn ngồi đó.

- Khách sạn Apsara! – Long cộc lốc rồi nhảy lên xe. Chiếc xe rồ máy lao đi.

- Bộ anh biết khách sạn này à? – Long bắt chuyện để rên lại ngoại ngữ.

- Tôi lạ gì khu đó, khu người Việt ấy mà. Anh là người Việt đúng không?

- Phải. Sao anh biết?

Gã không đáp. Có lẽ ở Pnompenh quá nhiều người Việt nên anh ta nhìn quen. Ngồi trên chiếc Dream Thái lướt như bay trên phố, Long nhận thấy thủ đô Phnom Penh khá nhiều ô tô xịn, xe máy chỉ là thiểu số trên những trục đường rải nhựa nhôm nham. Hai bên phố là những công trình dáng dấp chùa chiền thấp thoáng bóng cây và ít khu nhà ống chen chúc xé nát mặt phố như Hà Nội. Chiếc xe bỗng đi vào một phố đông hơn nhưng ngăn nắp và sạch sẽ.

- Khách sạn Apsara kia? - Gã chỉ tay sang tòa nhà 7 tầng có chiếc cổng mở ra vỉa hè lát đá xe ô tô đang đậu. Trời đã tối hẳn và anh cũng nên tính chuyện trú thân nơi đất khách quê người đầy nguy hiểm này. Long bước lại quầy lễ tân:

- Chào chị, cho tôi hỏi khách sạn còn phòng nữa không?

- Còn hạng sang thôi. Anh cần mấy phòng?

Long chột dạ khi không mang giấy tờ. Mình không thể ngủ nếu chưa tìm ra vợ mình. Các khách sạn không tiết lộ danh tính khách hàng cho người ngoài. Làm thế nào để biết được cô ta có đây hay không.

- Tôi cần đặt hai phòng cho 3 người, nhưng nếu họ đặt rồi thì tôi chỉ cần một thôi. Cô tiếp viên trẻ mắng nhìn anh khó hiểu?

- Tóm lại anh đặt một hay hai đây? mà không đặt ngay lát nữa hết đó.

- À thì cho tôi đặt một trước đi. Cho tôi hỏi cô Vũ Thu Hương người nước ngoài đã đặt phòng đây chưa nhỉ?

- Thu Hương nào?

- Chiều nay có hai cô gái vào đây đặt phòng, chúng tôi đều là khách quen cả.

- Cô gái tra nhanh sổ đăng kí rồi trả lời anh.

- Không có. - Cô ta lạnh lùng đáp.

Long thẳng thốt nhìn cô ta ngây dại. Vậy là Thu Hương không ở đây hay đã bị bắt cóc?

Đồng hồ chỉ hơn 9 giờ đêm, giờ này chắc vợ anh đã yên vị trong một khách sạn khác, hay là bị bọn ma cô dắt đi một nơi nào rồi. Anh nghĩ thủ đô Campuchia ban đêm yên ắng và nguy hiểm hơn bất cứ thành phố nào của Việt Nam nhiều. Long biết giờ này có đi tìm cũng không biết tìm ở đâu. Các đồn cảnh sát cũng đã đóng cửa. Ngày mai anh sẽ bắt đầu báo công an và đi tìm theo cách của riêng mình. Long quyết định cần ngủ tạm một đêm ở khách sạn này. Anh chợt nhớ không mang hộ chiếu hay bất cứ giấy tờ tùy thân nào. Mà nếu có thì lộ tẩy ra kẻ vượt biên mà thôi. Thật trớ trêu, chỉ còn

cách tìm một gầm cầu hay một công viên nào đó ngủ tạm. Chợt rùng mình khi tưởng tượng bọn cướp. Long bất ngờ quay lại bàn tiếp tân:

- Cho tôi đăng kí một phòng đơn.
- Xin anh đưa chứng minh thư và 50 ngàn riel đặt cọc.
- Long rút ví đếm đủ 50 ngàn riel:
- Tôi đi công tác và bị mất hết giấy tờ rồi. – Long lắc đầu thả xấp tiền lên quầy.
- Thế thì không được rồi, anh thông cảm nhé.
- Cô phải thông cảm cho tôi mới phải. Thú thực tôi từ dưới quê lên thủ đô công tác và không may lâm vào cảnh này. May mà chiếc ví chưa mất chứ nếu không có lẽ ngủ vỉa hè rồi.

Cô tiếp viên có đôi mắt tròn xoe mấp máy nhìn vị khách bơ phờ có chất giọng có vẻ như không phải nhóm ngôn ngữ Môn-Khmer phổ biến. Tuy câu được câu mất nhưng cô hiểu hết. Dù sao cũng tốt chán so với vùng giáp Lào. Mà chẳng phải lâu la gì, ngay hôm qua một lão nông người dân tộc Lun từ tỉnh Stung Treng đến tìm mối tiêu thụ cho hai tạ thịt rùa mà nói thành tìm khách cho cô con gái hai tạ của mình làm cả ban lễ tân cười vỡ bụng. Nhìn vị khách đẹp trai trước quầy, cô dường như có chút cảm tình, đoạn quay sang trao đổi gì đó với cô đồng nghiệp lớn tuổi hơn mình. Thoáng chốc cô ta lấp láy nhìn Long đầy vẻ thông cảm:

- Theo quy định của khách sạn là không được. Lát nữa có công an kiểm tra hộ

khẩu thì liên lụy bọn em lắm. Nhưng... nếu anh có tình cảnh đặc biệt nên chúng tôi chiếu cố.

Cô gái lấy ra một cuốn sổ đăng kí dày đặc những khách hàng thuê phòng.

- Anh hãy ghi tên và số chứng minh thư vào cuốn sổ này cho tôi. Long mừng húm nhưng kìm nén không hề biểu lộ ra ngoài. Tuyệt đối không được tiết lộ người ngoại quốc. Mặc dù giọng nói lơ lớ, nhưng nhiều người nông thôn những vùng khác nhau của Campuchia hay bất cứ quốc gia nào cũng có những chất giọng khác nhau. Thậm chí ngay cả người trong nước cũng không thể hiểu. Tiếng là người thủ đô nhưng một nông dân Sóc Sơn mà nói với một chị Quảng Trị thì có bố giờ mới hiểu nổi. Mình phải bịa ra một tên Campuchia. Nhìn danh sách dày đặc tên tuổi và số chứng minh thư. Liếc thấy số chứng minh thư công dân Campuchia có 9 chữ số. Long lấy họ của một người rồi ghép với tên của người khác sau đó ghi lên sổ. Anh đã có một tên rất Khmer: Khieu sam met. Số CMT: 573485739. Quê quán: Anlong Veng. Cô tiếp viên nhìn dòng chữ mới ghi rồi nhìn Long.

- Anh Khieu này!

Long ngơ ngác nhìn quanh.

- Vì lí do đặc biệt nên chúng tôi chiếu cố cho anh. Nhưng đặt cọc của anh phải 60 ngàn riel.

- Vâng, không vấn đề gì. - Long vui vẻ lấy thêm 10 ngàn riel rồi nhận hóa đơn leo vội lên cầu thang.

Mờ sáng hôm sau công việc đầu tiên của Long là phải đến đồn công an báo cáo sự việc và nhờ lực lượng cảnh sát địa phương giúp đỡ. Anh nhảy lên một chiếc xe ôm rồi bằng giọng nói Khmer sượng của mình, gã xe ôm này cũng hiểu vấn đề. Mười phút sau chiếc xe dừng lại ngay cổng đồn cảnh sát. Long nhảy xuống ngó quanh, bên trên tấm bảng trước ngôi nhà là dòng chữ ngoằn ngoèo anh không đọc nổi. Phía trên cùng là quốc huy Hoàng

Gia Campuchia in hình hai sử tử đứng châu một vương miện sắc ánh vàng rực.

Long ung dung đi vào, viên trực ban hỏi bằng tiếng khmer. Anh không hiểu lắm. Bây giờ mà trình bày ra quả dài dòng. Thời gian của anh có hạn. Họ cần phải cần hiểu anh đang muốn gì. Anh vung một tràng tiếng khmer tự học với viên trực ban. Bất chấp anh ta hiểu hay không Long móc túi lấy tấm ảnh vợ mà anh nhét trong ví.

- Tôi muốn tìm người phụ nữ này.

Ổ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Thiếu tá Luo cùng toán lính đặc nhiệm quay lại đại bản doanh tại Nam Tu sau nhiều ngày cài cắm tại Poshan. Trong sự nghiệp cảnh sát của mình, ông đã từng bắt hàng chục tên buôn vũ khí từ Việt Nam và Mianma. Mấy băng buôn ma túy đến từ tam giác vàng đã sập bẫy và sạch bóng từ khi ông lên chỉ huy interpol Nam Tu cách đây 3 năm. Thất bại và hổ thẹn là hai từ không có và không được phép có trong từ điển sự nghiệp của ông. Khi đối mặt với tên buôn rắn đến từ nước nam, thoát nhiên ông có vẻ hơi chủ quan. Nhưng khi ông vỡ vạc ra vấn đề phức tạp hơn thế thì đã hết thời gian để sửa sai. Về đến văn phòng Interpol tọa lạc tại khu Ngoại Giao Đoàn, tuy đã điện trực tiếp cho biên phòng Việt Nam khi Han tẩu thoát, nhưng ông vẫn quyết định thông báo cho Trần Phách.

Han sau khi bất ngờ tẩu thoát tại đồn biên phòng, hấn lẩn nhanh vào lối mòn sát chân núi và chạy ra đường cái. Như một con chạch được thả xuống bùn, hấn lủi biến vào một bến xe vùng biên. Quan sát kĩ càng rồi bắt một chiếc xe đồ vừa chuyển bánh về xuôi. Chiếc xe chạy về Lạng Sơn rồi đỗ lại tại chợ Đông Kinh trước khi bán khách cho những tài xế đường dài bậm trợn đang ngồi trong những quán bia vỉa hè. Ngoạn mục. Kiểm tra chiếc máy ghi âm và khẩu súng vẫn trong quần, hấn ngăm nhìn những dòng xe tấp nập ngược xuôi trong biển người. Vài đại đội cảnh sát đến đây may ra tìm thấy ta.

Hấn nghĩ tốp biên phòng tại thời điểm này đang lồng lộn lên khi con mồi tuột ngay trên tay. Nếu cảnh sát hình sự đang tổ chức truy lùng thì cũng chưa thể xác định được hơi hướng hấn đang ở đâu. Trước khi rơi vào tay

họ, hắn cần gấp bằng được viên trình sát tên Long càng nhanh càng tốt. Chỉ có anh ta mới giúp được hắn minh oan. Sau đó họ sẽ quét sạch đám tay chân tên Mãnh. Không được chậm trễ, hắn phải về ngay Hà Nội để đến điểm hẹn với viên trình sát đêm nay. Nhảy lên một chiếc xe đang lòng vòng bắt khách.

Thấy chiếc Mercedes-Benz 24 chỗ đang lèn người bên hè phố, hắn tiến lại nhảy lên ngồi sát cửa sổ phòng khi... phải nhảy. Hắn vội nghĩ đến Mãnh. Có lẽ giờ này tên buôn người đang thực hiện đơn hàng mà chính hắn giao. Hắn cũng tiếc thay cho Mãnh vì đây có thể là một vụ đặt hàng cuối cùng trong sự nghiệp buôn người. Hắn lại nghĩ đến Sam, một cộng sự trung thành và hết lòng vì hắn. Họ có cùng mục đích là chống lại tổ chức buôn người do Han bí mật gây dựng. Giờ này chắc Sam đã giao xong bức thư cho viên cảnh sát và đã lên lịch hẹn cho hắn gặp. Viên cảnh sát không thể không nghe theo, ít nhất là sự tò mò thú vị. Viên cảnh sát đã khâm phục và sẽ còn tôn sùng hắn. Đến Hà Nội khi phố xá đã lên đèn, nhìn đồng hồ đã quá 10 giờ đêm. Không kịp làm bát phở hay nhét vội mẫu bánh mì cầm hơi, hắn phải đi xe ôm đến điểm hẹn ngay mới kịp.

Han đến quán cà-phê vắng trong hẻm Hàng Hành chờ đợi thiếu úy Long. Tuy chưa hề quen biết nhau nhưng hắn hi vọng cùng là đệ tử ruột của võ sư Cung người Hoa mà cả hai lúc thiếu thời đều xuất thân từ lò võ ấy sẽ làm viên thiếu úy có thiện cảm hơn. Sau lá thư thứ nhất mật báo vụ Thúy Nga, hắn tin Long đã phá được một nhánh tội phạm do đàn em của Mãnh thực hiện. Hắn tin rằng viên thiếu úy hài lòng vụ đó bao nhiêu thì càng biết ơn và nôn nóng muốn biết tác giả bức thư chỉ đường đó là ai bấy nhiêu. Vị thiếu úy sẽ sướng phát điên khi biết đêm nay người đó lại đích thân gặp mình. Hắn sẽ kể hết cho Long và chắc chắn anh ta sẽ lặn ra vì bái phục. Và mục đích cuối cùng là trao chiếc máy ghi âm để cảnh sát lôi Mãnh ra ánh sáng. Chiếc USB đó cũng sẽ giải oan được cho hắn khỏi hòng súng đang sẵn của Trần Phách. Han sợ hãi và không tin cảnh sát, nhưng linh cảm mách hắn chỉ có Long mới giúp được hắn minh oan. Đã gần đến giờ hẹn. Nhìn

quán cà phê vắng vẻ, Han hiểu rõ Long có thể không đích thân đến nhưng có người khác thay mặt anh ta. Đoạn ghi âm giữa Mạnh và hân phải được chuyển ngay cho thiếu úy Long trước khi Trần Phách xuất hiện. Mười phút trôi đi nhưng không hề thấy người cảnh sát hay một ai đó khả dĩ xuất hiện. Hân đưa li cà phê đen nhấm một ngụm nhỏ thì chợt thấy một cô gái trẻ ăn mặc khá thời trang tiến vào phòng rồi liếc đôi mắt to nhìn khắp căn phòng thơm mùi cà phê Trung Nguyên đặc trưng. Cô gái không chần chừ tiến về chiếc bàn kê sát góc tường của Han.

- Xin lỗi, anh là Han phải không?

- Vâng tôi, liệu cô là...?

- Em là người của anh Long, người mà anh hẹn gặp ở đây đó. Anh ấy đi vắng nên...

Long lướt qua khuôn mặt khá ưa nhìn cố tìm xem có nét giả dối nào không. Cô ta rất trẻ. Mái tóc nhuộm nâu và có một thân hình không tồi tí nào. Thư kí riêng của ngài thiếu úy chẳng? Nhưng ý nghĩ xa xỉ đó bị hân gạt đi.

- Nếu vậy lấy gì để tôi tin đây? - Ánh mắt Han cố không bỏ sót chi tiết nào trên người cô gái.

- Tin hay không tùy anh thôi! Anh đa nghi đến nỗi không mời khách một li nước lọc hay sao. - Cô ta ngồi xuống ghế cười tươi để lộ bầu má có lúm đồng tiền.

- Cà phê nhé? Nhưng tài liệu gì đó thì không có đâu. Tôi chỉ có thể chờ gặp để đưa trực tiếp ông Long thôi.

- Khổ quá, tôi nói rồi. Ông ta đi công tác từ hôm qua nên nhờ tôi đến nhận, Nếu không tin xin anh cứ chờ ông ta về, nhưng tôi e rằng lúc đó thì đã quá muộn và cả tôi và anh đều làm hỏng việc.

- Cũng chịu thôi. Tôi sẽ tự tìm ông ta. – Han lạnh lùng liếc cặp môi tô sẫm màu của cô gái rồi nâng li cà phê uống cạn một hơi. Cô ta xinh đấy nhưng chưa đủ. Trông hơi gian.

Han dứt lời thì cô gái cũng ùng ùng đứng dậy bỏ đi với khuôn mặt bất cần. Lúc này Han mới nghĩ đến trường hợp bức thư thất lạc hay Sam đã không hoàn thành nhiệm vụ mang tận tay đến cho Long. Nếu bị ai đó lấy cắp có thể bị mạo danh không chừng. Hắn không có số điện thoại của Sam vì mỗi lần về nước Sam đều đổi sang số mới. Cách duy nhất tìm hắn là email để hẹn, hoặc đến thẳng chỗ trọ của hắn tại bãi Phúc Xá sát xóm liều. Nhưng email thì có lẽ hắn sẽ đọc phản hồi trong nhà giam không chừng. Phải đến ngay hẻm Phúc Xá may ra còn gặp. Han rời quán cà phê rồi bắt xe ôm tấp tểch đến khu nhà ổ chuột của Sam. Gặp Sam để hỏi cho ra nhẽ bức thư có thực đến tay Long hay không. Ra đến vỉa hè hắn chợt nhận ra một xe ôm đang trả khách và tiến lại mặc cả:

- Ra Phúc Xá bao nhiêu?

- Mười lăm ngàn.

- Đi luôn! - Han ngồi lên xe ngó nghiêng xung quanh xem có động tĩnh gì không. Từ

khi sang Poshan hắn đã quen cảnh giác như thế.

Chương 35

Người trực ban Khmer chau đôi mày đen rậm không đoán ra điều gì. Hóa ra anh ta không thông minh như mấy gã xe ôm, Long nghĩ. Nói nữa cũng vô hiệu. Mặt anh ta dần thối sau những câu nói xoắn lười đến ngọng lịu của Long. Bỗng anh ta quắc mắt dơ tay làm hiệu như tìm ra một sáng kiến. Cúi xuống im lặng rồi nhắc máy bấm số, mắt không rời người khách kì lạ, hẳn nói một tràng Khmer liền thoảng rồi đập máy. Một phút sau, một viên sĩ quan vẻ sáng sủa hơn bước ra. Gã này đeo lon trung úy, tức hơn anh một cấp và ắt hẳn gã phải tốt nghiệp đại học. Như vậy gã phải biết tiếng anh, tất nhiên theo lí thuyết. Anh lại lặp lại mấy dòng tiếng khmer nhưng không ai hiểu anh. Long bực mình xõ một tràng tiếng Việt:

- Tìm vợ giúp tôi!

Nói xong chờ đợi phản ứng của họ. Hai gã cảnh sát nhìn nhau rồi viên trung úy nhanh trí bắt được tín hiệu từ anh.

Mặt anh ta long lanh nhìn Long khích lệ:

- Tốt!

À, anh ta nói được tiếng Việt đây. Khá lắm. Long vận dụng hết khả năng diễn đạt nhưng không hiểu sao một tràng tiếng Khmer vô duyên lại bật ra.

- Tôi muốn tìm cô ta. - Long rút ví lấy thêm chiếc ảnh khổ bé chụp vợ chồng anh đi biển năm ngoái.

- Ok! – Viên trung úy đón lấy chiếc ảnh lật trước lật sau.

Anh ta ngắm qua chiếc ảnh rồi ngừng lên xỏ một tràng tiếng khmer. Hóa ra tiếng Việt của hắn chỉ đủ hiểu chứ không phải nói. Long không biết người gốc Việt và người khmer biết tiếng Việt chiếm 30% dân số xứ Chùa Tháp này đang công tác ở đâu. Quá thất vọng, Long đòi lại chiếc ảnh. Làm sao bây giờ, chợt anh nhớ đến cô tiếp viên khách sạn nhanh trí luôn hiểu những gì anh nói đêm qua. Anh bấm máy phân trần với cô ta rồi nhờ cô ta giải thích lại cho viên sỹ quan hiểu. Viên sỹ quan lại cầm máy. Sau khi nghe một hồi, mặt anh ta đành lại nói câu gì đó rồi trả máy cho Long. Anh cầm máy lên thì giọng cô tiếp viên vẫn thánh thót bên kia:

- Anh gì ơi, em nói cho ông kia rồi đấy. Ông ta đồng ý sẽ giúp anh tìm cô gái kia, nhưng anh phải khai báo người phụ nữ kia là ai. Cô ta đã làm gì anh. Ăn cắp hay giết người.

- Không. Cô ta là vợ tôi...tôi chỉ cần tìm cô ta. Thế thôi. Không có tội tình gì hết.

- Anh cứ trình bày cho ông ấy đi, chào anh.

Long buông máy rồi đi theo viên sỹ quan. Viên cảnh sát Khmer da ngăm đen nổi bật lên trên bộ cảnh phục màu be nhạt chỉ chiếc ghế bảo Long ngồi xuống rồi vứt một đơn kê khai trước mặt. Sau đó anh ta xin tấm ảnh vợ Long rồi vội vã bước sang phòng khác. Nhìn căn phòng trống trải, chỉ kê một chiếc bàn và mấy chiếc ghế gỗ mộc. Long cúi xuống nhìn bản kê khai nhiều ô trống. Có cả tiếng Khmer và tiếng anh. Anh thầm nghĩ. Mình mắc vào mớ bòng bong này thì khó mà thoát ra đây. Định ghi bừa vào cho qua chuyện nhưng bỗng anh chợt nhớ nếu viên cảnh sát kia quay lại kiểm tra hộ chiếu thì bị lộ hết. Họ sẽ bắt anh chứ không phải tìm vợ cho anh. Long liếc ra cửa định lên ra nhưng có tiếng bước chân thành thịch từ ngoài cửa bước vào. Viên sỹ quan mau lẹ tiến sát anh. Long bối rối nhìn anh ta rồi nhìn tờ giấy đang bỏ trống trước mặt, tay mân mê chiếc bút bi.

- Ô hay, không biết chữ à? Ghi đi. - Viên cảnh sát trở ngón tay dùi đục xuống mấy ô chữ bỏ trống. Đó chính là tên tuổi và số chứng minh thư (hộ chiếu). Thấy người thanh niên chần chừ, viên cảnh sát gắt lên:

- Đây là tên này. Đây là sex. Anh là nam hay nữ? Sinh ngày? Ghi vào đi. Còn chờ gì nữa!

Long cầm bút hí hoáy mãi không xong. Viên sỹ quan thở dài ngán ngẩm nhìn người thanh niên chất giọng đặc nhà quê đang cầm đầu trên giấy như đứa trẻ gặp bài toán khó. Long cầu khẩn hẳn bỏ đi ra ngoài là anh cũng chạy luôn. Nhưng không, viên cảnh sát ung dung ngồi xuống chiếc ghế đối diện đưa hai tay chống cằm nhìn anh chăm chăm. Giờ thì khó mà ra ngoài đây. Long cố tình ghi sai mấy dòng rồi quay sang viên sỹ quan:

- Tôi ghi nhầm, anh có tờ nào không cho tôi tờ khác đi. - Viên sỹ quan nhồm dậy tiến lại xem tờ khai nham nhở gạch xóa trên tay Long. Hẳn phát cáu rồi lắm bầm chửi thề câu gì Long mà không nghe rõ rồi mở cửa đi sang phòng bên. Chỉ chờ có thế, Long đứng dậy lên nhanh ra cửa như con mèo. Gã bảo vệ đang ghe điện thoại. Không có ai khác. Long chạy vòng qua đầu hòi. Vẫn không ai nhìn thấy, anh nhảy qua bờ tường thấp chạy ra phố.

Những ý nghĩ dồn dập đến với anh. Vợ mình có thể đi đâu được nhỉ. Cô gái khoa văn hóa phỏng đoán là vợ anh đêm qua ngủ tại khách sạn Apsara. Sáng nay nếu chưa về Việt nam thì chắc chắn với sở thích mua sắm cô ta sẽ không bỏ qua khu chợ nổi tiếng Thmey sầm uất này. Nếu một khách du lịch đến một quốc gia khác. Trước hết là đi ăn đặc sản và mua sắm. Vậy trước tiên anh phải tìm các quán ăn và ưu tiên quán đặc sản hoặc Macdonal... sau đó là lòng khu mua sắm. Các danh lam thắng cảnh đẹp nhất ở Pnompenh cũng có khả năng vợ anh ghé qua là rất cao. Lần lượt từng bước anh phải đi tìm. Cuối con phố Sisovath đông đúc này có quán Macdonal. Chỗ này cách khu khách sạn không xa, Long quyết định vào đấy hỏi xem. Lướt qua một lượt không có, anh thất vọng bước ra.

Không nản chí, Long tiếp tục đến Thmey chật ních người với hi vọng mong manh. Sau khi dạo hết một lượt khu phố sầm uất không có kết quả. Anh ngồi xuống đầu phố một lát. Những đứa trẻ đánh giày, bán hàng lưu niệm liên tục lảng vảng khắp phố và sẵn sàng đeo bám khách du lịch hàng giờ đồng hồ. Bỗng anh chợt nảy ra ý tưởng. Chính mấy đứa bán rong này mới có khả năng giúp anh. Chúng nó có thể nói một lúc cả tiếng Việt, Anh lẫn Pháp. Anh chọn tiếng Anh rồi cất lời gọi một đứa bán kẹo.

- Ê! bán rong.

Lập tức ba đứa đồng loạt xông tới như vồ mồi. Mấy đứa khác gần đó cũng lao đến buộc anh phải xua cả hai tay ngăn chúng ra rồi ôn tồn:

- Bình tĩnh! đứa nào cũng có phần hết.

Anh vừa dứt lời thì có hai mẹ quán xà rộng bán đường Thốt Nốt không biết từ đâu cũng lạch bạch cập cẳng. Long bỗng chốc lọt thỏm giữa đám trẻ bưng bê hết như một minh tinh trong vòng vây người hâm mộ. Long lùi lại mấy bước lấy chiếc ảnh hai vợ chồng ra trước mắt chúng.

- Đây, các cháu! Hãy giúp chú tìm cô gái này. Cô ấy đi xung quanh mấy phố này thôi. - Gần chục cặp mắt đảo đảo ngược lên nhìn người phụ nữ mặc bi-ki-ni đang nghiêng mái đầu xoắn tít bên vai người đàn ông cười trần. Long trân trọng chỉ vào bức ảnh:

- Chúng mày thấy rõ cô này chưa? Đứa nào tìm được cô này, chú mua hết cả rổ hàng kia. Trước mắt, chú mua mỗi đứa một thứ để khích lệ tinh thần. Hiểu chưa?

Lũ trẻ nhao nhao xòe những thứ hàng mang theo cho Long chọn. Cố nhìn kĩ tấm ảnh để nhập tâm, chúng lập tức vụt đi. Long khoan khoái như vừa tìm ra một diệu kế. Lũ trẻ trong chốc lát đã mất tăm, thần kì như khi chúng đến. Chợt một sự tiếc nuối bao trùm khi anh quên dặn chúng rằng ngoài đời vợ anh có thể già và béo hơn trong ảnh đôi chút. Thôi kệ, anh tìm

một chiếc ghế đá bên phố ngồi xuống nghỉ. Anh chợt nhận ra nếu chỉ trông chờ vào lũ trẻ mà ngồi mãi đây thì rất lãng phí thời gian. Nếu thông minh hơn chút nữa anh đã cho chúng số điện thoại của anh phòng khi có tin vui. Lúc này lương tâm không cho phép anh ngồi đây ngồi nghỉ được. Long nhác thấy một đứa trẻ đánh giày lúc này đã nhận tiền thưởng của anh rồi mà không hiểu sao vẫn đang ngồi thu lu một góc. Hắn ngồi dựa lưng vào cửa hàng, mặt hướng ra phố luôn mồm chào mời. Vợ mình bị bắt đến nơi mà hắn vẫn ngồi phe phẩy ở đây. Sốt ruột xen lẫn bức bối, Long gọi hắt sang:

- Này, thằng kia, sao mày vẫn ngồi đấy hả?

Thằng bé nhồm dậ xách trap khó nhọc tiến đến trước mặt Long. Nhìn đôi chân thọt đáng thương của hắn, Long mới vỡ lẽ cậu ta không thể đi tìm vợ cho anh được. Tiến đến trước mặt Long, hắn cất giọng như người có lỗi:

- Cháu không đi tìm cô ấy như các bạn khác được. Chú để cháu đánh giày cho chú nhé. – Hắn hạ trap ngồi thụp xuống ngược nhìn Long áy náy. Long ái ngại nhìn thằng bé nhem nhuốc, phải khó khăn đến mức nào khi cậu cố ngồi xuống vỉa hè. Ở đâu cũng vậy, vẫn có những trẻ em bị bỏ rơi thế này.

- Chú không cần đánh. - Long chìa đôi giày thể thao há mồm cho hắn xem rồi móc ví ra lấy một tờ 1000 riel đưa cho hắn.

- Cháu cứ ở đây, ngồi đây mà làm gì thì làm. - Long lấy mẫu giấy có ghi số điện thoại đưa cho hắn:

- Khi nào mấy đứa bạn cháu đến tìm chú thì đưa số điện thoại này bảo chúng gọi cho chú nếu có tin vui nhé. Chú sẽ thưởng tiếp cho bọn mày. Thằng bé sung sướng không tin vào mắt mình khi cầm tờ bạc trên tay. Từ bé đến giờ chưa ai cho không hắn một thứ gì. Long thoát cái đã đến cuối đường. Mảng trung tâm như vậy khá yên tâm. Long nghĩ. Mình phải đi những nơi xa hơn mà khả năng Thu Hương sẽ ghé qua. Đúng rồi. Cung

Điện Hoàng Gia, tại sao giờ mình mới nghĩ ra nhỉ. Vợ anh luôn mơ ước được qua đó còn gì. Ngay đêm trước khi đi cô ta còn nói rằng lần này xong việc sẽ ghé qua đó. Vậy mà giờ anh mới nhớ ra. Lẽ ra ngay sáng nay thay vì phung phí thời gian tại đồn cảnh sát mình nên ghé qua Cung Điện Hoàng Gia trước mới phải. Chẳng phải mình cũng ao ước đến đó sao. Nếu không tìm thấy vợ thì coi như đi ngắm kì quan thế giới. Chẳng phí thời gian đi đâu cả. Long chắc bầm rồi liếc mắt tìm xe.

Anh tìm Taxi nhưng đúng giờ giao ban nên lại quyết định gọi Tuk-Tuk. Đúng nửa tiếng sau, cảnh quan quần thể chùa chiền kì vĩ ánh vàng lấp lánh bên bờ sông Tônle-Sáp mênh mông mờ sương hiện ra trước mắt.

Cung Điện Hoàng Gia là một quần thể di tích cung đình và chùa chiền dành cho Quốc Vương được xây dựng từ hơn một thế kỉ trước. Một quần thể kiên cố với nét kiến trúc đặc trưng của xứ sở chùa tháp. Nếu đi hết phải mất nửa ngày tròn, trời đã nhá nhem tối, những dòng khách du lịch thập phương đang tản về qua cánh cổng chính trên đường So-thea-ros ngắm hoàng hôn đỏ rực trên ngã ba sông. Nếu vợ đang ở trong hoàng cung này, xác suất là mấy phần trăm đây. Dù chỉ 1 phần trăm anh cũng không được bỏ qua. Còn nước còn tát. Lúc này chỉ có cách duy nhất là chặn ngay lối cửa chính may ra còn gặp. Khi tìm được một chỗ đắc địa bên chiếc cổng sắt, ở đó có thể bao quát dòng người đang ủa ra. Anh định tiến đến ngòi phệt xuống đất. Khi lại gần, Long lập tức phát hiện một tấm bản đồ kim loại gắn trên mảng tường chạm trổ đầy hoa văn. Anh như sụi xuống khi nhận ra nó có tới 4 trục đường xung quanh và có tới 4 cổng lớn. Nếu vợ mình không ra cổng này thì sao? Lại định nhờ mấy đứa bán rong, nhưng xung quanh lại không hề có đứa nào. Phở xá lác đặc đền, anh mạnh bạo tiến lại quầy bán vé trong cổng. Một cô gái da trắng dòng Khmer hạ đang chống cằm nhìn ra bờ sông qua song cửa.

- Cung Điện Hoàng Gia mấy giờ đóng cửa hả cô?

- Anh người Việt Nam? cô gái nheo nheo đôi mắt lá lơi nhìn Long trong ánh chiều tà.

- Chính xác, cô tinh mắt thật.

- Bố em là người Việt Nam mà.

Nhìn cô gái trắng trẻo, nếu trong hoàn cảnh khác anh sẽ hỏi bố em xưa thuộc trung hay đại đội nào đóng ở đâu. Nhưng bây giờ không phải lúc. Trong đầu anh chỉ có mỗi hình ảnh Thu Hương mà thôi.

Long phân trần:

- May quá, tôi là hướng dẫn viên khách du lịch Việt Nam hiện có thành viên bị lạc đoàn. Nếu cô thấy người này nhờ cô nhắc họ đứng đây chờ tôi. Mà không, phiền cô gọi cho tôi theo số này hoặc bảo cô ta gọi thẳng cho tôi. Tuyệt đối không được đi đâu trước khi tôi quay lại. Tôi phải qua mấy cổng kia tìm xem sao. - Long lấy tấm ảnh có hai người đang nghiêng ngả bên bãi biển cho cô gái xem. Cô gái cầm tấm ảnh nhìn trân trân hồi lâu. Long hồi hộp như bị cô giáo kiểm tra bài tập. Bỗng đôi mắt cô ta trĩu xuống nhìn Long.

- Nhưng tôi phải về, hết giờ rồi. – Cô gái duyên dáng nhìn chiếc đồng hồ nhỏ xíu trên cổ tay rồi đứng dậy.

Long lập tức đổi giọng thân mật:

- Em à, giúp tôi đi. Đoàn chúng tôi tối nay phải rời Pnompenh rồi, thiếu người thì không ổn. Nếu em giúp tôi, tôi sẽ đề nghị trưởng đoàn trả ơn em đường hoàng. Em yên tâm.

Cô gái cười rạng rỡ:

- Giúp nhau tí mà. Thôi anh cứ đi đi. Đây trông giùm cho, may ra...

- Vâng, tôi sẽ quay lại. - Long chạy vụt đi.

Giao việc cho cô ta xong, Long học tốc chạy đến cánh cổng tiếp theo trên phố Oknha cách đó những 500m. Vẫn đóng vai một hướng dẫn viên du lịch đầy trách nhiệm, những người bán vé và gác cổng không thể từ chối một lời yêu cầu đơn giản nhưng đầy cấp bách đến thế. Đến cổng thứ tư, đôi chân dù được rèn luyện võ công cũng gần như sụp xuống sau một ngày với quãng đường gần hai chục km. Long quyết định đích thân ngồi gác chiếc cổng cuối cùng này. Nhưng trời trêu thay, dưới hàng đèn đường mờ tỏ, anh nhận ra cánh cửa sắt đã đóng tự khi nào. Giật mình nhìn đồng hồ, đã gần 9 giờ đêm. Anh móc chiếc Motorola ra xem có cuộc gọi nào bị nhớ hay mẫu tin nhắn nào không. Không có gì. Vậy là sau 36 giờ truy tìm, nàng vẫn biệt vô âm tín. Không thể đầu hàng. Long thất thểu quay lại cửa chính đầu tiên để khép kín chu vi hình chữ nhật khổng lồ. Niềm hi vọng cuối cùng đang ở cô gái bán vé đầu tiên. Những tưởng cô gái bán vé đã về từ lâu, nhưng lạ thay cô ấy vẫn ngồi một mình trong quầy như đang đợi anh. Vừa nhìn thấy anh, cô gái vẫn nở một nụ cười tươi:

- Anh ơi, không thấy cô tóc xoăn nào như cái ảnh của anh đâu. Có thể họ ra từ trước khi anh đến đây rồi.

- Sao em vẫn chưa về?

- Thì chờ anh đấy thôi. Điện thoại em hết pin. Em cũng lo chị ta bị bọn xấu lừa đi. Bọn ma cô hay lừa khách nước ngoài nhan nhản ra đấy. Em rất lấy làm xấu hổ vì điều đó. Nếu cần gì hãy gọi cho em theo số cầm tay. - Cô gái vui vẻ lấy ra một tấm card cho Long.

- Tôi thực tình cảm ơn lòng tốt của em. Thôi em hãy về đi, có gì tôi sẽ gọi nhờ em giúp. Samaki !

- Samaki ! – cô gái mấp máy đôi môi vẫy vẫy tay.

Long cảm ơn cô gái nhỏ có đôi mắt ưa nhìn rồi bắt xe ôm quay lại khu trung tâm. Anh không thể phung phí một phút nào hết. Có lẽ vợ anh không đến đây mà ở một nơi nào khác. Tuy nhiên, cầu trời cô ta chưa rơi vào tay bọn bắt cóc. Xuống chỗ lúc trưa, vẫn cậu bé đánh giày ngồi ngoan ngoãn đợi khách. Lúc này Long thực sự quý tính tôn trọng lời hứa của người Miên.

Khi gặp Long hăn lộ vẻ mừng rỡ làm Long hé lên vài tia hi vọng. Tuy vậy, không có một tin tức nào về những đứa bán rong kia. Không ai quay lại tìm anh. Long thần thờ ngồi phệt xuống. Vợ anh giờ này ở đâu hay bị quân bắt cóc bắt đi rồi. Anh lại kiểm tra điện thoại lần nữa, ngoài mấy đứa bán rong còn 3 người có số điện thoại của anh. Một là cô nhân viên khoa văn hóa. Hai là cô tiếp viên khách sạn. Ba là cô bán vé xinh đẹp. Không một ai gọi cho anh. Có thể họ quên chẳng? Long chủ động gọi hỏi. Cả ba đều trả lời không nhìn thấy cô ta quay lại. Tiếp tục gọi điện về Việt Nam. Tất cả đều không có tin tức nào về vợ anh. Lúc này Long hoang mang thực sự. Định móc ví lấy ít tiền lẻ tặng cho thằng bé đánh giày, anh nhận ra đã hết. Như vậy tiền ăn tối và tiền về đã hết. Còn chiếc thẻ Visa, Long quyết định tìm một ngân hàng để rút tiền trước khi trời quá khuya.

Anh đi dọc hết mấy con phố nhưng không thấy điểm rút tiền tự động nào. Long bắt gặp một cậu học sinh mặc đồng phục đang thất thểu như bị điểm kém không dám về nhà.

- Em ơi, cho anh hỏi giùm ngân hàng ở đâu?

Thằng bé ngược nhìn anh như người bị điếc.

- Anh hỏi gì cơ? Anh nói tiếng Khmer được không?

- Thì tao đang nói tiếng khơ me đây còn gì. Xung quanh đây có ngân hàng không? Long phát bực khi trình độ ngoại ngữ của anh không hề khá lên.

- Xin lỗi, anh muốn tìm nhà hàng hay ngân hàng...?

Nếu có người khác gần đó chắc hẳn anh sẽ nhảy sang hỏi thay vì cất vấn một đứa ngốc. Nhìn quanh không còn ai đi bộ. Long nhẩn nại uốn lưỡi nói từng từ một cho thẳng bé. Nhưng vội nghĩ ra một cách hiểu quả hơn, anh ra hiệu thẳng bé nán lại rồi lấy tấm card của cô gái mới quen ra gọi.

Vẫn chất giọng pha nam bộ dễ nghe của cô gái bán vé chiều nay nhắc máy. Long xởi lời:

- Lại làm phiền em. Đã khuya nhưng thú thực tôi muốn nhờ em nói với thẳng bé này chỉ giùm điểm rút tiền tự động ở đâu được không.

- Nó không hiểu anh nói gì đúng không? - Cô gái cười nhẹ nhàng trong máy. –

Không sao, anh đưa máy cho nó nghe đi.

Long đưa chiếc điện thoại cho cậu học sinh đang đứng sờ sờ trước mặt. Nó ngơ ngác áp máy lên tai. Khuôn mặt tối tăm của hắn rạng lên đôi chút. Hắn nói mấy tiếng khmer gì đó rất nhanh rồi chỉ tay về sau con phố vừa đi. Long ngoái lại nhìn con phố dài có những dãy nhà cao tầng đang sáng đèn phía sau lưng. Một loạt các công trình công cộng sang trọng mới mọc lên. Các ngân hàng thường chọn địa điểm đặt trụ sở ở những nơi trung tâm như thế này. Chợt hiểu ra, anh quay lại thì thẳng bé như không cánh mà bay. Chiếc điện thoại của anh đang nằm trong tay hắn. Long tá hỏa lao về phía trước. Thằng bé đã chạy biến vào ngõ hẻm. Anh đuổi theo nhưng nó đã mất hút giữa dãy nhà thấp.

- Bắt lại, bắt lại...! – Long hét lên ngây dại giữa phố xá vắng hoe.

Ồ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Chiếc xe máy chở Han phóng ra phố Trần Quang Khải được vài trăm mét, bỗng phía sau có tiếng động cơ gầm rú như máy bay phản lực. Hấn nhắc nhở người xe ôm nép sát lề rồi ngoá phía sau. Hai chiếc FX 110 màu đỏ đã lao kịp rồi kèm chặt hai bên làm hấn bối rối. Ngoá trái rồi ngoá phải đều là những khuôn mặt không lấy gì làm lương thiện đang nhìn hấn hằm hằm.

- Ông anh dừng lại em nhờ tí! – Một giọng rít lên trong gió. Tay xe ôm liếc ánh mắt khinh bỉ về hai phía và bấm bụng nghĩ đây là những quái xế

đường phố thường xuất hiện mỗi khi về khuya. Nhưng chúng chọn đường Trần Quang Khải vào lúc đông người thế này thì quả là chưa lí tưởng cho một cuộc đua xe cho lắm. Mắt lạnh lùng nhìn thẳng phía trước, tay xe ôm tỏ ra không muốn dây với hạng người như thế.

- Các anh làm quái gì thế này! - Gã xe ôm quát băng quơ rồi vịn tay ga làm Han suýt gập hấn người phía sau.

Chiếc Dream bứt lên một đoạn thì bị một chiếc FX phóng vọt lên chặn đầu trong khi chiếc còn lại đảo sang áp sát bên trái. Những chiến đấu cơ của Nato thường vờn máy bay ném bom Nga như thế. Han hài hước nghĩ. Nhưng hấn chợt dạ khi lập tức nhận ra cô gái trong quán cà phê lúc nãy đang ngồi sau chiếc xe này. Nhận ra nguy hiểm đã bủa vây quanh mình trong khi tay xe ôm có lẽ vẫn băn khoăn chưa hiểu tại sao hôm nay bỗng dưng đám đua xe này lại dờ chừng quay sang trêu chọc người đi đường như vậy.

Han chưa kịp phản ứng ra sao thì cẳng chân của cô gái bất ngờ vung lên đập mạnh vào chân gã xe ôm. Với vận tốc 70km/giờ chiếc xe loạng quạng

trên mặt đường trơn loáng. Tay xe ôm tức thì bắn người ra phía trước. Chiếc mũ bảo hiểm té văng hết đầu anh ta lìa ra bay thẳng vào chiếc taxi đi ngược chiều trước khi lăn long lóc trên mặt đường. Han chỉ kịp đưa hai tay ôm đầu trước khi bị hất mạnh xuống lòng đường. Với cánh tiếp đất hạn chế tối đa chấn thương mà hăn đã được học của một tay cảnh sát giao thông cũng từng là đồng môn thừa trước. Hăn lăn mấy vòng trước khi ngóc đầu dậy định lại phương hướng. Hăn nhắm mắt đau đớn không dám nhìn về phía tay xe ôm đã hứng trọn tai họa mà hăn là người gián tiếp gieo rắc. Han lao về phía anh ta đang sóng soài trên mặt đường định giúp đỡ. Chưa kịp tiếp cận anh ta thì ba tên đi FX đồng thời ập đến với những hung khí tự tạo trên tay. Tên đi trước vung lưỡi lê điên cuồng nhằm ngực hăn đâm mạnh. Han tóm gọn cổ tay kéo mạnh làm hăn mất đà rồi thọc cú đâm trời giáng vào mạng sườn làm tên này hự lên quắn quại dưới đất. Hai tên kia không biết sợ nhìn nhau định luân phiên xông vào. Lùi lại vài bước sờ tay lên ngực kiểm tra chiếc máy ghi âm chưa bị văng mất, Han thề thủ chờ sẵn. Hăn biết mục tiêu của chúng không gì khác ngoài chiếc USB.

Hai tên du côn bỗng nhiên đứng đực ra như phỗng nhìn về phía sau lưng Han rồi hoảng hốt tháo chạy. Quay phắt lại, Han nhận ra một chiếc xe cảnh sát 113 đã lao đến ngay phía sau đám đông đang xúm xít xem tai nạn. Bình tĩnh suy nghĩ trước khi hành động không còn là phẩm chất của hăn từ khi bị Trần Phách truy đuổi. Hăn dị ứng với những bộ đồng phục quân cảnh. Phải chạy ngay. Nhìn thấy một ngõ hẻm bên hè, hăn lập tức mất hút.

Han chạy đâm sầm vào bất cứ ngã đường nào mở ra trước mắt cho đến khi nó ăn thông ra một con phố lớn. Quan sát trước sau khá yên ổn, hăn vừa đi vừa thở hồng hộc. Như vậy là đã rõ, có điều gì đó đã xảy ra với bức thư của hăn gửi qua Sam. Một là Sam không may bị biên phòng bắt khi vượt biên trái phép hoặc trên đường về Hà Nội. Nếu hăn bị lực lượng có trách nhiệm bắt thì không thể có bọn du côn rượt theo với mục đích mờ ám như vậy. Khả năng Sam bị tay chân Mạnh hoặc băng nhóm nào đó lấy bức thư rồi tính quỷ kế gì đó với Han. Vẫn còn một khả năng nữa, hăn không dám

ngờ tới đó là Sam đã phản hản và theo Mãnh. Mình có thể đã bị tên Sam bán sống. Nếu vậy có nhất thiết phải đi tìm đệ tử vô phúc này nữa hay không. Han đứng khựng lại trên con đường vắng suy tính. Dù thế nào giữa những mớ giả thuyết rối mù trên, cách tốt nhất vẫn phải tìm cho được hản để hiểu cho ra nhẽ.

Có thể giờ này hản ta cũng đang cố gắng liên lạc với Han thì sao. Nhìn tấm biển chỉ đường khuất sau khóm Bằng Lăng bảo hản đây là phố Cầu Gỗ. Lại phố cổ, hóa ra hản đã đi vòng tròn. Han quyết quay lại theo hướng cũ để ra khu bờ đê Phúc Xá. Han tiếp tục lần mò ra đến bãi Phúc Xá thì đã quá nửa đêm, khu phố đã chìm trong giấc ngủ. Ngõ hẹp rẽ vào nhà Sam thì thoáng có vài chiếc xe máy lao bạt mạng của mấy chàng say. Đây rồi. Hản lần đến căn nhà hai tầng mà Sam từng rủ hản đến chơi hồi trước. Một ngôi nhà ống mọc meo lộ ra trong ánh đèn đường xuyên qua những tán cây rậm rạp. Bên trong ngôi nhà tối om. Một khung cảnh im lìm ma quái. Thấy cửa không khóa hản thận trọng bước vào rồi tìm cầu thang lên tầng hai. Hản biết Sam không quen khóa cửa phần vì tài sản trong nhà không bỏ bèm gì, phần vì để cửa tự do như thế để đỡ mất thời gian đi ra đi vào.

Lên hết cầu thang, có ánh sáng lập lờ yếu ớt lọt ra từ khe hở buồng ngủ. Có người rồi. Nếu đúng như kế hoạch giờ này Sam đã về đến Hà Nội và đã trao xong thư cho Long. Hản tiến lại cánh cửa buồng ngủ khép hờ. Dù đường đột và vô duyên đến mức xông thẳng vào nhà người khác không thèm gõ cửa, hản cũng không dám xông nốt vào chốn riêng tư nhất trong căn nhà. Đó là buồng ngủ. Mà biết đâu Sam lại đang mang em nào đó về nhà sau bao nhiêu ngày xa cách. Han thận trọng gõ cửa. Không có tiếng trả lời, chỉ có âm thanh khúc khích và rên rĩ đến nỗi Han không phân biệt nổi của người hay từ chiếc Tivi nữa. Han gõ mạnh hơn rồi gọi to:

- Sam!

Đáp lại lời hản là làn âm hắc ám như đã nói. Thấy vẻ bất thường, Han đẩy mạnh cửa nhìn vào. Một cảnh tượng kinh hãi đập vào mắt, những làn

sáng xanh đỏ kì quái phát ra từ chiếc Tivi làm căn phòng như đổi sắc từng giây. Một người đàn ông bị trói nằm ngửa trên giường. Cặp mắt trắng hếu lồi ra nhìn chăm chăm lên trần nhà. Han ập vào và nhận ra không ai ngoài Sam. Tay chân bị trói chặt, một chiếc vỏ chai cắm sâu trên yết hầu.

Thoáng rùng mình, hắn cuống cuống tháo chạy ra ngoài nhằm hướng cầu thang nhưng cánh cửa đã bị ai đó đóng chặt. Hắn hoảng hốt quay lại rồi lần túi quần rút khẩu TP-20 nắm chắc trong tay. Bây giờ hắn mới nhớ ra là vẫn còn khẩu súng. Hắn lấy lại bình tĩnh quan sát phòng khách trống hoác rồi tiến vào phòng ngủ. Sam đã bị thủ tiêu thật rồi. Han ghé sát tai vào ngực xác chết. Tim đã ngừng đập. Han đặt tay lên cổ họng và nhận thấy thân nhiệt còn chưa kịp hạ. Chứng tỏ Sam vừa bị sát hại chưa lâu. Han một tay cầm súng nâng lên, mắt đảo quanh phòng một lượt rồi nhẹ nhàng thọc tay vào túi tất cả các túi áo và quần Sam. Nhưng bức thư đã biến mất. Bỗng có tiếng động nhẹ ngoài phòng khách, hắn vùng dậy chìa súng ra ngoài. Qua ánh đèn đường ngoài ban công, một vệt đen quét rất nhanh trên sàn nhà. Hắn tức thì nhào người sang một bên. Từ phía sau, một thanh mã tấu giáng xuống xé toạc một vạt ống tay rồi bổ mạnh xuống cẳng chân tử thi. Một tiếng “rắc” vang lên kinh rợn khi đôi cẳng chân của Sam bị chặt vỡ. Hóa ra một bóng đen nấp ngoài ban công đã ập vào. Han xoay người nhưng thanh mã tấu nẩy lên khỏi mặt đệm xiết chéo qua đầu. Hắn đổ rạp xuống giường nép chặt vào xác chết tránh lưỡi đao sắc lẹm đồng thời xoay cổ tay một cách điêu luyện rồi siết cò. Nhưng bóng đen đã lao tới với một tốc độ một con báo gấm. Một tiếng nổ vang óc trong căn nhà vắng vang lên. Viên đạn 9 li phá tan mảng kính cửa sổ. Ánh sáng bên ngoài hắt vào căn buồng. Trong một tích tắc Han nhận ra một thân hình cao lớn trong bộ quân phục. Sau cú bắn sượt của hắn, Mãnh liêu lĩnh dùng tay không định vô hiệu hóa khẩu súng trong tay Han. Một việc không quá khó để một tên cướp từng là đặc công. Một đơn vị chuyên đào tạo những chiến sĩ chuyên đột kích và phá hủy các căn cứ chỉ huy được bảo vệ bằng lính gác và camera tối tân. Tấn công đối thủ được trang bị tận răng bằng tay không hoặc vũ khí tự tạo là sở

trường của đội biệt kích “Gamma” mà hắn từng trải qua. Nay, dùng vũ khí để triệt hạ một tên võ biên là điều si nhục với hắn. Không hề nao núng, Mãnh vút thanh đao rồi lao về đối thủ.

Sau cú tránh đòn sát rạt và phát súng bắn trượt, Han vội vã dùng cả hai tay nắm chặt súng nhắm bóng đen đang lao tới siết cò lần nữa. Ánh sáng từ bóng cao áp ngoài cửa sổ làm hắn lóa mắt. Mãnh lao đến quá nhanh và gần như lúc đó cổ tay Han tê dại như nhát búa văng trúng. Khẩu súng té ra trước khi Han lăn khỏi chiếc giường rơi xuống đất. Thao tác tên cao bồi cũng nhanh không kém, nằm trên sàn hắn chỉ kịp co chân rút con dao. Mãnh biết Han quen dùng dao hơn dùng súng. Sau cú ra chân nhanh và chính xác, tấm thân đồ vật của Mãnh tiếp đất nhẹ nhàng trên mặt đệm rung rinh. Hai chân dạt ra trên xác chết và đang lấy lại thăng bằng. Han nắm chắc con dao nhọn góc đầu nhìn địch thủ đang chơi với trên giường. Hai chân Mãnh đang khuynh xuống như một chiếc lò xo bị nén sắp bật tung.

Thế đứng của Mãnh tạo cho Han có cảm tưởng như một con mèo đang đậu trên sào. Một tư thế ngon lành cho hắn phản công. Một cú đá nhẹ vào chân trụ cũng đủ để hắn rớt xuống. Han vội đưa con dao chếch lên và dùng chân trái đá mạnh vào khuỷu chân Mãnh. Với thế này, nếu hắn ngã sấp, con dao sẽ xuyên qua bụng hắn trước khi dè lên Han. Nếu ngã ngửa, Han cũng thừa thời gian vùng dậy để khống chế hắn. Khi Mãnh bật người lên nhảy về phía sau thì bị mũi chân Han ngoắc trúng gót làm hắn ngã ngửa. Đầu và nửa thân trên đập xuống sàn, hai chân chống cao sát mép giường. Lúc đó Han đã kịp bật dậy lao tới nhưng gã cựu binh đã kịp lộn một vòng nằm sấp trên nhà. Không biết từ khi nào khẩu TP-20 của Han đã nằm gọn trong tay tên đặc công. Han sững sờ nhìn hòng súng đen ngòm đang chìa vào ngực mình. Cầu trời hắn đừng bắn. Không có tiếng nổ nào vang lên. Phát súng cách đó chưa đầy một phút có lẽ đã quá đủ để đánh thức khu phố. Ngoài cửa sổ có tiếng la hét ầm ĩ nhưng chưa có một ai dám liều mạng xông vào căn nhà bỏ hoang. Chỗ chết chóc này đang chờ cảnh sát. Lúc này Han mong sao Trần Phách hay nhóm cảnh sát nào đó ập đến để hắn có cơ hội thoát chết. Năm

chặt súng chĩa vào Han, Mãnh lồm cồm nhồm dậy như một bóng ma. Không muốn gây náo loạn, hắn biết Mãnh chỉ cần chiếc máy ghi âm trong người Han rồi hủy cho mau trước khi nó rơi vào tay cảnh sát.

Mãnh từ từ tiến gần Han đang dơ tay ngang đầu.

- Thằng phản tặc, mày đã đâm dao sau lưng tao! Mày phải chết. - Mãnh ghiến hàm răng ken két trong bóng tối.

Han lúc này không biết nói gì hơn, ván bài đã lật ngửa. Máu cũng đã đổ. Hắn nhìn sang tấm thân trắng đuột của Sam trên tấm ga trải giường bị nhàu xéo loang lổ máu. Bỗng vai hắn rớt lên như bị muối xát.

- Mày phải trả giá. Tao đã báo cho cảnh sát. – Han hét lên.

- Muốn sống đưa cái máy ghi âm đây! - Mãnh hét vang phun cả bã kẹo ra ngoài.

- Đừng hòng!

- Mày đã lừa tao, thằng đêu cáng! - Tiếng rít gấp gáp trong bóng tối.

- Vô ích thôi, tao đã copy và phát hết cho cảnh sát. Tao chết hay không thì mày cũng vào tù. – Han dần giọng và cảm thấy vai trái lại buốt lên. Hắn cảm thấy máu nóng đã thấm ướt một mảng vai và ngấm dần ra trước ngực. Máu. Một mảnh chai sắc nhọn đã cắm vào phần mềm khi hắn ngã xuống sàn. Lúc này hắn mới cảm thấy đau. Máu chảy đầm đìa ướt đẫm ngực áo. Han bỗng rùng mình, không phải vì mất nhiều máu mà máu đã thấm vào chiếc USB trong túi ngực. Tuy được quảng cáo là chịu nước nhưng nồng độ muối trong máu sẽ hủy hoại các vi mạch nhanh hơn bất kì loại nước nào. Nguy cơ hàng chục phút ghi âm quý báu bị hủy hoại trong giây lát. Nếu mất nó Han cũng chỉ là một kẻ tội phạm không hơn. Theo bản năng tức thời, Han thọc tay vào túi áo. Mãnh giật mình khi thấy đối phương bất ngờ thọc tay phải xuống ngực.

- Đứng im! - Mãnh hét lên kèm theo là một phát súng vang lên buốt óc xuyên phá một lỗ trên trần nhà. Gã buôn người nghe rõ dưới sân có tiếng phanh xe và bước chân rầm rập. Hơn chục năm kinh nghiệm đối phó với cảnh sát đã dạy hẳn rằng không được để bản tính chần chừ hại mình trong những lúc cần phải tàn bạo và quyết đoán. Lục soát một thi thể an toàn hơn khám túi một tay võ nghệ. Hẳn quyết định bắn hạ Han rồi lấy chiếc máy ghi âm tẩu thoát trước khi quá muộn.

Mãnh hạ nòng súng xuống ngang đầu Han và siết cò. Han đổ rạp xuống thành giường trước khi viên đạn kịp xuyên qua trán. Mãnh lại dẫn thêm hai bước rồi chĩa mũi súng vào ngực Han dứt điểm quyết đoán. Bất ngờ thay, tấm thân hộ pháp của Mãnh lao đảo rồi sụp xuống trong sự ngỡ ngàng của Han. Không tin nổi mình còn sống sau hai tiếng đạn rít bên tai. Han bật dậy ngơ ngác nhìn xung quanh. Không có một ai cả. Han hoang mang nhìn lại toàn căn phòng một lượt. Cửa sổ vỡ tan. Kính, vỏ chai, cả dao lẫn súng ngổn ngang trên sàn. Mùi bia lẫn mùi máu tanh nồng đến phát nôn. Hai xác chết còn tươi rói. Và cả hẳn nữa, một kẻ tình nghi giết người đang có lệnh truy nã hiện đang đứng trong sự đổ nát. Han lại sức nhớ đến chiếc máy ghi âm đang ướm sũng trong máu và mồ hôi. Bằng chứng vô tội đã bị hủy và một loạt bằng chứng mới vừa nảy sinh đang chống lại hẳn. Nếu đồng bọn của Mãnh hoặc cảnh sát chỉ cần nhìn thấy hẳn lúc này là quá đủ để xả súng hạ hẳn tại chỗ. Han rùng rợn nghĩ. Phải tẩu thoát thật nhanh.

Ổ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Thằng bé trong bộ đồng phục đút chiếc điện thoại của Long vào túi quần rộng thùng thình chạy thục mạng vào khu ổ chuột tối om. Chạy được một chập hăn nhận ra không hề có ai đuổi theo. Nạn nhân của nó hôm nay dường như không còn sức để đuổi, hoặc cái hăn cướp được không đáng giá để anh ta liều mạng đuổi theo một tên trộm. Với Long, cả hai lí do trên hôm nay đều đúng. Tên hăn là Chihok, một trẻ lang thang thứ thiệt thành Pnompenh. Hăn không nhớ nổi tự bao giờ, và cũng không biết ai đã mang hăn từ một làng chài nghèo khó bên dòng Tônle-Sáp để ném vào một thành phố hỗn độn đến ngộp thở này. Hăn mồ côi cha từ tấm bé. Chihok chỉ nhớ mang máng rằng sau một đêm ngủ trên con thuyền với mấy đứa em để mẹ lên chợ bán cá lóc từ sáng sớm. Khi tỉnh dậy, Chihok đã thấy nằm trên sàn một căn phòng nhộp nhúa không ánh sáng cùng với những đứa trẻ nheo nhóc như hăn. Vùng dậy hoảng hốt, hăn gọi tên những đứa em nhưng chúng không ở đó. Bị giám sát và đánh đập tàn nhẫn bởi bọn cai người độc ác. Khi biết rằng mình đã bị bắt cóc vào nhóm ăn xin tại Pnompenh, hăn hiểu rằng cuộc đời từ nay đã rẽ sang một ngả khác. Hình ảnh đàn em nheo nhóc bị bõm khi mùa lũ về đã vĩnh viễn đi vào kí ức. Khuôn mặt người mẹ sạm nắng dưới vành khăn cà-ma ướt sũng mồ hôi đi mót lúa trên cánh đồng nứt nẻ mùa khô hiện về làm Chihok không cầm được nước mắt. Thế là hết. Hăn gia nhập nhóm ăn cắp và móc túi từ đó. Một nhóm tội phạm trẻ em khét tiếng do thủ lĩnh đường phố Macthai người Thái Lan chỉ huy. Tối nay, sau khi nhai ngấu nghiến hai chiếc đùi gà ăn dở của một đôi trai gái bỏ thừa trong nhà hàng Macdonal. Chihok lại bồn rữa vục nước uống ngon lành rồi ngó qua hình hài của hăn. Đen đúa và cao lêu nghêu. Vẫn bộ đồng phục học sinh mà Macthai chu cấp, trông hăn chả có gì khác với những đứa học sinh thực thụ trong ngôi trường tiểu học bên cạnh. Có khác chẳng chỉ là đôi mắt

quen nhìn xăm xoi vào thắt lưng và túi xách người đi đường. Mọi người đã biết hắn là ai và họ đều lẩn tránh như hủi mỗi khi hắn đến gần. Hôm nay là một ngày đẹp trời của Chihok. Suốt từ sáng đến chiều, lang thang hết khu mua sắm, quảng trường trung tâm và đâu đâu người ta cũng lườm mắt cảnh giác hắn. Đã quá tuổi ăn xin, sau một ngày chưa chồm chìa được của ai cái gì. Chihok rời khu trung tâm với bàn tay trắng và hắn không biết làm gì để tránh đòn roi của Macthai đang chờ hắn ở nhà trọ.

Hắn đang thất thểu ỉ ỉ về khu trọ thì gặp Long. Người khách du lịch đáng mến này bỗng dờ hơi nhờ hắn nghe điện thoại. Hóa ra thế gian này vẫn có kẻ tin mình. Thoáng chút đắn đo nhưng bản năng săn mồi tự nhiên mách hắn đây là cơ hội. Như một phép màu, chiếc điện thoại được chính anh ta trao vào tay hắn. Hắn chạy thực mạng qua ba con phố bất chấp tiếng kêu thất thanh của nạn nhân sau lưng. Tuy mệt nhưng khi biết chắc nạn nhân đã mất dạng phía sau hắn mới dừng lại để thở và ngắm nghía chiến lợi phẩm. Một điện thoại Motorola xịn. Ông trời quả có mắt. Mang ra hiệu cầm đồ rẻ cũng vài chục ngàn riel. Nộp phí ăn ở và thuế thu nhập cho Macthai cũng còn lại dăm ngàn riel. Hắn sẽ mua một chiếc xe đạp cũ gửi về em đi học. Thật không thể tin nổi. Mình không thể cho tên Macthai và đồng bọn biết được cú vớ bẫm này. Nó hoàn toàn thuộc về mình. Chihok ngó nghiêng xem có tên nào trong hội làng vắng không rồi lẹ làng tiến về hiệu cầm đồ phố Chena. Sau chiếc quầy bằng kính đầy rẫy hàng ăn cắp đang cầm quán của khách, một ông lão gốc Hoa béo ục ịch lé nhìn hắn rón rén đi vào.

- Hôm nay có gì hử?

Hắn tiến sâu vào quán ngó nghiêng lần nữa rồi mới dám rút chiếc điện thoại đưa cho lão.

- Ông trả tôi bao nhiêu?

Lão béo cầm lấy máy, lật trước lật sau rồi mở nắp pin. Lão dương cặp mắt híp nhưng tinh đời rồi trả lại Chihok không nói gì. Thằng bé ngỡ

ngàng:

- Sao, không lấy hả?

- Loại này hàng nhái của Tàu. Không phải xịn. 2000 riel thì lấy, không thôi. Chihok ù cả hai tai. Hai ngàn riel thì mua xâu côn trùng điếm tâm còn chả đủ. Hắn thất thần nhìn lão già rồi nhìn chiếc điện thoại. Lão tròn mình đây? Chihook láu lỉnh bỏ đi. Hắn biết bỏ đi cũng là một cách mặc cả. Hắn hi vọng lão già sẽ gọi hắn quay lại cò kè thêm. Nhưng đã đi sắp khuất mà lão ta chẳng đoái hoài gì đến hắn. Chihok dỏng tai cố đi thật chậm. Vẫn không. Vậy là lão đếch cần thật. Chiếc điện thoại rờm thật rồi. Chihok đau khổ đứng mếu máo định quay lại đổi quách lấy 2000 riel cho xong nhưng hắn nghĩ: đã thế mang về nộp cho chủ soái để tạo dựng lòng tin vậy. Coi như

mình không biết thật giả. Hai ngàn riel để mua lòng tin, đó là cách khôn ngoan nhất. Chihok rảo bước, mặt hớn hở chạy về ngõ hẻm hôi hám quen thuộc. Đến cánh cửa gỗ xập xệ khép hờ, hắn hùng dũng đẩy cửa tiến vào. Trong góc phòng, hai gã đàn ông và hai cô gái đang đánh bài trên chiếu. Mùi thuốc lá sặc sụa. Macthai ngồi trong cùng.

- Đại ca! em vừa cướp được con điện thoại!

Macthai vờ không nghe thấy. Mắt hắn đắm đắm nhìn xấp bài đang xòe ra.

Tay kia kẹp mẫu thuốc đưa lên môi rít một hơi thật sâu. Hắn đang lo đổi phương vào phỏm rồi ù trước.

- Đại ca! Điện thoại Motorola xịn ạ? – Chihok kiên nhẫn báo cáo. Macthai thả điều thuốc lên gạt tàn dần một quân bài xuống chiếu rồi tranh thủ

ngừng đầu nhìn tên nô lệ bằng cặp mắt vô hồn. Mớ tóc lụp xụp vàng hoe rũ xuống như muốn che lấp khuôn mặt choắt của tên thủ lĩnh tuổi teen. Những nô lệ của hắn chỉ báo cáo chiến lợi phẩm một cách miễn cưỡng khi bị phát hiện hoặc bị ăn đòn của hắn. Ít đứa làm việc đó một cách tự nguyện và kiêu hãnh như Chihok. Hắn thích những đứa trẻ đến từ vùng Xiêm Riệp hơn là vì thế.

- Điện thoại của một khách nước ngoài ạ. - Chihok muốn gây thêm chú ý. Macthai úp xấp bài xuống chiếu. Cả bốn con bạc tròn mắt quay ra nhìn Chihok. Danh từ “nước ngoài” vốn được ưa chuộng tại một quốc gia nghèo như Campuchia, nhưng hôm nay cái từ ấy mang đến cho Macthai một mối quan tâm đặc biệt.

- Khách du lịch nước ngoài hả? Sao mà lại vật được của hắn?

Chihok sung sướng vì đã làm cho chủ soái tò mò:

- Hắn lơ ngơ hỏi đường bị em giật và chạy một mạch về đây báo cáo anh ngay. Macthai nhìn hắn bằng cặp mắt hài lòng, sự phục tùng tuyệt đối của hai mươi đứa mà hắn đang cưu mang không hề suy giảm. Macthai đón lấy chiếc máy trên tay Chihok. Nhưng chỉ ấn vài phím, tên lưu manh nhận ra ngay hàng nhái. Định lia ra sân, nhưng hắn chần chừ rồi lục soát chiếc máy như muốn tìm cái gì đó. Cả hội chăm chú nhìn hắn. Bỗng mắt hắn giương to như vừa nhặt được một thỏi vàng trong tay. Hắn thấy gì vậy?

Khi cầm chiếc điện thoại trên tay, Macthai để ý ngay đến màn hình có ảnh người phụ nữ tóc xoăn được đặt làm nền. Ảnh chụp đầu đó ở Hạ Long mà hắn từng xem trên Tivi. Hắn nhận ra khuôn mặt quen thuộc này. Rất quen. Đêm qua hắn đang ngủ thì tên Cường gọi đến thông báo một phi vụ mới cần hắn tham gia. Khi đến tìm Cường, gã doanh nhân người Việt mở máy tính xách tay lục ra một email. Bức thư của một “khách hàng” thông báo một đôi tình nhân sẽ sang Pnompenh. Cường sang Pnompenh làm ăn buôn bán đã lâu và cầm đầu một băng Mafia ở đây chuyên bắt cóc tổng tiền

các thương gia nước ngoài. Lần này hẳn gọi Macthai đến cũng không ngoài mấy phi vụ tương tự như thế. Macthai nhìn tấm hình có đôi tình nhân gốc Á. Thông thường chúng chỉ bắt cóc người Tây Âu bởi nạn nhân luôn sẵn sàng bỏ rất nhiều tiền chuộc miễn là để bảo toàn tính mạng cho con tin. Macthai hoài nghi sự giàu có và lòng hi sinh tài sản vì con người của dân châu Á, nhất là người Việt Nam và Trung Quốc.

- Tổng tiền thẳng này sao? - Macthai chỉ tấm hình mĩa mai.

- Thì chả nhẽ gọi máy đến để chơi không?

- Vụ này như thế nào, giá cả làm sao?

- Vụ này do đích thân một tay buôn người xuyên quốc gia đặt hàng. Tuy thế nhưng lại đơn giản. Việc của máy chỉ cần đến sân bay pnompenh đón hết các chuyến bay từ Việt Nam qua. Do không nắm được cụ thể chuyến bay nào nên chúng tao nhờ máy theo dõi cả ngày mai tại cổng chờ sân bay. Khi nào thấy đôi tình nhân này qua, gọi ngay cho tao. Sau 5 phút quân của tao sẽ thực hiện công việc. Nhiệm vụ của máy lúc đó coi đã xong.

- Chỉ vậy thôi sao?

- Đúng.

- Tôi cần được biết tên của họ.

- Tên của cô ta là Nguyễn Thu Hương, và người kia là Long.

- Chắc chắn mai chúng sẽ qua?

- Đúng.

Đúng sáng hôm sau, Macthai dẫn một nhóm “thám tử nhí” do hắn đào tạo ra sân bay. Hương dẫn công việc xong, hắn trở về nhà. Đúng 22 giờ 40 phút, đám trẻ nhận diện được một phụ nữ trong ảnh xuất hiện nhưng không

có người đàn ông nào đi cùng mà thay vào đó là một phụ nữ khác. Tên “thám tử nhí” một mặt báo cáo cấp trên, một mặt bám theo đối tượng. Vẫn ở nhà chỉ đạo từ xa, Macthai ban lệnh phân ra hai tổ, mỗi tổ hai đứa. Một tổ bám theo cô ta và tổ kia nhất định bám trụ hiện trường chờ con mồi thứ 2. Tuy nhiên, đến 23 giờ 35 cùng ngày sân bay đóng cửa mà vẫn không thấy người đàn ông xuất hiện. Rủi thay, chính người đàn ông chứ không phải cô gái mới là mục tiêu của hắn. Thất vọng thu quân về và dỡ chiếu bạc ra giải sầu cùng với đám chiến hữu.

Đến ngày hôm sau, vẫn kịch bản như ngày thứ nhất. Nhóm thám tử sân bay của Macthai cũng không phát hiện ra người đàn ông. Macthai quyết định báo cho Cường hủy bỏ phi vụ. Cường lập tức gọi về cho “khách hàng” tại Việt Nam xác nhận lại thông tin “tình báo” thì được tên này cam đoan con mồi đã lên đường đi Pnompenh hôm qua như đã báo. Hắn liền nhận ra thì đã muộn, rất có thể đối tượng đã đi qua một trong năm cửa khẩu đường bộ. Bọn chúng đã bỏ lỡ. Bây giờ tìm tên Long trong số gần 3 triệu dân Pnompenh là điều bất khả thi. Phi vụ phá sản hoàn toàn. Thế nhưng điều kì diệu đã xảy ra. Đêm nay Chihook dẫn xác về với chiếc điện thoại trên tay làm cho manh mối bỗng dưng lóe sáng. Số tiền hợp đồng miệng tưởng như tuột khỏi tầm tay nay đang hiển hiện gần hơn bao giờ hết. Nhận ra đôi tình nhân trong điện thoại chính là con mồi mà hắn đang hao tâm tốn sức mấy hôm nay, Macthai gọi ngay cho Cường:

- Ông anh, đã tìm thấy tên Long rồi.

Cường nãy người như điện giật:

- Đâu, nó đang ở đâu?

- Dạ nhưng... mới thấy điện thoại của nó thôi. Chắc hắn đang loanh quanh đâu đây.

- Tìm điện thoại là thế quái nào. Phải tìm bằng được hắn ta đang ở đâu. Macthai quay lại tra khảo chihook về tung tích gã khách du lịch nhưng Chihook một mực lắc đầu không biết anh ta đi về hướng nào. Ngay cả mặt mũi của nạn nhân, Chihook cũng đâu đã kịp nhìn kĩ. Macthai lúc này chỉ có cách sử dụng kĩ năng và sự thông minh của hắn để truy tìm anh ta. Quá thường. Hắn thừa thông minh và cả tính láu cá. Xua mấy con bạc đang xúm xít ra ngoài, hắn ngồi hắn xuống chiếu. Việc đầu tiên là lục xem hết các số mới gọi đi và đến. Một loạt cuộc gọi được lưu trong máy hiện ra. Tuy chỉ tốt nghiệp tiểu học nhưng hắn biết phải dùng phép thử và loại dần. Một thuật toán đơn giản và cổ điển nhất. Bắt đầu từ số đầu tiên. Macthai ấn số gọi lại. Khi có người bắt máy, hắn lấy vẻ tự nhiên hỏi:

- Alo, đây là đâu ạ?

Đầu dây bên kia vẻ khó chịu:

- Anh gặp ai?

- Tôi muốn hỏi anh ...à anh là ai đấy nhỉ?

Đầu dây bên kia lẩm bẩm câu gì đó kiểu như “đờ dờ hơi” rồi dập máy. Macthai nhận ra rằng danh không chính thì ngôn không thuận. Phải bịa cái gì đó thật hợp lí. Một người khách du lịch thì thường đàm thoại với ai được nhỉ. Khách sạn, đại lí vé tàu xe hay máy bay, văn phòng du lịch, hướng dẫn viên... Hắn tần ngần vài phút rồi gọi số tiếp theo.

- Alô! có phải văn phòng công ty du lịch không ạ?

- Nhầm rồi, đây là văn phòng khoa Văn Hóa. Anh là ai ạ?

- Ôi, chào cô! – Macthai đoán rằng làm ở khoa một là cô hai là thầy. - Tôi là ... Long đây, nhận ra chưa?

- Long nào? Xin lỗi anh nhầm với ai không ạ? Tôi không quen ai tên Long cả.

- Long từ Việt Nam qua đây, vừa gọi cho cô chiều nay ý mà. Đầu dây bên kia phát ra những tiếng bíp bíp. Hấn cũng đập máy. Macthai không thấy dơ chút nào cả. Ngược lại, hấn lại lấy đó làm trò tiêu khiển. Nhận thấy một số điện thoại nữa. Hấn lại ấn số.

Chuông đổ hơn chục hồi nhưng không ai nhắc máy, có lẽ một cơ quan nào đó đã nghỉ việc hoặc vắng nhà. Còn một số cuối cùng. Niềm hi vọng mong manh. Đầu dây bên kia vừa đổ hồi thứ nhất thì có âm thanh tự động cài sẵn vang lên: “Khách sạn Apsara xin kính chào quý khách, chúng tôi hân hạnh được phục vụ quý khách...” Đúng là khách sạn, không ngoài dự đoán. Trong khi chờ người trực tổng đài bắt máy, hấn rít nhẹ điếu thuốc trên tay.

- Alô lẽ tân nghe đây ạ! - Một giọng nói vang lên cắt ngang dòng âm thanh tự động.

Hấn khoan thai phả khói lên không trung:

- Xin hỏi còn phòng VIP nữa không ạ?

- Anh cần mấy phòng, khi nào trọ ạ?

- Tối nay. Cho tôi đặt luôn một phòng.

- Vâng, vẫn còn phòng. Tôi đã ghi lại. Hẹn gặp lại anh!

- Tốt lắm, à mà địa chỉ cụ thể khách sạn nằm đường nào nhỉ?

- Số 213A phố Preah Norodom!

- Cảm ơn em nhé! Bye!

Ba mươi phút sau tại quầy lễ tân xuất hiện hai thanh niên ăn mặc kiểu dân phòng đi mô-tô phân khối lớn đeo súng trường tuần tra ập tới khách sạn. Hai tên đồ chiếc Suzuki 125 trước cửa rồi rảo nhanh đến quầy lễ tân:

- Xin lỗi! Một tên ăn cắp đang nấp trong khách sạn các cô. Hai cô gái tròn xoe mắt nhìn hai thanh niên mặc đồ xanh sẫm quàng khăn cà ra, đầu đội mũ vải nồi mang súng kiểu lính Polpot.

- Không thể thế được! – Một cô lắp bắp nhìn gã dân phòng. Tên đứng sau thò tay vào túi ngực lấy một tấm ảnh đen trắng in trên giấy A4. Hắn dấm mạnh tay lên quầy:

- Chính hắn đây. Chiều nay hắn vào cửa hàng điện thoại chôm đồ bị camera an ninh quay lại. Chúng tôi đã ghi hình lại đây. Nếu các vị không khẩn trương hợp tác chúng tôi buộc phải lục soát và tố cáo khách sạn quý vị dung túng kẻ gian. Hai cô gái nhồm hăn dậy trừng mắt nhìn bức ảnh mờ nhưng đủ để nhận ra người đàn ông cười trăn trong ảnh là ai. Thật không ngờ, đã kẻ cắp còn bày trò mất chứng minh thư nữa. Cô nhân viên trẻ rồi rít:

- Dạ... đúng ạ. Anh ta thuê phòng hôm qua, đi từ sáng nay vẫn chưa về. Có lẽ lát nữa các anh hãy quay lại.

- Cô cam đoan hắn sẽ về đây chứ?

- Chắc thế, hành lí còn trên phòng mà.

Hai gã dân phòng nhìn quanh quất rồi lăm lũi bỏ đi.

Mất điện thoại và không còn xu dính túi, Long dẫn tấm thân mệt nhừ qua những khu phố vắng tanh trở về khách sạn. Giờ này không ai biết tin gì về vợ anh có nghĩa rằng chuyện xấu đã xảy ra. Có thể ngay lúc này, trên các

mặt báo Việt Nam đã nhan nhản tin về sự mất tích của vợ anh. Anh dự định khi đặt chân đến khách sạn sẽ gọi về nhà lần nữa và lướt qua trang web pháp luật. Nếu đúng lịch trình thì chiều nay cô ta đã về đến Hà Nội. Nếu Thu Hương đã an toàn về nhà thì là một điều kì diệu. Còn chưa về, anh cũng chẳng biết lần ở đâu mà tìm. Những ý nghĩ ngổn ngang trong đầu như muốn thúc giục anh phải rời thành phố bí hiểm này càng nhanh càng tốt. Long rảo nhanh chân. Khi anh đi qua một quảng trường nhỏ trên phố Preah Norodom đoạn gần khách sạn anh thấy một đám đông tụ tập nháy nhót vui vẻ như trẩy hội. Anh lại gần thì thấy giữa đám đông là các cô gái trẻ mặc xà rông xanh đỏ khoe những đôi tay trần tròn lẳn như những búp măng non đang nhảy theo tiếng nhạc xập xình vui tai. Múa lân thôn. Mấy món hội hè đàn đúm thế này vợ anh say sưa có lẽ chỉ sau mua sắm và ra sức biện minh nào là phong tục cổ truyền hay văn hóa dân gian mỗi khi cô ấy đòi anh đưa đi tham dự. Anh thấy vợ nói chẳng sai nhưng cô ấy có lẽ không bao giờ biết được rằng một phần ba các vụ ẩu đả và mất cắp đều nảy sinh từ những cuộc đàn đúm vô tiền khoáng hậu như thế này. Định đảo quanh lần nữa biết đâu vợ anh hay bà trưởng khoa đầu tiêu nào đó đang ở trong này nhưng Long không còn sức để chen lấn. Anh thất thế tiến về cuối phố. Khi đến đoạn rẽ vào cổng khách sạn. Long ngó hai bên đường cảnh giác. Từ phía sau, bất ngờ xuất hiện một chiếc mô - tô phân khối lớn rồ máy áp sát. Hai thanh niên mặc trang phục dân phòng nhảy xuống sát bên Long:

- Xin hỏi, anh là Long?

Long sửng sốt khi hai gã nhà binh đội mũ Mao đeo băng đỏ bên tay hỏi đúng phóc tên mình. Anh ứ ớ không nên lời thì gã kia rút chiếc còng sáng trắng và thì thào vào mặt anh:

- Ông cảnh sát thân mến! Ông đã bị bắt vì tội vượt biên trái phép. Mời ông đi theo chúng tôi.

- Một chiếc Taxi đang đỗ dưới tán cây Bàng bên vỉa hè khẽ nổ máy rồi trời lên áp sát họ. Cánh cửa bật ra, hai tên đẩy mạnh anh vào xe.

Ồ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Han chạy thốc ra cửa chính, khi đến phòng khách hần mới sực nhớ cánh cửa chính đã bị khóa chặt. Hần quay lại phòng ngủ rồi ào ra ban công nhìn xuống. Một lớp dày đặc người hiếu kì và cả đám dân quân đang dàn vòng vây bên ngoài. Phải nhìn thấy bọn họ nhưng không được để họ nhìn thấy mình. Han khom người đi dọc ban công và hần phát hiện bên cạnh là một khoảng không hẹp. Kề đó là sân thượng của một ngôi nhà mái bằng một tầng. Khoảng trống được một cây bàng rậm rạp ngăn ánh sáng từ chiếc đèn đường. Han tiến lại mép ban công và nhảy sang sân thượng. Nằm sát trên mái bằng, hần cố căng hết các giác quan xem có ai phát hiện sau cú nhảy đó không. Không có gì lạ khi đám đông không ai dám xông lên. Không ai thấy hần. Tốt lắm. Han nhẹ nhàng chạy hết chiều ngang mái bằng rồi bám đường ống thoát nước phía sau tụt xuống một cái ao rau muống.

Hần nhắm hướng cánh đồng tầu thoát. Chạy hết quãng đồng thì hần nhận ra có hai ba bóng đèn pin sáng lòa chiếu thẳng mặt. Han hoảng hốt quay lại con đường vừa đi nhưng lại thấy mấy người khác cũng đang lội ộp oạp từ dưới ruộng. Chiếc đèn pin gắn trên đầu lấp lóa. Hần chợt nhận ra họ chỉ là người đi soi ếch vô hại. Định quay lại lần nữa nhưng sợ hai người sau lưng sẽ không còn vô hại khi một kẻ khả nghi chạy đi chạy lại đến hai lần. Han dừng cảm tiến sát rìa phố cạnh ngôi nhà lúc nãy. Xung quanh xuất hiện đầy bóng cảnh sát. Không ai để ý, Han tranh thủ lên thật xa hiện trường nhắm hướng bờ sông Hồng.

Hần chạy dọc bờ sông đến đoạn chân cầu Long Biên thì trời đã sáng rõ. Nhìn chiếc cầu dài bắc qua con sông Hồng đang mùa lũ về và chợt nghĩ: cần phải qua sông sang Gia Lâm thì mới an toàn được. Vừa bước lên cầu hần bỗng nghe tiếng còi hụ cảnh sát phía xa. Họ không thể biết hần ra đến

đây được. Có lẽ đó là sự tình cờ. Một vụ cướp hay cảnh sát đang truy đuổi một gã vượt đèn đỏ nào đó. Han tiếp tục đi lẫn sâu vào dòng người đi xe đạp trên làn cầu chật hẹp. Tiếng còi hú tắt lịm phía sau, Han quay lại và giật mình khi thấy Trần Phách đang cầm súng lách thoăn thoắt như mèo và theo sau là ba bốn lính đặc nhiệm. Người đi đường dẫn ra hoảng hốt nhìn theo họ. Han chạy như bay về giữa cầu. Khoảng cách giữa hăn và tốp cảnh sát nổi ra khá nhanh. Vẫn chạy với tốc độ nước rút, chỉ độ vài phút nữa là hăn sẽ đến chân cầu bên kia và nhiều ngõ hẻm đang chờ đón phía trước.

Đến nhịp cuối cùng của cây cầu sắt dài nhất Đông Dương, Han quay lại và không còn nhìn thấy bóng áo rằn ri nữa. Han tự hào về độ rướn phi thường của mình tuy đã bước vào tuổi 33.

Hăn hăm tốc độ và quan sát đầu cầu. Làn cầu dường như đang dang rộng chào đón hăn. Khi nhìn vào trụ lan can cuối cùng hăn thót người nhận ra một chiếc xe cảnh sát đang nằm ngang ở đó. Vài bóng cảnh sát giao thông có vũ trang đang bịt đầu cầu. Một gọng kìm đã hình thành.

Han đứng khựng lại, nhím tim đập mạnh trong lồng ngực như muốn phá vỡ vết thương bả vai đang không ngừng rỉ máu. Hăn thận trọng lùi lại nhưng Trần Phách cũng sắp đuổi kịp phía sau. Hăn sẽ bị bắt sống thậm chí bị bắn bỏ. Nhìn sang làn người ngược chiều phía bên kia đường ray tàu hỏa giữa cầu, Han nghĩ nếu vượt sang làn bên đó rồi quay lại sẽ tránh được cả hai tốp cảnh sát. Lùi lại độ chục mét sau chiếc trụ sắt, bất chấp đèn đỏ đang nhấp nháy hai bên đường ray, Han leo qua lan can phân cách rồi trườn qua hai thanh ray đang rung nhè nhẹ báo hiệu đoàn tàu đang đến gần. Đến làn bên kia hăn hòa vào dòng người tấp nập đang vào giờ cao điểm. Vừa chạy vừa quan sát trước sau nghe ngóng. Quả thực toán đặc nhiệm Trần Phách đang hiên ngang đi làn đường ngược chiều bên kia. Toán cảnh sát giao thông cũng đang bình chân như vại sau lưng, có lẽ họ chỉ mai phục chứ không có phận sự truy đuổi. Đi được một đoạn hăn ngừng lên và chết lặng người khi phát hiện ra toán quân của Trần Phách đã tách ra và một nhóm

nhảy qua đường ray đối mặt chính diện với hắn. Hắn quay lại và thấy tốp cảnh sát giao thông đang mau lẹ đuổi theo sau lưng hắn. Vậy là họ đã biết và khả năng tẩu thoát êm đẹp tiêu tan. Hắn chỉ có cách duy nhất. Đối đầu với họ. Đối đầu làm sao được khi họ trang bị vũ khí đầy mình và đang hùng hực dũng khí. Trong khi hắn tay không và đang bị vết thương làm cho sức lực sụt giảm. Hắn tuyệt vọng đứng như trời trồng nhìn hai gọng kìm đang kẹp lại. Hai tay bám vào lan can nhìn dòng sông đỏ ngầu đang xoáy siết vào những chiếc trụ bê tông khổng lồ. Với độ cao ba mươi mét, những chú bé chăn trâu vẫn thường gieo mình xuống đây để thực hiện những bài nhào lộn rợn tóc gáy. Vậy thì việc đó với hắn tại sao không?

Yếu tố sinh tồn. Khả năng bơi lội của hắn cũng đi lên từ những buổi chăn trâu như thế. Nó thực sự lợi hại khi con đường tẩu thoát lại đúng sở trường của mình. Hai tay nắm chắc lan can, chân trái dẫm lên thành cầu. Trước khi phi thân hắn bỗng chợt nhớ đến chiếc máy ghi âm đang cộm lên trong túi ngực. Mình dìm nó xuống nước sao. Nếu nó hỏng rồi thì chẳng còn gì để mất. Mảnh đã chết, nay mất tận bằng chứng duy nhất này may ra trời cứu nổi mình. Nhảy xuống sông tẩu thoát là con đường duy nhất. Thế nhưng nếu nó chưa hỏng thì sao? Một tiếng còi tàu réo rất vang vọng khúc sông cắt ngang luồng suy nghĩ. Hắn giật mình nhìn phía trước, toán đặc nhiệm đang thông thả tiến về phía hắn một cách tự tin như đinh đóng cột rằng con mồi đang bị nhốt. Ngoái lại phía sau, toán cảnh sát áo vàng thoát ẩn thoát hiện trong lớp lớp người qua đường. Bất chợt một giọng nói vang lên phía sau. Hắn giật mình quay lại, một thanh niên đi xe đạp điện đã đổ sát sau lưng hắn tự khi nào:

- Anh ơi! Làm ơn cho em hỏi Gia Lâm ở bên này cầu hay bên kia cầu anh nhỉ?

Hắn đâu có nghe anh ta hỏi gì. Tâm trí đang căng lên như sợi dây sắp đứt. Lúc này không phải là lúc dành cho gã. Hắn lướt qua khuôn mặt nhàu nhĩ chán đời của gã và nhận ra hắn giống mình một cách kinh ngạc. Cũng

đầu tóc rời mù, áo sơ mi tối màu cáu bẩn. Chiếc quần bò sẫm lem luốc. Gã cũng đi một đôi giày thể thao màu trắng tuy đã lấm bùn nhưng vẫn là điểm nhấn sáng nhất trên gam màu tổng thể tối tăm. Một ý nghĩ lóe lên: nếu mình ném thẳng cha này xuống sông và cưỡi chiếc xe của hắn ung dung qua cầu sẽ thế nào nhỉ. Cảnh sát sẽ ùa theo kẻ tình nghi vừa nhảy cầu tẩu thoát và chẳng còn ai để ý đến một thanh niên đi xe đạp nữa. Cái ý nghĩ ngông cuồng kia bị chính hắn gạt bỏ ngay tức khắc.

Han ngược nhìn anh chàng qua đường đang ngơ ngác trước mặt lần nữa. Dù sao phải có ai đó che chắn cho mình. Bản năng sinh tồn trỗi dậy khi bị dồn ép đến đường cùng. Hành động hay là chết? Không. Anh ta vô tội. Anh ta không đáng làm vật thế mạng cho hành vi ngông dại của mình. Vậy thì ai đây? Hắn liếc mắt một tốp nữ sinh đang lả lướt trên những chiếc xe đạp đang đến gần. Họ lại càng không đáng bị thế. Nhận thấy người đàn ông kì lạ trên cầu không trả lời, gã thanh niên qua đường lên xe tìm người khác hỏi tiếp.

Vòng vây đang siết lại từ hai phía. Lúc này họ chỉ cách hắn mấy chục mét. Han di chuyển về phía trung điểm hai toán nhằm kéo dài thời gian suy tính. Từng dòng xe đạp nườm nượp đã che khuất phần nào những bóng công an từ hai phía. Bỗng hắn nhảy chồm lên phía sau chiếc xe đạp của một nữ sinh thay vì vẫy tay xin như lúc trước.

- Ồi, cái anh này!

- Em ơi, cho anh đi nhờ đến đầu cầu kia.

Cô sinh viên giật nảy mình chưa kịp phản ứng thì một người đàn ông đã ngồi ì sau ba-ga làm chiếc xe mini loạng choạng rồi đổ kèn xuống đường. Chiếc ô trên tay cô nữ sinh tung bay về phía sau và mắc vào thành lan can. Han lao xuống chộp ngay chiếc ô. Hàng chục cặp mắt đổ dồn về phía họ. Tốp cảnh sát bất ngờ lao về phía Han. Cầm chiếc ô trên tay Han liếc nhanh hai phía và cảm thấy thời khắc tự do của hắn đã chấm hết.

- Đứng lại! - Một phát súng chỉ thiên vang lên.

Viên đạn bay vào thanh giằng sắt trên cầu gậy một âm thanh đing tai. Lúc này đoàn tàu đang ào ào lướt qua chiếc cầu và cách hẵn độ vài chục mét. Không một giây lưỡng lự, Han lao vào đường tàu và tung chiếc ô lên cao đồng thời nằm rạp xuống hai làn đường ray. Một tiếng rít rợn óc khi những chiếc bánh sắt nghiền vào đường ray tạo nên những vết lửa dài do ma sát. Đoàn tàu bất ngờ chững lại sau khi trượt một đoạn dài. Tổ lái đoàn tàu VN 348 kinh hãi kéo phanh rồi dựng cả lên khi có cảm giác như một tốp người bùng nhùng nằm trước đường ray rồi lại biến mất ngay trước mắt.

Ồ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Chiếc Taxi lao như bị cướp đuổi hướng về ngoại ô Pnompenh rồi tạt vào con đường rải đá dăm đi qua một Phum nhỏ trước khi rẽ về một ngôi đền cổ bỏ hoang ven rừng. Long nghe thấy chiếc bánh xe nghiêng rào rào trên những phiến đá ong đổ nát trong sân đền. Một bóng người đứng lờ mờ trước hai trụ đá sụp gãy khoanh tay ngăn chiến lợi phẩm đang được hai tên dân phòng giả mạo giải xuống. Hắn ra lệnh dẫn con tin vào cánh cửa đang mở sẵn phía dãy nhà cấp bốn xây ngang sau đền. Một lát sau, chiếc Taxi quay lại con đường về thành phố.

Long bị nhốt vào căn phòng hẹp bằng đá mốc meo. Mùi nền đất ẩm bốc lên như ngạt thở. Nội thất chỉ độc mộc chiếc giường gỗ và chiếc bàn cũ xộc xệch. Long biết mình đã bị bắt cóc. Anh rùng mình nghĩ đến những băng nhóm buôn bán nội tạng rừng rợn xuyên Á.

- Hãy yên tâm nghỉ ngơi. Ông Long! Rồi ông sẽ thấy chúng tôi là những người bạn không tồi. Hình như ông đang đói. Ông cần ăn gì chúng tôi sẽ phục vụ ông chu đáo. Chúng tôi có cơm vắt và mắm bò hóc. Mà hãy làm một li vang Thốt Nốt với cá quả Biển Hồ hun khói đã nhé? - Tên lính đeo băng đỏ tháo còng rồi cặp tay sau lưng nhìn Long thăm đầy vẻ huynh đệ.

- Thả ngay tôi ra! Các ông là ai? - Trái với thái độ nhã nhặn trông thấy của tên này, Long bắt đầu nổi xung quát thẳng vào mặt gã dân phòng.

- Thưa ông Long! Nếu ông không muốn tử tế với tôi, đồng hương của ông sẽ gặp ông để tâm sự thêm. Chúng tôi chỉ có bốn phận phục vụ ông mấy đêm nay thôi. Ông sẽ trở về nước ông một cách an toàn vui vẻ.

Nói xong hắn dứt chiếc còng vào túi quần rồi ra ngoài mà không quên khóa cửa. Long thực sự không hiểu mục đích thực sự của chúng là gì. Đồng hương mà tên lính nói trên chính là Cường, một gã sống bằng nghề mở sòng bạc, tài khoản của hắn cũng thường xuyên được làm đầy bởi các hợp đồng giết thuê và chém mướn. Người đàn ông 45 tuổi sống lưu vong này lúc nào cũng mơ làm một doanh nhân danh giá và cống hiến hết mình cho quê hương. Thấy con mồi đã nằm gọn trong tay, hắn mở chiếc vali bọc kẽm lấy chiếc máy tính xách tay Apple rồi cắm một Model kết nối internet không dây. Sau khi khởi động máy hắn rút nốt chiếc webcam cắm vào máy tính một cách thành thục. Trong vòng vài phút nữa hắn có thể chuyển hình ảnh trực tiếp “con mồi” vừa sập bẫy qua mạng về Hà Nội để “khách hàng” của hắn an tâm và đó cũng là minh chứng sống động nhất khẳng định hắn đã hoàn thành phi vụ. Nếu ông ta không nghi ngờ gì nữa một khoản đầu tay 25 ngàn USD sẽ được gửi vào tài khoản của hắn sau đó vài phút. Sau năm ngày nữa, trước khi phóng thích con mồi, hắn sẽ nhận nốt 25 ngàn thanh lí. Đây là chưa nói những khoản phát sinh có thể xảy ra như gia hạn thời gian giam giữ, hắn sẽ tính theo mức giá 1 ngàn usd một ngày đêm. Mà tình huống này thường hay xảy ra vì kẻ chủ mưu thường kéo dài thời gian để

đưa thêm ưu sách hoặc gây hoang mang cho gia đình nạn nhân. Trong trường hợp vô cùng đặc biệt, và cũng là hạng mục hắn ưa thích nhất đó là khách hàng ra lệnh thủ tiêu con tin. Hắn sẽ có thêm một khoản kén sù chỉ trong một đêm, nhưng tất cả là tùy khách hàng và hắn chỉ làm đúng như đã giao ước.

Nhìn chiếc đồng hồ màu đen nạm đá quý trên tay đang nhích dần về số 9, tức đã đến lúc hắn phải truyền “bản tin” trực tiếp này về cho khách hàng. Giờ này lão khách có lẽ đang nôn nóng chứng kiến hình ảnh sống nhất từ hiện trường. Thuyết phục và chuyên nghiệp. Cường thầm nghĩ.

- Mở cửa ra! - Cường phẩy tay. Hai tên lính mau mắn mở cửa buồng bật điện soi rõ phòng giam. Long vội ngồi bật dậy trên giường, mắt anh nhìn

thăng vào chiếc máy tính đã được Cường đặt trước mặt. Chiếc webcam 3.1 bật lên chĩa về khuôn mặt hốc hác của anh đang bị hai tên lính khổng chế hai bên hết một cảnh được Al-Qaeda phát thág trước tại Mosun khi bắt sống được 1 lính thủy quân đánh bộ Mỹ. Cường hí hoáy trước máy tính hồi lâu nhưng hình như phía bên kia không nhận hình ảnh. Nhìn lại đồng hồ và trừ thời gian lệch múi giờ giữa Pnompenh và Hà Nội. Có chuyện gì nhỉ? Ông ta chưa bao giờ lỡ hẹn. Mình phải kiên nhẫn, không nên dùng điện thoại vệ tinh lúc này vì có thể bị interpol nghe lén. Quá sốt ruột, cuối cùng tên giết thuê rút máy ra. Quan trọng là cuộc gọi phải bị cắt nhỏ để phòng máy dò sóng. Nếu luân phiên gọi bằng hai số thuê bao lại an toàn hơn. Tuy vậy, lúc gấp gáp hăn không cần thận trọng quá mức. Sau ba lần gọi đến số điện thoại riêng mà chỉ người thân cận như hăn mới được biết. Cường lo lắng vì vị khách hàng quen thuộc bỗng dưng mất tích. Chẳng lẽ bọn cớm không nán thêm cho phi vụ này trót lọt đã. Hăn bèn gấp máy rồi leo lên võng đi nằm. Khi chiếc gạt tàn đã đầy ắp thì trời cũng hửng sáng. Cảm giác bất an ủa vào tâm trí vốn đầy ắp sự tự tin và lạnh giá. Nếu “khách hàng” bị tóm thật, gã sẽ khai hết mọi đầu mối, và interpol sẽ lần ra nơi giam giữ con tin và chộp luôn hăn. Nhìn sang căn phòng có viên cảnh sát đang bị nhốt hăn trở nên nôn nao khác thường. Phi vụ này không khác một con dao hai lưỡi. Nó có thể đưa hăn lên hàng tỉ phú chỉ sau một đêm nhưng cũng đưa thăng hăn xuống địa ngục trong nháy mắt. Mình đang nghịch dao sắc. Hăn trù tính, nếu đến trưa vẫn không liên lạc được thì phải hủy bỏ phi vụ và chuyển đến Tà Keo nấu vài ngày.

Đến trưa hôm đó, hăn đã gọi không dưới chục cú nhưng tình trạng máy ngoài vùng phủ sóng chỉ làm hăn chồng chất thêm hoang mang. Hăn tranh thủ lướt qua mấy trang web tiếng Việt chuyên về tình hình an ninh để nắm tình hình. Khi bật trang vnexpress.net rồi kích mục pháp luật. Hăn không tin nổi vào mắt mình. Một bức ảnh tử thi loang lỗ máu được tay phóng viên nào đó đã xóa nhòa khuôn mặt nhưng không thể che được bộ quân phục nhàu nát quen thuộc mà chỉ hăn mới nhận ra.

“Trùm buôn người bị sát hại trong ngôi nhà hoang”

Cường như chết lặng người đi hồi lâu, mắt hẩn nhìn không chớp vào màn hình trước khi ôm đầu gục xuống bàn. Khi hẩn ngừng lên đã thấy hai tên lính đứng bên cạnh lắc nhẹ vai như sợ thủ lĩnh bị trúng gió. Hẩn ngược cặp mắt đỏ ngầu nhìn tên đeo băng đỏ:

- Thả hẩn ra ngay bây giờ và mang xe Tuk-Tuk cho tao!

Hai tên lính sững sốt nhìn hẩn không kịp hỏi cho ra lẽ thì Cường đứng bật dậy chỉ thẳng vào căn phòng giam nói dần từng chữ:

- Vụ việc vỡ lở rồi. Thả hẩn ra và trốn ngay lập tức. Hai tên giả danh dân phòng không tin bao nhiêu công lao dàn dựng của chúng bỗng dừng đổ xuống sông xuống biển. Nhìn đôi mắt khát máu của tên thủ lĩnh người Việt đang long sòng sọc. Hai tên du côn Khmer chỉ biết cụp đuôi thi hành. Khi ba tên âm thầm bỏ đi cùng chiếc xe ba bánh, Long vẫn chưa hề hay biết gì. Anh rùng mình khi nghĩ đến một kết cục bi thảm hơn đang chờ đón. Cho đến lúc này sau mấy tiếng nặn óc suy nghĩ nguyên nhân và động cơ nào khiến anh bị bắt cóc vẫn chưa rõ ràng. Vợ anh hiện giờ ra sao, hay là cũng bị nhốt vào một nơi nào đó như anh. Chúng sẽ làm gì với một người phụ nữ trẻ đẹp trong tay. Xâu lại chuỗi sự kiện gần đây nhất mà bắt đầu là những bức thư nặc danh mật báo những đối tượng bị bắt cóc. Lần này nạn nhân là vợ anh, phải chăng chúng dùng vợ anh chỉ là mồi nhử để kéo anh vào chiếc bẫy đang giăng sẵn từ lâu. Liệu chúng có phải là đối tượng của anh trong những năm qua và đang tính mưu báo thù. Cần phải có thời gian yên tĩnh để suy xét tổng quan hơn. Bây giờ sự hoảng sợ tột cùng đang át đi sự minh mẫn của anh. Sau khi thiếp đi trên chiếc giường lạnh lẽo, cánh cửa bị gió thổi bật tung. Một luồng ánh sáng chói chang kèm theo ngọn gió mát lạnh tràn vào. Long giật mình bật dậy nhưng không có ai bước vào. Long tiến nhẹ nhàng ra cửa đầy cảnh giác nhưng tất cả vắng tanh không bóng người. Kê mở cửa cho anh đã biến mất vào lối mòn phía sau nhà. Thận trọng nhưng mau lẹ, Long liếc mắt chọn một hướng đi an toàn nhất và anh quyết định

chạy ra con đường lớn dẫn ra khu dân cư bìa rừng. Sau giấc ngủ say Long như được cung cấp thêm sinh lực. Viên trinh sát chạy băng băng qua con đường ven rừng ra đến một ngôi làng. Mình có nên vào đây kiểm chút gì ăn tạm không? Chợt nhớ đến những tên côn đồ hôm qua có thể quay lại bắt sống anh bất cứ lúc nào, Long chạy một mạch ra đường quốc lộ. Mình phải trở về nhà càng sớm càng tốt. Mình lấy tiền đâu mà mua vé ô tô? Anh nhìn chiếc đồng hồ selko trên tay như một lời giải. Chỉ cần đến cửa khẩu mọi việc sẽ ổn.

Qua bến xe hôm trước, anh lang thang tìm một tiệm cầm đồ cầm chiếc đồng hồ. Không đọc được chữ trên ô tô nhưng anh thuộc mặt chữ bến xe cửa khẩu hai hôm trước.

Sau năm giờ hành trình ngược trở về, khi qua đến địa phận Việt Nam việc đầu tiên là tìm một ố điện thoại gọi điện cho Thu Hương. Đầu dây bên kia có tiếng đổ chuông làm tim anh đập rộn rã.

- Alô ai đấy ạ? - Tiếng vợ anh vang lên bên kia làm anh không thể vui sướng hơn.

- Trời ơi! em đã về thật sao? Anh đây mà.

- Cái gì, sao anh không đi luôn đi. Về đây sẽ biết tay tôi. Số điện thoại này là của ai? Tôi đi công tác anh cũng lấy cớ trốn đi chơi hả. Tôi tìm anh từ hôm qua đến giờ. Điện thoại di động cũng tắt liên tục. Anh...anh quá quắt lắm rồi đấy... - Có tiếng bật khóc.

- Em!... Hãy bình tĩnh nghe anh nói.

- Không nói năng lời thôi gì hết. Về đây tôi sẽ cho anh biết. Thu Hương giận dữ giập máy. Nàng đang nổi cơn giận dữ sau khi đi công tác về

phát hiện chồng mất tích mấy đêm liền. Thôi, cũng tại ở mình. Dù sao mọi việc vậy đã ổn. Nàng vẫn an toàn trở về mới là điều quan trọng nhất.

Vậy bọn bắt cóc đã bỏ qua nàng để bắt anh sao? Thật không hiểu nổi. Thôi để tính sau. Long vui vẻ mua vé về Sài Gòn trước khi lên sân bay về Hà Nội.

Khi đã yên vị trên chiếc xe đồ 24 chỗ ngồi, Long vẫn không tin nổi mình đã có chuyến đi li lị hơn bất cứ câu truyện thám hiểm nào. Một lá thư nặc danh gây sốc. Chuyến vượt biên thú vị với gã đưa người. Đồn cảnh sát Pnompenh. Những đứa trẻ bán rong trên phố. Cô gái dễ mẫn Cung Điện Hoàng Gia. Cậu học sinh chôm chìa điện thoại. Nhóm bắt cóc và phòng giam kì bí. Sự tẩu thoát khó tin. Lại chuyến vượt rừng trở về đất mẹ. Một chuyến đi bí mật kì thú. Đất nước của các vị thần Shiva, Vishnu, và

những vũ nữ Apsara huyền hoặc đầy quyến rũ.

Anh đã viết một câu truyện cổ tích cho riêng mình. Một trải nghiệm tuyệt vời nơi xứ người với những tầng lớp tận cùng xã hội. Long trần trụi những điều tai nghe mắt thấy và anh đang phân vân có nên đưa câu chuyện này lên blog cho mọi người chia sẻ hay không.

Ồ BUÔN NGƯỜI

Giản Tư Hải
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Hành khách trên chiếc tàu VN 348 đột ngột bị tấp dồn lên nhau trong sự hoảng loạn. không ai để ý rằng trên ô cửa sổ bên trái toa số 5 có một vị khách luồn từ ngoài vào rồi ngồi xuống một chiếc ghế bỏ trống do chủ nhân bị đẩy dúi dụi lên hàng ghế trước. Sau khi kiểm tra đường ray hoàn toàn bình thường. Không có ai bị nạn cả bên ngoài lẫn bên trong. Đoàn tàu lại cất hời còi tiếp tục chuyển bánh. Tốp cảnh sát không ngờ nổi rằng con mồi của họ lại liều lĩnh đến vậy. Họ hối tiếc giá như đừng quá tự tin và nhanh chân bắt gọn hăn thì không đến nỗi. Trần Phách và toán đặc nhiệm phi như bay đến đoạn ngang hàng chiếc đầu máy. Ông nhảy qua lan can sang làn đường ray bám sát đầu máy dơ cao khẩu K-54 làm hiệu dừng lại. Khúc cầu bổng chốc hỗn loạn khi dòng người bu lại hai bên thân tàu đông như kiến. Chiếc đầu máy Diesel hú lên hời còi vang óc và rùng rùng tiến lên phía trước. Viên trưởng tàu già kiểm tra tất cả các màn hình gắn camera trên bàn điều khiển và không thấy một trục trặc nào xảy ra. Ông điềm tĩnh kéo cần ga tăng tốc bất chấp viên cảnh sát đặc nhiệm đang hóa rồ bên ngoài cửa kính.

Đoàn tàu đã chững lại nửa phút, cộng với khoảng thời gian lãng phí khi phanh gấp và phải tăng lên với vận tốc ban đầu. Chưa cần đến sự trợ giúp máy tính, viên trưởng tàu nhẩm ra rằng nếu không tăng tốc lên 15% so với lúc đầu và duy trì vận tốc đó trong 10 phút thì khả năng đoàn tàu sẽ đâm vào chiếc tàu ngược chiều sắp đến. Tính mạng hàng trăm hành khách sẽ... , Lạy chúa! ông không dám nghĩ tới nữa. Viên lái tàu kéo mạnh cần ga thêm một nấc rồi nhìn qua cửa kính mờ. Bóng dáng viên cảnh sát đang chạy theo ngày một lùi dần về phía sau.

Chiếc tàu VN 348 xé tan màn đêm chạy rầm rầm qua cầu rồi xuyên qua thị trấn Gia Lâm tiến về Bắc Ninh. Ngồi cạnh cửa sổ nhìn đăm đăm qua màn mưa bụi chạy lùi hai bên, Han như người vô gia cư không biết đêm nay sẽ về đâu trong thành phố ngổn ngang đầy rẫy rủi ro này.

- Này! Sao ngồi chỗ tôi thế hả? - Một ông lão đội mũ bê-rê đen đã đứng trước mặt hắn từ lúc nào. Nhận ra sự vô duyên của mình, Han đứng dậy xin lỗi người đàn ông mà cách đó vài phút cũng đang chen lấn phía trước luôn mồm chửi rủa kẻ nào dám lao vào đường ray tự tử trên cầu.

Đứng vào hành lang trên toa định tìm chỗ nào còn trống thì hắn nhận ra phía trước có một nhóm nhân viên đường sắt đang kéo nhau vào toa hắn.

Nét mặt họ lạnh băng ngó từng khuôn mặt trên tàu rồi đòi xem vé bất cứ ai mà họ khả nghi. Đoán ra sự việc. Han quay lưng lại phía họ rồi đi về toa sau. Khi vừa bước sang toa khác hắn giật mình khi thấy ba bóng cảnh sát cơ động đội mũ sắt vai đeo súng đang chặn lối ra phía đầu kia trong khi một nhóm khác đang lục soát một thanh niên mặc chiếc áo sơ mi sẫm màu. Han lùi lại đứng khe nối hai toa mắt đảo quanh. Tất cả các cửa sổ đều đã đóng sập mà nếu nhảy ra ngoài bây giờ không khác gì tự sát. Một hồi còi dài vang lên báo hiệu ga Bắc Giang sắp tới.

Viên trung úy cảnh sát cơ động nhìn hắn học người thanh niên áo sẫm khốn khổ đang xanh xám mặt mày. Miệng y lắp bắp dơ hai tay lên cao trong khi viên cảnh sát lần tay từ trước ra sau. Máy bộ đàm kenwood bỗng vang lên rền rẹt, viên cảnh sát tiến sát cửa sổ rồi nói như hét vào máy.

- Sóng kém lắm. Nói to lên!

- Hắn vào toa số 5 hay số 6 gì đó. Áo sơ mi sẫm quần bò, giày thể thao trắng. Viên cảnh sát cơ động vội vã tắt loa rồi áp sát tai.

- Biết rồi, thì đang khám xét đây mà lại.

-

- Thế sao? Rõ! 15 phút nữa sẽ báo tin vui cho thủ trưởng. Viên trung úy dắt máy bộ đàm rồ vỗ vai đồng đội rồi chỉ tay về cuối toa. Khi ba lính cơ động tiến lại chỗ hai toa giao nhau và lục tung phòng trực ban, kho chứa đồ, thậm chí cả học chứa rác nhưng không có một ai. Cửa nhà vệ sinh vẫn đóng kín. Viên trung úy gõ liên hồi nhưng không có ai trả lời. Hắn thúc mạnh báng súng vào ổ khóa, cánh cửa nhôm bung ra. Tất cả trống không, chỉ còn khung cửa sổ bị cạy toang hoác. Sau cú nhảy tàu mà có lẽ hắn không bao giờ dám tưởng tượng đến. Ruộng lúa đang mùa làm đồng như một tấm thảm thiên nhiên trải ra đón lấy tấm thân đã nát như của Han. Đoàn tàu như một con quái vật lù lù tiến vào ga Bắc Giang và hắn lại rùng mình khi nghĩ hàng chục cảnh sát vũ trang đã chặn hết các lối ra vào ga. Một mối rã rời làm hắn chỉ muốn vật xuống ruộng ngủ một giấc. Thất thểu như một gã mục đồng, hắn ngó nghiêng những dãy phố lấp loáng phía xa xa. Một nhà nghỉ an toàn qua hôm nay là điều hắn mong mỏi hơn bất cứ thứ gì lúc này. Hắn lần đến một con phố ngoại ô và tiến về ngôi nhà mặt phố năm tầng có biển nhà nghỉ Thanh Mai.

- Cho tôi 1 phòng đơn có máy tính. - Hắn tiến lại quầy lễ tân nằm góc sảnh.

- Hai trăm ngàn! - Bà chủ nhà không đòi hỏi giấy tùy thân như các nhà trọ Hà Nội. Vào căn phòng nhỏ có chiếc máy tính cũ kĩ, việc đầu tiên là khởi động máy rồi kiểm tra chiếc USB.

Phải hồi lâu chiếc máy tính mới chạy ro ro. Cắm xong chếc USB hắn hồi hộp chờ tín hiệu trên màn hình.

“Waiting...” rồi ngay tức thì là “received new hardware”

Hắn suýt nhảy cẫng lên vì sung sướng. Tất cả vẫn còn tốt. Kích hoạt các mẫu đối thoại đơn lẻ, hắn thận trọng kiểm tra từng câu. Vẫn âm thanh

không lẫn với ai của tên Mãnh.

-... tôi đã khổ công như thế nào khi bắt cô ta sang đây...

-Làm cách nào mà anh bắt được cô người mẫu ngon lành như vậy?

-Tôi có hàng đồng tay chân thân tín khắp Việt Nam, miễn các ông cần...

-Tất cả dân Hà Nội đang xôn xao về cái chết của vị đại gia trong chiếc xe đó, thời điểm trùng với Hà Vi biến mất. Nếu ông về Việt Nam lần này tôi e rằng hết đường quay lại?

-Anh yên tâm, bọn này biết phải làm gì. Họ không có chứng cứ buộc tội đâu, họ sẽ không làm gì được tôi.

-Như vậy anh không phủ nhận đã gây ra cái chết đầy tai tiếng kia chứ?

-Ông có vẻ quan tâm đến những việc vặt vãnh nhỉ, nếu bắt được một cô gái đáng giá sang đây dù phải giết vài mạng thì cũng đáng lắm chứ...Tôi giết tên kia đấy!

Tuyệt lắm. Không mất mẫu nào. Lúc này hãn tự hào vì quyết định không nhảy sông là vô cùng sáng suốt. Chứng tỏ thiết bị điện tử bỏ túi này rất đáng tin cậy. Biết thế thì đêm qua cũng chẳng cần phải chui rúc làm gì cho khổ sở. Hãn rùng mình nghĩ lại giây phút kinh hoàng trên cầu Long Biên và cú nhảy tàu sáng nay. Copy toàn bộ USB vào chiếc máy tính để dự phòng. Han sung sướng đi tắm rồi nằm xuống chiếc nệm dày. Hãn đang mơ một tấm bằng khen của Bộ Nội Vụ hoặc biết đâu sẽ là một Người Đương Thời của VTV3.

Không thể đợi thiếu úy Long, Han quyết định tìm một đồn công an gần nhất để báo cáo sự việc. Lệnh truy nã toàn quốc với hãn vẫn còn hiệu lực và hi vọng những mẫu nghi âm này sẽ xóa tan những hiểu nhầm tai hại đang treo trên đầu hãn. Nằm lì trong nhà trọ liền hai ngày chờ lại sức. Ngày thứ

ba, sáng tinh mơ hẳn trả phòng rồi bắt xe ôm ra đồn công an Bắc Giang. Sau khi trình bày sơ bộ tình hình cho viên cảnh sát địa phương, anh ta bảo hẳn chờ rồi một người to béo lại tiếp hẳn. Lại trình bày lần nữa rồi trả lời hết những câu hỏi bổ sung của viên cảnh sát đeo lon trung tá. Ông ta lấy điện thoại gọi đi đâu đó rồi nhìn Han.

- Việc này sẽ có cơ quan cảnh sát chuyên trách giải quyết, cứ ngồi đây vài phút nữa.

Han khẽ chột dạ khi không ai thềm kiểm tra chiếc USD trên tay hẳn. Không lẽ ông ta đang gọi Trần Phách đến sao? Han thất vọng nhìn vị trung tá ra cửa và hai lính gác từ ngoài hành lang ập đến dường như để canh giữ một tên côn đồ nguy hiểm.

Chương 41

45 phút sau có tiếng xe rầm rầm ngoài sân. Chiếc Land Cruiser màu đen nhẹ

nhàng đỗ xích trước cửa. Người lái xe bước xuống xuất trình giấy tờ cho hai lính gác. Hai tên lính lạnh lùng hất hàm mệnh lệnh Han lên chiếc xe màu đen đang chờ. Chết tiệt, chúng bắt mình đi đâu nhỉ? Họ đưa xe xịn để đón một tên bị truy nã sao. Mặc dù sợ phải về Đồn 35 nhưng nay hăn không còn đường lùi. Nhìn hai tên lính gác ngồi hai bên tuy có khoảng cách nhưng hăn cứ như bị ép đến ngạt thở. Sau một giờ trên con đường quốc lộ 1A, chiếc xe chở hăn ngược lại Hà Nội. Đường Điện Biên Phủ hiện ra với những hàng cây cao xanh ngát. Bị dẫn lên tầng trên rồi vào căn phòng lớn có đề chữ Giám Đốc bên trên. Han bủn rùn chân tay. Như nhìn xuyên qua cánh cửa, một người đàn ông cao lớn trong bộ quần áo cảnh sát đặc nhiệm có cặp mắt vàng đục tiến ra. Hăn như chết đứng trước căn phòng, người đó là Trần Phách. Chính con người đáng sợ này đêm qua đã bắn hụt hăn trên cầu.

- Ông Han! – Tưởng ông đã về Poshan sáng nay rồi cơ đấy.

- Tôi... tôi phải gặp các ông đã...

- Vậy hả, sao không làm việc đó từ hôm qua? Vào đi!

Hai lính gác hộ tống Han đến chiếc ghế sa-lon trong phòng khách của vị đại úy rồi ông ta phẩy tay để họ ra ngoài. Lúc này một mình Han ngồi đối diện với con người được giới giang hồ trong nước phong làm hung thần số một.

- Tôi giao cho ông một tài liệu hết sức quan trọng. Tôi đã sẵn lòng rồi ghi âm hẳn trong suốt một tháng trời. Cũng vì nó mà tôi suýt bỏ mạng không dưới ba lần đây. Mọi thứ sẽ sáng tỏ. - Han tự tin móc túi đưa chiếc USB màu sáng cho người chỉ huy. Trần Phách dường như không quan tâm đến lời anh ta tuy vẫn đưa tay đón lấy chiếc USB rồi thả xuống bàn một cách hờ hững.

- Tôi không cần đến thứ đó làm gì nữa, ông Han!

Han ù tai:

- Thế ông có biết cái gì trong này không hả? - Hãn cầm cái USB lên rồi đưa trước mặt ông ta lần nữa cầu may.

- Nó không có giá trị gì. Lẽ ra hôm qua anh đừng điên cuồng thì tốt cho cả hai rồi!

- Sao? vậy các ông vẫn quyết bắt tôi? Tôi không phải là thủ phạm vụ án đèo Hốc, hơn nữa các ông phải biết ơn tôi vì đã tìm ra thủ phạm mới phải. - Han đứng bật dậy nói như quát vào đối phương bất chấp trước mặt hãn là viên cảnh sát uy lực nhất Đồn 35. Ngay cả hãn cũng không ngờ trong khoảnh khắc lòng tự ái trào lên hãn lại có thể thốt lên những danh thép và trôi chảy đến như vậy.

- Các ông phải hiểu rằng nửa tá cô gái vô tội mà tôi giải cứu đã về hoặc sẽ về đến Việt Nam. Họ sẽ làm chứng cho tôi. Họ sẽ nói với các ông rằng chính tôi đã mang họ trở về từ hang quỷ như thế nào. Họ sẽ nói rằng tôi mang trên người hàng chục vết thương chỉ vì tính mạng và danh dự của họ. Họ sẽ nói với hàng triệu cô gái Việt rằng ... Trần Phách đập mạnh tay xuống bàn trừng trừng nhìn gã thanh niên đã từng làm lực lượng Đồn 35 và cảnh sát Nam Tu bẽ bàng sau những vụ bắt hụt.

- Thôi đủ rồi! Tôi đang định nói rằng ông vô tội. Ông là người đã lập công lớn!

Nghe rõ chưa?

Han cảm bật, mắt trợn tròn nhìn viên cảnh sát mà không tin nổi vào tai mình. Cái gì kia, ông ta nói mình vô tội. Mình lập công lớn. Chính ông ta vừa nói ra. Người dẫn dắt này chắc chắn không nói đùa.

- Mời ông theo tôi. - Trần Phách nhồm thân hình vạm vỡ rồi chỉ tay vào một phòng kín tối om. Ông với tay bật điện và một màn hình lớn nổi rõ trên tường như một phòng chiếu phim mini. Ông ta bước về chiếc bàn đối diện rồi khởi động máy quay. Màn hình phẳng 27 inch nháy liên hồi rồi một cảnh như trong phim hành động hiện ra. Han không tin nổi vào mắt mình khi trên màn ảnh hiện lên chính hân máu me đầy mình đang ở trong một căn phòng tối om. Cảnh chiếu chuyển sang góc độ khác và thi thể của Sam nằm dọc trên giường hiện lên rõ mồn một. Cảnh quay liên tục thay đổi. Một vụ ẩu đả bằng mã tấu và súng ngắn xảy ra kinh hãi. Chính hân cũng thót tim khi tên Mãnh nhắm đầu hân siết cò. Tim hân lồng lên trong khuôn ngực. Han phấn khích khi cảnh sát lại có những thước phim không khác trên màn ảnh Hollywood mà hân lại là nhân vật chính. Khi chiếc camera quay cận cảnh, Han rùng mình lùi ra. Lúc này hân mới thực sự hiểu vì sao Mãnh đã gục đổ tức khắc khi đang siết cò vào hân. Viên đạn xuyên chéo từ phía sau qua hộp sọ phá hủy tiểu não, vùng não điều khiển cử động làm nạn nhân chết tức thì. Trần phách cho máy tạm dừng rồi kiêu hãnh nhìn Han đang vã mồ hôi như tắm.

- Ông Han, ông có biết ai cứu ông không?

- Có lẽ... à hình như cảnh sát... chính các ông đúng không?

Tiếng cười viên đại úy vang lên như sấm trong căn phòng nhỏ:

- Khi tên Mãnh bất ngờ nổ súng giết ông. Tôi tưởng mọi thứ đã hết. Nhưng cú né đạn quá chuyên nghiệp của ông đã dành cho tôi một cơ hội cuối cùng. Bất đắc dĩ tôi buộc phải nổ súng. Khi hân nhắm ngực ông siết cò

lần hai thì viên đạn từ khẩu Dragunov của tôi cách đó 120m đã đến đích nhanh hơn kết liễu đời hắn. Han quay về phía tay viên đại úy và thấy khẩu súng bắn tỉa của Nga treo trên tường. Viên đại úy tóc hoa râm có đôi mắt dữ dội nhưng cái nhìn của ông lúc này tràn đầy lòng bác ái. Ông ta toát lên vẻ gần gũi và đáng kính hơn bao giờ hết. Nếu không có sự e ngại nào có lẽ hắn đã ôm chầm lấy ông ta.

- Thật vậy sao? Lúc đó tôi không hề thấy một bóng cảnh sát nào nên tôi cứ định ninh đồng bọn của tên Mãnh bắn nhầm.

- Tại một góc nhà ba tầng đối diện cách đó mấy dãy nhà lụp xụp, sau khi hạ xong hắn chúng tôi nhảy khỏi chỗ nấp để tiếp cận hiện trường. Khi xuống đến nơi ông đã cao chạy xa bay một cách ... không cần thiết. Tuy nhiên, suy nghĩ như ông cũng có lý do vì khi đó đồng bọn tên Mãnh cũng đang ẩn nấp xung quanh và sẵn sàng xả đạn để báo thù cho thủ lĩnh.

Lo sợ đến tính mạng của ông, chúng tôi đã phải huy động cả cảnh sát giao thông đuổi theo bảo vệ và kêu gọi ông dừng lại. Buồn thay, ông vẫn ngoan cố bỏ chạy. May mà ông không chống trả chúng tôi, nếu không vấn đề sẽ rất nghiêm trọng đấy.

Han thở phào lộ rõ thoáng ngượng ngùng, suýt nữa hắn đã gây thêm một việc đáng tiếc trên cầu.

- Đa tạ các ông. Tôi thật là hồ đồ quá, nhưng sao các ông lại quay được những thước phim này?

- Chuyện dài lắm và tôi không thể nói hết cho ông được. Ông nên hiểu rằng, hơn năm nay tên Mãnh là kẻ truy nã số một của chúng tôi, lẽ đương nhiên ông và Sam cũng nằm trong danh sách đó. Những bước đi của các ông đều được bí mật theo dõi sát sao. Các camera bí mật đã được lắp đặt tại những nơi khả nghi trong đó có căn nhà bỏ không của Sam.

Sau khi theo dõi Sam chúng tôi nhận ra đây là con người không dính líu đến tội ác nào. Hai chiếc camera đặt trong ngôi nhà hắt ta đã nói lên điều đó. Chỉ tiếc rằng đêm hôm trước, cái chết bất ngờ của Sam làm chúng tôi vô cùng hối tiếc vì không thể can thiệp kịp thời. Nội dung trong chiếc USB kia là gì tôi cũng đã biết qua cuộc đối chất ngắn nhưng quan trọng của ông và Mãnh. Ngay lúc đó chúng tôi mới sáng tỏ mục đích của ông và Mãnh khác hẳn nhau. Tôi sẽ giữ lại đoạn băng những mẫu ghi âm của ông cho đến phiên tòa xử vắng mặt hắt. Ông sẽ là nhân chứng đặc biệt của vụ án này. Có tiếng gõ cửa yếu ớt bên ngoài. Hai người đóng cửa buồng rồi đi ra, lúc đó

một thanh niên trẻ mặc sắc phục với bộ mặt râu rĩ như người có lỗi đã ngồi ngoài phòng khách.

- Em chào thủ trưởng.

- À đây rồi. Thiếu úy Long. - Ông ta vội quay sang Han. Xin giới thiệu với ông Han. Đây là trinh sát hàng đầu của chúng tôi. Thiếu úy Long. Cậu ta vừa đi công tác Campuchia về. Nếu cậu ta thay tôi đuổi theo ông hôm qua có lẽ tôi cũng không dám chắc giờ này ông còn sống hay không. Long ngượng ngùng và ngạc nhiên không hiểu sao thủ trưởng lại biết anh đi Campuchia. Vợ anh ta nói sao? Không thể, vợ anh thề là không để ai biết. Với ánh mắt nhìn xuyên suốt bộ não người khác, Trần Phách nói đầy phần khích:

- Ngạc nhiên hả? Công nghệ kỹ thuật số mách tôi tất cả. Trong đoạn phim kia tôi đã thấy gần hết nội dung bức thư mà Han gửi cho Long. Khi tên Mãnh rút lá thư từ người Sam mang ra đọc trong phòng, chiếc camera ghi nhận hết. Xem xong, Mãnh hạ quyết tâm triệt hạ Sam và Han trước khi hai người liên lạc được với cơ quan công an. Để an toàn tuyệt đối chúng tìm mọi cách dụ Long đi càng xa Hà Nội càng tốt. Hắt mạo danh thư của Han và thay tên nạn nhân là Thu Hương, vợ Long. Hắt đã thành công khi kéo Long sang tận Pnompenh mà không tốn một xu nào.

- Anh Long! Tôi là Han, cũng là môn đệ của thầy Cung ngày xưa đây.

- Thật sao? Anh cũng học từ lò ông ấy ra à? - Mắt Long sáng quắc.

- Đúng vậy! Tôi là người đã từng dâng hai lá thư cho anh đây, nhưng tiếc thay vụ xuất ngoại sang Campuchia không phải là ý đồ của tôi đâu.

- Tôi vẫn chưa hiểu lắm, lá thư này không phải do anh viết sao. Long mở cặp lấy ra tờ giấy đánh máy đã nhàu nát đưa cho Han.

“Nạn nhân tiếp theo, Vũ Thu Hương. Đại học Văn Lang, trú tại 12 Thái Thịnh'

Cả Han và Trần Phách đều phì cười.

- Không phải đâu, tên Mãnh đã đánh tráo, lá thư gốc của tôi là: “Nạn nhân tiếp theo: Nguyễn Bạch Phương Lan, lớp 31k sinh viên trường múa Hà Nội’. Khi đặt hàng cho Mãnh, tôi giao một mẫu giấy cho hắn và một mẫu giấy nội dung y đúc cho Sam mang về để các anh tiện theo dõi.

Viên thiếu úy há hốc mồm kinh ngạc nhìn người thanh niên tàn tạ như vừa thoát ra khỏi một vụ sập hầm. Chỉ có khuôn mặt tươi tỉnh và dưới hốc mắt thâm quầng là cặp mắt long lanh còn đầy sức sống. Chính hắn đây ư. Trần Phách bỗng quay sang Long với ánh mắt nghiêm khắc:

- Đồng chí Long! Tôi thẳng thắn phê bình đồng chí vì đã không báo cáo kịp thời những tình tiết nghi vấn cho cấp trên để cùng nhau xử lí. Cho dù đang đi công tác xa nhưng tôi vẫn có thể chỉ đạo một cách sát sao vấn đề, thậm chí vẫn bảo vệ an toàn cho đồng chí nếu nó nguy hiểm đến tính mạng.

- Vâng, em xin rút kinh nghiệm. Thú thực khi nhận được bức thư báo trước vợ em bị bắt cóc, em chẳng còn đủ tỉnh táo để suy nghĩ gì nữa cả. Han hỏi:

- Thừa ông cảnh sát, sao chúng biết tôi sẽ đến gặp anh Long ở Hàng Hành để mạo danh người nhà anh Long? Trong thư tôi gửi cho Sam không nghi rõ người nhận và chi tiết cuộc hẹn nào. Phải chăng Sam đã khai ra?

Trần Phách râu rĩ đầy vẻ tiếc nuối:

- Rất tiếc là chúng đã tra tấn Sam nên anh ta đã khai ra cuộc hẹn này. Sam hi vọng khai ra chúng sẽ tha chết nhưng tên Mãnh vẫn xuống tay. Đột ngột và tàn nhẫn. Khi camera chúng tôi truyền về hình ảnh Mãnh và Chúc ập vào nhà Sam. Tuy đình ninh cả 3 tên đều là đồng bọn của nhau nhưng tôi vẫn không hề chủ quan. Tôi đã lập tức cử ngay một đội đặc nhiệm đến ẩn nấp quanh hiện trường để đề phòng những tình huống ngoài dự tính. Thật không ngờ, khi họ vừa xuất phát thì hình ảnh Sam bị chúng hành quyết được truyền ngay tức thì đến trước mắt anh em chúng tôi. Không kịp mặc áo chống đạn, tôi liền vùng dậy xách khẩu Druganov lao xuống ga ra đích thân lái xe đến hiện trường. Chiếc màn hình nổi mạng nội bộ đặt trong chiếc Landcruiser vẫn liên tục nhận được những hình ảnh trực tiếp từ trung tâm. Gần nửa tiếng sau tôi và các chiến sỹ đặc nhiệm đã chiếm giữ các vị trí chiến thuật quanh ngôi nhà và điều gì xảy ra sau đó thì chúng ta đều biết rồi đấy.

Han ôm mặt hồi lâu rồi nặng nề nói:

- Tôi đã có lỗi với Sam. Anh ta sẽ không chết nếu tôi không gửi bức thư định mệnh đó. Tôi là người gây ra tất cả. Anh ấy là bạn cũng là người cùng quê nội với tôi.

- Thế sao, vậy xin hỏi quê anh ở đâu?

- Chuyện dài lắm, cha tôi quê Tứ Xuyên bên Tàu, mẹ tôi lại người tỉnh Hà Nam của Việt Nam.

Trần Phách chen vào.

- Theo hồ sơ của chúng tôi, thì cậu được sinh ra ở Nam Tu, sống từ nhỏ và có hộ khẩu lại ở Hà Nam, sao kì lạ vậy?

Han nhìn hai người cảnh sát đang đứng sát mình chăm chú. Giọng hẳn trầm lắng:

- Báo cáo các anh, sở dĩ phức tạp thế là do cách đây 33 năm về trước mẹ em cũng bị bọn ma cô lừa bán cho nhà chứa bên biên giới. Sau khi được một người đàn ông Trung Quốc tốt bụng cứu thoát rồi thả về, nhưng trở trêu thay, bà ta đã mang thai được 3 tháng. Người trở về đến quê hương thì bị bà con dèm pha và họ hàng thì xua đuổi. Nhục nhã quá mẹ tôi lại một lần nữa bỏ đi quyết tìm bằng được người đàn ông tốt bụng ấy. May sao người công nhân ấy vẫn sống nơi cũ và họ gặp nhau. Dù biết cái thai trong bụng là không phải của mình nhưng ông ta vẫn cưu mang mẹ tôi cho đến ngày sinh nở. Sau đó, vì xa nhà quá lâu và thương nhớ mẹ già, mẹ tôi lại muốn về quê cũ và van nài bố tôi sang cùng để nhận là người chồng hợp pháp. Họ bắt đầu lập nghiệp ở đó.

- Hóa ra song thân anh đã có một thiên tình sử đầy lòng nhân ái không sách nào tả nổi. Có lẽ vì thế mà hun đúc lên một con người dũng cảm và căm thù bọn bất lương đến tận xương tủy như anh.

Long vỗ nhẹ vai Han như một người bạn cũ:

- Có lẽ hôm nào đó chúng ta sẽ thăm lại thầy Cung và trò chuyện nhiều hơn về quê nội của anh nhé.

- Bây giờ tôi muốn làm rõ một số tình tiết! – Trần Phách bất ngờ nghiêm giọng.

- Ông cứ nói.

- Đêm 15/9 tại Đèo Hốc, cái gì đã xảy ra với anh?

- Lúc 9 giờ tôi đến nhà Hà Vi định rủ cô ta đi uống cà phê thì biết cô ta đang trực nên về trễ. Tôi bèn đi lòng vòng chờ lát nữa sẽ quay lại. Nửa tiếng sau, khi quay lại nhà cô ấy thì thấy một chiếc xe BMW đỗ ngoài ngõ. Tôi nhận ra cuộc hẹn hò lúc đêm khuya của cô ấy với Tà nên không yên lòng. Đơn giản, tôi có cảm tình với cô ta. Đợi chiếc xe chuyển bánh tôi liền tò mò bám theo.

Ra đến cầu Chương Dương chiếc xe lao rất nhanh và tôi linh cảm rằng chuyến đi này của họ sẽ rất xa. Rất đáng ngờ vì họ chưa bao giờ đi theo hướng đó lúc đêm khuya. Tôi quyết bám đến cùng. Khi đến chân đèo Hốc, một tiếng động ghê rợn như chiếc xe bị lật làm tôi kinh hoàng. Tôi đứng như chết lặng dưới chân dốc mà nhìn lên ngọn đèo đen hun hút. Có những tiếng xì xào trên đỉnh dốc làm tôi yên tâm vẫn có người sống trên đó nên vội lao lên cùng với họ xem sao. Lạ thay, lên đến nơi lại không thấy ai hết. Trời rất tối, tôi liều mình dựng xe rồi lần mò xuống vực xem xét Hà Vi thế nào thì thấy xác Tà. Tôi mở cửa xe xem kỹ nhưng không có ai nữa, xung quanh cũng không thấy cô ta. Tôi định lội xuống sông tìm kiếm thì có ai đó phía sau lấy xe của tôi chạy ngược Lạng Sơn. Tôi hoảng quá, hóa ra có kẻ đang ẩn nấp đâu đó theo dõi tôi. Lúc này tôi lại nghi Hà Vi không nằm dưới sông mà nằm đâu đó trên đèo. Tôi lấy hết can đảm tiến lên đỉnh đèo nhưng tất cả vắng tanh. Tôi hi vọng Hà Vi không chết sau vụ lật xe nhưng cũng không muốn tin cô ta lại bị bắt đi đâu đó. Linh cảm chuyện tà trời đã xảy ra, tôi quyết đi tìm cô ta. Hai tiếng sau có một chiếc xe khách tuyến Hà Nội - Lạng Sơn chạy qua, tôi bắt xe lên đó rồi vượt rừng về phía bên kia đường biên. Nhất định cô ta đã bị đưa sang đó.

- Ông Han, lúc ông lảng vảng tìm kiếm quanh chiếc xe, ông có lo sợ ai đó sẽ

hãm hại ông không?

- Không nghi ngờ gì cả, tôi nghĩ đó là một vụ tai nạn. Cô ta vị vắng rất xa hoặc chìm xuống nước mất xác. Tôi gọi tên cô ta và bắt đầu tìm kiếm

thì...chiếc 67 bỗng dừng tự động rồi máy chạy đi một cách ma quái. Lúc đó tôi bắt đầu sợ thực sự.

- Ông Han à! một điều mà ông không thể ngờ nổi, đó là khi ông leo đèo sau chiếc BMW của Tà nhưng thực chất người điều khiển lại là một nhóm tội phạm có tổ chức. Chúng phát hiện ông đeo bám và rất lo ngại bị bại lộ nên chúng tính kế giết ông để bịt hậu họa. Sau khi hất chiếc xe xuống vực, một tên nấp lại ven đường định giết nốt ông. Nhưng thấy ông chạy xuống vực tìm kiếm và gọi tên cô gái chúng mới vỡ lẽ là ông chưa biết gì hết. Chúng nhận ra không nên để lại một xác chết nếu không cần thiết. Tên nấp trong bụi rậm chui ra và lấy luôn xe ông để tẩu thoát khỏi hiện trường càng nhanh càng tốt. Kể cũng hay, những tên tội phạm tưởng như ranh ráo đến mấy nhưng vẫn có những giây phút hành động một cách ngẫu hứng đến khó hiểu.

-May cho tôi quá. Vậy kẻ nào đã lấy con xe của tôi?

Trần Phách khẳng định:

- Nhiều vết giày đinh đã dẫm nát sau một gốc cây ven đường trên đèo. Chúng tôi đã nhặt được một bã kẹo cao su Doublemint ấn chặt trên thân cây. Qua phân tích các mẫu phẩm tại hiện trường và lời kể nhân chứng thì tên mặc đồ lính đó chính là tên chết trong nhà Sam.

Han kinh ngạc:

- Thế hóa ra tôi và hãn suýt giáp mặt nhau trên đèo à? Tôi cứ nghĩ hãn kéo Hà Vi đi trước. Nếu lộ mặt ra lúc đó có lẽ tôi đã cho hãn nằm luôn tại gốc cây kia rồi. Vậy mà gần tháng trời kể vai sát cánh bên Poshan chúng tôi không hề nhận ra nhau. Ngoài tên Mạnh đã thú nhận với tôi tham gia vụ ấy. Vụ đó chúng có ba tên tham gia đúng không?

Long đáp:

- Ít nhất là ba. Một phụ nữ đã sa lưới công an Hải Phòng mấy ngày trước. Cô ta thừa nhận đã đóng giả Hà Vi để lên xe ô tô đêm đó, trong túi cô ta còn mang cả một bản “căn cước nạn nhân” mà tên Mạnh giao trước đó. Tên Mạnh vừa bỏ mạng. Còn một vài kẻ đóng vai phụ khác chưa bị tóm mà thôi.

Han liếc nhìn Long đầy ẩn ý, hắn không dám chắc con người tinh quái như Trần Phách đã biết bức thư mật đầu tiên mà hắn gửi cho Long hay chưa. Bức thư đó là ngòi nổ cho công an Hải Phòng phá án.

Giọng viên đại úy cắt ngang ý nghĩ của hắn:

- Trưa rồi, chắc ông từ hôm qua đến nay chưa ăn gì. Chúng ta ra cuối phố làm vài cốc bia đã nào. - Trần Phách nói như ra lệnh rồi nhìn Han từ đầu đến chân:

- Ông ăn mặc thế này, tôi e rằng thiên hạ lại xì xèo tội phạm đi nhậu với cảnh sát. Hãy mặc bộ kia vào!

Han nhìn theo hướng chỉ tay viên đại úy nhưng không thấy gì ngoài bộ trang phục rằn ri xám có chiếc quân hàm một gạch 4 sao treo trên móc áo. Chẳng lẽ ông ta...

- Tôi chỉ cho ông mượn một lát thôi. Nhanh lên. Mặc nó ra đường thì cậu mới không bị ai đuổi. - Tất cả cười rộ lên.

Han khoác lên người bộ quần áo mà hắn từng sợ vãi linh hồn bấy lâu này. Giờ đây mang nó lên người, hắn mới nhận ra bên trong bộ trang phục mới là tất cả. Họ cũng là những người bình thường như tất cả những người khác. Han đứng trước gương ngó nghiêng và nhận ra phía sau lưng, Trần Phách đã tiến sát bên hắn. Ông đặt bàn tay thô ráp vỗ nhẹ lên vai hắn đổi giọng thân mật:

- Từ nay cậu là một hiệp sĩ. Đêm qua sau khi nhận ra cậu là ai tôi đã gọi điện trực tiếp lên Bộ Nội Vụ yêu cầu đặc cách một người có công lớn vào hàng ngũ cảnh sát để xem họ phản ứng ra sao. Người ta rất tôn trọng ý kiến của tôi và hứa xem xét. Cậu Han! nếu cậu không phản đối, hãy cộng tác lâu dài với chúng tôi. Han quay lại nhìn vào ánh mắt xám sáng quắc của viên cảnh sát tóc đã lốm đốm bạc và nắm lấy bàn tay cứng như thép thổi của ông.

- Xin đa tạ ông. Cái này tôi không dám nghĩ...

- Cậu sẽ làm chiến sỹ SBC của chúng tôi! Tại sao không?

- Thôi, để tí nữa tính tiếp. Chúng ta đi nào. - Long nhìn đồng hồ giục giã. Ba người xuống cầu thang rồi vui vẻ tiến về cuối đường Điện Biên Phủ.

HẾT